

SZÉKELYHÍDI BÉLA
HULLÁMVERÉS

**Az Ember – végez,
De Isten – még tervez**

/A könyv írója/

TARTALOM

ELŐSZÓ

AJÁNLÁS

I. AZ ÉDEN

II. A POKOL

III. AZ ÉLET

IV. KÉT ÉLET

EPILOGUS

ELŐSZÓ

Nem kedvelem a „fejlődés” szót. Úgy vélem, hogy a „változás” jobban tükrözi az igazságot. Amit „fejlődésnek” nevezünk, azt többnyire a civilizáció, a tudományok által létrehozott változások jelentik. Az ember sem változatlan, sem „belülről”, sem „kívülről”, – ma nem olyan, mint mondjuk ötven-száz évvel ezelőtt volt. Az ember is „fejlődött”(?). A fejlődés alatt hajlamosak vagyunk mindig valami pozitívumot érteni, általában azt, hogy minden egyre jobb lesz, miközben tudjuk, hogy az ellenkezője az igaz. De akkor miért áztatjuk magunkat, miközben leromboljuk a természetet, kiirtjuk magunkból tüzzel-vassal az érzelmeket, miközben Istenné emeljük a Pénzt és a Hatalmat, és valamiféle „Globális Vidámpark”-ot akarunk létrehozni, amelyben az arcokon örökös torz vigyor ül és nap-nap után futunk a Pénz után, mintha mindent az jelentene. A társadalmak igencsak hasonlítanak a rabszolgatartó társadalmakra, csupán „modernizálódott” minden. Elhítetjük önmagunkkal, hogy az életnek tulajdonképpen semmi értelme, – és ahogyan jöttünk ebbe a szép világba, az ismeretlenből, – úgy távozunk és a feledésbe merülünk.

Én úgy hiszem, hogy az életünket „belül” éljük. Számomra ez a hely a Lélek. Az emberi tudományok „bizonyítják”, hogy csupán biokémiai reakciók irányítják gondolatainkat, tetteinket, vágyainkat, örömeinket, bánatainkat. Tehát az agyunk a felelős mindenért. Minden és mindennek az ellentéte is igaz lehet. Az ateista csak abban „hisz”, amit az emberi tudomány feltárt, megismert. A deista ember elismeri ugyan a matéria működési szabályait, de azt mondja, hogy mindez nem mond ellent Isten létezésének.

Az „örökké” és a „végtelen” – lényegét csak Isten ismeri, érdekes módon mégis jelen vannak ezek a fogalmak az emberi gondolkodásban, sőt a fizika a végtelent, mint létező fogalmat próbálja matematikai síkon beilleszteni a valóságba.

Az ateista ember éli a napját, – a hívő „megéli” azt, de senki nem különb a másiknál, azért mert különböző dolgokban hisz – a nap ugyanúgy telik. Talán azért, mert az ember a természet szerves része, hasonlóképpen éli le életét, mint ahogyan az óceán hullámverése viselkedik.

A hullámverés szüntelen nekivág a partmenti gránittömbnek is, majd visszahúzódik „megpihenni”, aztán folytatja az ostromot. Akárcsak az emberi akarat, ahogyan reagál az élet kihívásaira.

Könyvemben a szereplők, mint az Élet marionettfigurái, eljárják ugyan „élettáncukat”, de közben önmagukban egyre többet ismernek fel valamiből, amire nincs tudományos magyarázat. A szép benne, hogy nem is kell, hogy legyen. A Lélek nem kíván tudományos magyarázatot. Hitet követel meg. Magyarázatok, bizonyítások nélkül is működik, még akkor is, amikor teljes erőnkől harcolunk ellene. Az egyszerűség kedvéért nevezzük őt egy mindenk felett álló szikrának, ami ha kell parázslik, ha kell izzik, ha úgy hozza sorsunk, hát „elégünk” benne, ha a balsors tép, hát fagyott világot teremt az Éden melegéből, – ...de soha nem alszik ki, amíg csak az Emberiség léte jelenlegi formájában véget nem ér.

AJÁNLÁS

Annak az embernek, aki betöltötte az én életem „Templom”-át.

Ha eldöntöted, döntésed súlyának tudatában, hogy belépsz egy másik ember lelkének „templomába” – tedd le előbb valamennyi fegyvered, hagyd a kapun kívül saját önzésedet, szavaidat, amelyekkel megsemmisíteni lehet, kétségeidet, amelyek csak bajt okoznak, számolj le a lehetőséggel, hogy ebből a templomból valaha távozhatsz anélkül, hogy mindent ..... ott belül ..... romba ne döntenél. Szánd az életed annak, amit a kapun belül találsz. Ne nézz se vissza, se másfelé – csak ahhoz az „oltárhoz” menj, amelyik vár Rád, amelyiknél valóban „áldozni” tudsz. Nagy az áldozat, tudom – a saját életed. Sose akard a templomot „fegyverrel” bevenni, mert azzal csak az építmény lehet a tulajdonod, a templom hűséges csendje soha. Valaki lelkét birtokolni – olyan felelősség, amely csak Isten akaratából válhat valóra, hiszen Ő az, aki Neked ezt a „Templomot” – egy időre – egy életre, kölcsönadta. Ha mégis kilépsz a kapuján, hallani fogod, ahogy mögötted minden rombadól, megsemmisül örökre, – és hidd el, egyszer ez nagyon fájni fog!

Hallgasd a templom csendjének hangját, mert az a kölcsönös szeretetben Neked soha nem hazudik!

Meg kell találnod azt a „templom”-ot, amely kitárja előtted a kapuit és úgy fogad be, mint önnön létezésének értelmét. Ilyen az életben csak egy adatik, – ha ugyan Isten megadja azt a kegyet, hogy rátalálj!

Próbáld megőrizni, mert ha elhagyod, akkor megölsz egy lelket, – elveszed valakitől az élet értelmét és lehet, hogy csak későn jössz rá, hogy a sajátodét is!

Ha pedig kitartóan tudsz szeretni, akkor Életet adsz, igaz Társat találsz és nem lesz többé kérdésed az élet értelméről.

Ha fiatal vagy, még nem tudod, hogy minden lángoló szerelem egyszer elmúlik, de ha igaz Ember vagy, akkor a helyébe lép egy el nem múló Szeretet, ami nem kevesebb – több annál, mint ami elmúlt. Mindezt elfogadni – tudom – nagyon nehéz. Túl éber a kísértés, hogy kezdj újba, hogy „lépni kell csak tovább”. Aki a múltját megtagadja, az önmagát csapja be, aki pedig csupán a jelenben él és a jövőt kergeti, az egyszer mélyen csalódní fog mindenben. Önmagában is.

I. AZ ÉDEN

Thomas Born, tisztelendő, a naplemente időszakát a sziget nyugati csücskének homokos tengerpartján töltötte. Nézte a már oly sokszor megcsodált óceánt és lélekben felkészült egy „harc”-ra. Az estére megszelídült hullámok még mindig sisteregve törtek meg a parti sziklákön, de a tajtékzó hullámverés elcsitult. A távolból szüntelen érkező szél sietősen vágatott be a parti fák közé, ahol aztán a leveleken suttogó szellővé változott.

Az évnek ebben a szakában várható volt a kis tengeri teknősök világrajötte, talán éppen ma este következik a természet egyik kis színelőadása. És igen, valóban, – a homok hol itt, hol ott moccan meg, a széttört tojások közül kikandikált egy-egy kis kíváncsi fej, aztán a parányi „újszülött” minél hamarabb igyekezett elhagyni eddigi biztonságos, de ideiglenes lakhelyét.

Megindult a versenyfutás az életért. A kis teknősök, küszködve a homokkal, „nekiiramodtak” a víz felé. Már éber volt bennük az ösztön, tudták, hogy egyedül az óceán adja a viszonylagos biztonságot az életüknek, – ahol aztán, ha szerencsésük volt, hosszú, csodálatos élet várt rájuk. Az óceán védte, táplálta őket, részévé váltak a nagy, mozgó, változó, hatalmas Élet-nek. A tisztelendő számára is elérkezett a „harc” ideje. Ahány kis teknőst csak tudott, felnyalábolt, mint eszement rohángált egyiktől a másikig, aztán irány az óceán – és már vágatott is vissza a következő szállítmányért.

Igen, – szabályos harc folyt, – hiszen a felettük köröző madarak is jól tudták, hogy mi történik odalenn és követelték természet-adta jussukat.

Hiába volt gyors a tisztelendő úr, mégis le-lecsaptak a vacsoráért és amelyik picit elcsípték, annak az addigi pár másodpercnyi kis élet adatott. Kegyetlenek lennének a madarak?!

Ugyan dehogy. Csupán a természet rendje szerint tették a dolgukat. A természet rendje pedig egyszerű, tömör, könyörtelen igazság.

Élő csak élőbből élhet, és az élet harcol a végsőkig önmagáért.

A tisztelendő úr, – vagy ahogy a bennszülöttek nevezték, egyszerűen: „az Úr”, – kérhette volna a falu segítségét, de nem tette. Tudta, hogy a természet rendjébe valójában nem illik beavatkozni. Ő azonban, egyedül, mégis megtette. Kódolva volt a lelkében az élet védelme.

Thomas Born, tisztelendő, akkor 29 éves volt.

A falu lakói jól tudták, hogy mit művel, de nem akarták megzavarni a jelenlétükkel. Néhanyan a fák mögül lesték az előadást, de nem mulattak rajta. Megéreztek azt a véresen komor hátteret, amely emögött a színpadi díszlet mögött sötétben hallgatott, – az elmúlást, annak könyörtelen valóságát.

A tisztelendőt a szigetlakók mélységesen tisztelték, hiszen tőle mindenki csak jót kapott, kivéve talán azt a néha felcsattanó néhány feddő szót, amit valamilyen meggondolatlan tettükért kaptak és amelyeket sohasem vettek zokon. Thomast „Úr”-nak szólították és hiábavaló volt a

tisztelendő minden emiatt érzett tehetetlen dühe, – erről eddig nem sikerült senkit leszoktatnia. Thomas sohasem rájuk haragudott, hanem... értük. Nagy különbség.

A bennszülöttekkel megismertette a Hitet és erre tanította őket, de beszélt őszintén arról, hogy sok vallás létezik és azokat éppúgy tisztelni kell, mert az igazságot csak a Mindenható ismeri és oly mindegy, hogy az emberek Istennek, Jehovának, Allahnak, Buddhának, vagy akár-hogyan is nevezik.

Ő a Teremtő és Mindenható – ez lényege.

Nos mindebből kiérezhetjük, hogy Thomas „atya” nem tartozott a bigott, színlelten ájtatos, képmutató, „vizet prédikáló és bort vedelő” farizeusok közé. Ő Jézus igaz tanítványa volt, lelkében és tetteiben egyaránt. Ez a tisztaság pedig erőt és hitet adott azoknak, akik őt hallgatták, akiket a hit lényegére tanított. A bennszülötteket mindenben segítette. Az orvostudományhoz – hála egyik civilizációbeli barátjának – kissé értett és erre, itt az óceán közepén, egy szigeten, bizony sokszor nagy szükség volt.

Nem egy kis újszülött emberke köszönhette neki az életét, és sok bajon segíteni tudott. Nagyan hozzájárult ehhez, hogy havonta egyszer, dübörögve, szinte a fák koronáit súrolva, elszállt egy nagy szállító repülőgép a sziget felett és a falu üres főterére dobta az „ellátmány”-t, ami sok hasznos dolgot tartalmazott, kezdve a gyógyszerektől és egyszerűbb orvosi eszközöktől egészen az „ünnepi dolgokig”. Például egy bálányi Coca-Cola-ig.

A tisztelendő önként vállalta ezt a küldetést.

Bármikor kérhette volna visszahelyezését oda, ahol pappá szentelték, Salt Lake City-be, de ő nagyon is jól érezte magát ebben az emberi, természetes közegben, a Szigeten, távol a civilizációtól.

Három éve volt már ott. A bennszülötteket tisztességgel megtanította egyfajta „konyhai amerikai-angol”-ra és eközben ő is sokat tanult meg az itt honos ősi nyelvből. Az igazság az, hogy szerették Thomas Born-t, mint egyszerű embert és tisztelték, mint tanítót. Ez a „tanítvány” pedig rászolgált a megbecsülésre. Aki megsebesült, azt együtt ápolta a helyi gyógyítóval, Kasival, – közben gondosan ügyelt arra, hogy az eredmény dicsősége mindig „kollégáját” illesse meg.

Nem igazi hittérítőként volt a szigeten, tanította ugyan a kereszténységet, de soha, senkit, egyetlen mozzanattal sem kényszerített semmire. Talán pontosan ezért érte el, hogy a falu lakosai előbb-utóbb sorban kérték, hogy keresztelje meg őket. Persze ez a tisztelendőnek mindig örömet jelentett, de elsődleges volt számára a teljes önkéntesség. Aki hozzá fordult a kereszttségért, attól először kérdezett. Ha a válaszokat őszintének érezte, megtette a kötelességét, – de ha kételye volt, akkor arra kérte a jelentkezőt, hogy még beszélgessenek pár hétig, amíg megérezte a bennszülött szavaiból az őszinteséget és eltökéltséget.

Az életmentő akció közben a Nap lassan elmerült az óceánban, vörösre festette a felhők egy részét, sugarai még táncoltak kicsit a végtelennek tűnő víztükrokn, – aztán a Hold fényének ezüst hídján lustán végignyújtózott a hullámokon, mintegy jelezve, hogy ez a nap is végetért és a természet feletti őrsgváltás megtörtént.

Thomas atya is elfáradt. A sötétlő óceán felől már hideg, esti szellő fűjdogált. A tisztelendő magára vette az inget és elindult vissza a faluba. A „Paradicsom”-ban életrekelt az éjszaka és megindult a létért való küzdelem sötétben vívott csatája a fák, bokrok között. Hány életet mentett meg Thomas Born saját kis „csatája”? Ki tudja, ő sem számolta.

A természet igazi csatájában azonban ezen az éjszakán is megszámlálhatatlan élőlény fejezte be az életét.

Nem tragédiák zajlottak a sötétben, csupán az élet megszokott rendje töltötte be a szerepét.

A tisztelendő minden nap esti imát tartott a falu főterén. Ez nem tartozott a kötelező rituálék közé, aki akart, eljött – aki nem, hát nem. Mégis – minden este sokan voltak.

Thomas azt tanította nekik, hogy az ima nem kötelező, az ima egy végtelenül bensőséges és őszinte kapcsolat Istennel – és nem szabad, hogy önző legyen. Ezen az estén is volt, aki kérdezett. Minden kérdésre megnyugtató választ kellett adni és a tisztelendőnek néha minden teológiai tudására szüksége volt, hogy a látszólag naiv, egyszerű kérdésekre egyáltalán válaszolni tudjon, úgy, hogy a hit tételein ne essen csorba.

Ma éppen Dolba, az egyik erős testalkatú bennszülött kérdezett.

– „Uram” – szólította meg Thomast a számára „nemszeretem” módon. – Miért imádkozunk, ha a Mindenható úgyis tudja, mit szeretnénk?

A tisztelendő nem lepődött meg a kérdésen, hiszen az olyan logikus volt.

– Mondd csak Dolba, te hogyan imádkozol? – kérdezett vissza.

Dolba elkezdte volna mondani a „Miatyánk”-ot, de Thomas egy pár szó után félbeszakította az imát.

– Igazad van Dolba, – Jézus minden más ima előtt ezt helyezi elénk, mert ebben minden benne van. Áldani Istent, kifejezni, hogy érted a tanítást, várod az Ő Országát, elfogadod az Ő akaratát, alázattal kéred Őt, hogy továbbra is tápláljon, segítse az életedet, kéred, hogy megbocsássa vétkeinket, kéred, hogy ne tegyen ki bennünket, esendő embereket, a Sátán kísértésének és szabadítson meg tőle minket, hiszen az Ő segítségével nélkül esendően gyengék vagyunk.

A mély csendben csak a falevelek susogását lehetett hallani. A tisztelendő folytatta:

– Dolba – te csak magadért imádkozol?

Dolba magához ölelte feleségét és gyermekét, a kis Tegét.

– Nem Uram ..... én .... mindenkiért – nézett szét a körben ülő társaira.

– Igen, Dolba – Isten tudja mit szeretnél, de bizonyosságot vár el Tőled arról, hogy érted, amire Jézus tanított, követni akarod a tanításokat, minden nap és annak minden órájában, mert te is Isten fia vagy.

A hatalmas, erős benszülött lehajtotta a fejét, úgy mondta:

– Igen, Uram, azt hiszem értem .... és bocsánat a kérdésért .....

A tisztelendő hangjában az igaz szeretet volt, ahogyan válaszolt:

– Nem kell bocsánatot kérned Dolba, a kérdésed érthető és jogos volt, ha valóban nem értetted az ima lényegét. De tudnod kell, hogy nem csak a „Miatyánk”-kal imádkozhatsz. Minden szóval, kérdéssel, vággyal, ami a lelkedben van és őszinte, – mert akkor eljut az imád Istenhez, Aki megért – és ha tervei szerint szól az ima, akkor teljesíti az abban rejlő kéréseidet, – ha az Ő terve a te életeddel más, mint ahogy szeretnéd, akkor teljesül, ahogy imádkoztál: „Legyen meg a Te akaratod!”

Körbenézett az arcokon, a megértést látta, így hát tovább nem folytatta, lehajtotta fejét és elmondta magában a saját imáját. A szigetért, az itt élő emberekért, és köztük saját lelkéért.

Aztán mindenki nyugovóra tért, ki-ki a saját, fából-fűből épült „lakosztálya”.

A tisztelendő is természetesen hazatért „palotájába”, ami számára többet ért, mint egy Államok-beli luxuslakás.

Másnap a megszokottnál korábban ébredt, kicsit ki akarta takarítani a reggeli mise előtt a templomot, ami a lakhelyétől nem messze állt, egy dombon, ahonnan messze belátható volt, a sziget, az óceán és a kis benszülött falu. A templom fából épült, Thomas atya „tervei” alapján és az egész falu közösségének segítségével. Belül, az oltáron kívül, csak egy feszület állt, a hívők padjai egyszerű, hosszú ülőalkalmatosságok voltak, persze szintén fából készültek. Szószék itt nem volt. A tisztelendő a hívők között mondott szentbeszédet – így bensőségebb is volt a hangulat. A templom igazi büszkesége, a harang helyett, egy kis fújtató harmónium volt. Ehhez az egyhez ragaszkodott Thomas, amikor a templom építése során feljebbvalói az igényeiről kérdezték.

Gyóntatószék sem volt. Aki gyónni akart, az a feszület elé térdelt Thomas atyával és ott mondta el, amit bűnének érzett. A tisztelendő, a rájuk letekintő Jézus előtt, – az Ő nevében – adta meg a feloldozást és szabta meg a penitenciát.

Thomas valaha tanult zongorázni és ez a tudása itt nagyon jól jött. Az egyházi zene hangjai meghittséget varázsoltak a puritán egyszerűség köré.

Jól emlékezett egykori tanára szavaira – „Ha Istennel akarsz beszélni, fordulj a zenéhez és máris a közelében leszel.”

És valóban, hányszor volt, hogy nem volt elég a szó, és ő el akart mesélni valamit Istennek, – még a tanulóévek alatt. A zene az öröm, a bánat, a szóban kifejezhetetlen érzelmek eszköze és ezt a tisztelendő gyakran vette igénybe.

Életének egyébként meghatározó része volt a zene. Ezt szó szerint kell értelmezni, – ahogyan az mindig kiderül.

Fiatalemberként valaha tánciskolában zongorázott, „Viki néni” tánciskolájában. Akkoriban ugyanis a fiatalok több tánc-fajtát tanultak meg, – aztán amikor megtanulták, akkor kettőt használtak belőlük: a tangót és a swinget. A lépések leírásával nem szeretnék senkit untatni, a lényeg az volt, hogy a swing a vidám pörgés tánca volt, a tangó alatt pedig egymáshoz simultak a párok, szinte átölelték egymást az andalító, „lélek-beindító” zene közben.

Ezenkívül persze volt még a keringő, ami a középiskolások évnitó bálján az első tánc volt és jól felkészült kis „táncsapat” adta elő, aztán a többiek is csatlakoztak. A fiú ekkor már két éve középiskolás volt.

A fiatal életek keringése – de szép is volt!

Egy szünetben, mintegy önmagának, a fiú egy számot kezdett játszani. A szám címe találónan ez volt: „Esőcseppek”. Az elején néhány, önmagában, halkán, felcsendülő magas hang jelezte az első néhány könnyű csepp esőt, aztán megindult a folyamatos zuhogás, végül újra visszatért a kezdő motívum és néhány „csepp” után az eső elállt.

Akkor még nem tudhatta a fiatal fiú, hogy az életét játssza a zongorán.

Egyre többen köré álltak és hallgatták. Köztük egy gyönyörű, szőke lány, aki ráhajtotta a fejét a pianínó tetejére és halvány mosollyal hallgatta a zenét.

A fiú közben feltekintett és a tekintetük találkozott.

Megkérdezte a lánytól: ...tetszett?... A lány bólintott: ...igen, nagyon szép volt. A fiú ekkor elkomolyodott és továbbra is a lány szemébe nézett: ..... „Akkor most eljátszom – csak Neked.”

A többiek megértve, hogy mi történik, cseverészve szétszéledtek – és a szám újra felcsendült a zongorán. De most másként, mint az előbb. A fiú szívből játszott és ez a hangokon keresztül azonnal világossá vált.

A szép zenéből szívhezszóló regény bevezető oldala lett – és az első oldalt olvasva a lány tovább mosolygott.

A már ki tudja hányadik oldal megtelt egy mindent elsőprő mondanivalóval, – az első csókkal.

Nem egy romantikus helyen. Egy óriási vaskapu előtt, amely mögött a lány lakott. Ezt a csókot sok ezer követte évek során.

Az első igazi szerelem mindkettőjüket felnőtté érlelte – és egy délután, mikor a lány egyedül volt otthon, – ügyetlenkedve, de beteljesedett, aminek a szerelemben következnie kellett.

Mi volt a különös ebben? Talán semmi, talán mégis valami. Ők ketten megismerték egymás mocnásából a másik gondolatát, egymás tekintetéből lelkük szavát. Különös volt? Igen – akkoriban már a párok hamar váltogatták egymást, ráunva a megismertre, mindig valami új csodára várva. Az igazi csodát így sokan sohasem élhették át. Hiszen az igazi csoda az összetartozás, a folytonosság, a kölcsönös feltétlen bizalom, a hűség, a féltékenység hiánya. Olyan volt ez a szerelem, hogy egyesült benne a szerelem és a szeretet, csendesen, „tombolás” nélkül, meghittén – és a következő nap érzelmi változatlanlanságának biztos tudatában. Nem voltak kételyek, viták, csak szép napok, boldog órák, repülő évek.

Minden szerelem, – ha valóban igaz, – beteljesülése a házasság. Mindketten akarták. A lány szülei, rokonsága azonban nem. Valószínűleg azért, mert a fiú szegénynek számított, lehetősége sem volt, hogy tíz éven belül lakáshoz jusson, hogy megkezdhesék az igazi önálló, közös életet.

Volt egy pillanat, amikor a lány azt mondta: – most tegyünk valamit. Mivel az egyik oldalon a szülők erről hallani sem akartak, ez az eljegyzés Isten előtt történt.

Nehezen, de megvették a két arany karikagyűrűt – és elmondták egymásnak azt a fogadalmat, amit ilyenkor szokás.

A fiú szülei elmentek velük együtt, közösen megnézni egy hirdetett bérlakást, amely ugyan nem lett volna az övék, de a házasságkötéshez, a közös élet elkezdéséhez elegendő lett volna. A megadott címen nem nyitott ajtót senki sem.

Ettől kezdve kapcsolatuk egyre furcsább lett. A lány, mintha megunta volna a kilátástalan várakozást. Közben szüleitől csak egyre azt hallotta, hogy kezdjen önálló életet, menjen férjhez.

Egy délután a lány visszaadta az eljegyzési gyűrűt a fiúnak.

Akkora volt a törés, hogy a fiú lelkiileg-testileg teljesen összeroppant. Egy neurológiai szanatóriumban kezelték. Szabályos rosszullétei voltak – és bár tagadta, hiszen azt mondta: nincs semmi baj, – a reggel megérkező nővér nem mulasztotta el kedvesen megkérdezni tőle: ..... „No, Thomas, volt éjszaka semmi baj?”

A fiú lélekben nem tudta feldolgozni ezt a veszteséget. Bár kívülről nézve kiegyensúlyozott, fiatal férfi képét mutatta, belül a lelke kiürült, tanácstalan lett, elvesztett mindent, amiről úgy hitte, hogy az egyetlen fontos az életben.

Egy magyar író szavai illenek a történetbe:

„Ideje van a vetésnek és ideje az aratásnak”.

Ez az egész élet a maga teljességében. Most a folytatás csak ez lehetett:

„Ideje van a beszédnek és ideje a hallgatásnak.”

Elkövetkezett a hallgatás ideje.

Néhány év múlva pappá szentelték. Ahogyan közben az orgona zúgott – ez maradt meg benne, – mint Isten hangja, – mint Isten akaratának közvetítője.

Immár a szeretetet – viszonzás nélkül – ismeretlen embereknek kell, hogy közvetítse. Az elhivatottság életre kelt, de a teljes értékű emberi élet eltávolodott.

A nagy vaskapu örökre bezárult. Nem maradt más, mint a kiszabott feladat teljesítése, az emberek segítése, aszerint, ahogy Pál apostol levelének tartalma szól a Szeretetről.

Az esőcseppek felszáradnak, az eső elmúlik. Kiben egy kis zápor képe marad, kiben a víz-özöné.

A fiúban a vízözön betérítette a földet és ez a föld már soha nem vált újra szárazzá, csak a folytonos hullámok váltották egymást, átgördülve a következő monoton mozgásba, mint ahogyan az óceán vízcseppei csapódnak a parthoz. Ahogyan zajlik a hullámverés.

Thomas leporolta a templom padjait, az oltárt, a feszületet, amit nap-nap után az óceán felől érkező szél a réseken át aprószemcsés parti homokkal terített be vékonyan.

A reggeli misén valamennyien részt vettek, kivéve az éppen betegeket és két bennszülöttet, akik a mise ideje alatt a falut vigyázták a kisebb-nagyobb betolakodókkal szemben. Ezek a „persona non grata” jövevények persze állatok voltak, szemtelen, lopkodó kis majmok, a bozótok óriás bogarai, – de akadt veszélyesebb látogató is, élt a szigeten például mérgeskígyó és egy vadmacska-féle emlős is.

Ők nem voltak szívesen látott vendégek. Thomas azt kérte, hogy csak kergessék vissza őket a saját „világukba” – ha lehet, az életüket kíméljék meg.

A tisztelendő úr végzett az előkészítéssel és miseruhájáért indult, amikor a talpán egy szörnyű erős csípést érzett. Mire lábát elrántotta, már csak a „gyilkos haramiát” látta: egy jókora madárpókot, amint iszkolt a bozotos felé. Ő nem a misére érkezett, ez már biztos. Thomast szédülés kerülgette, hányingert érzett és a fejében különös hidegséget, – aztán némán elájult. Szerencsére az egyik bennszülött látta, hogy mi történt és már kiabálva, gesztikulálva rohant Kasi, a „Gyógyító”, kunyhójához. Kasi nem késlekedett és vele együtt már többen odaértek a tisztelendőhöz. Kasi meglátta az „Úr” elszíneződött, megdagadt lábát és ő már tudta a „diagnózis”-t, jól ismerve a különös „kórokozót” is. Bevitték Thomast Kasi kunyhójának hűvösébe és a falu „orvosa” gyorsan fertőtlenítőt öntött a sebre, erősen bedörzsölte, aztán saját szájával kiszívta a befecskendezett mérget még fel nem szívódott maradványát, majd újra fertőtlenítette a sebet. Nem egyszerű szunyogcsípésről volt szó, ennek a pókfajtának a mérge akár halált is okozhat.

A sebre gyógynövényeket válogatott és az „ellátmányból” származó kötözőszerrel szorosan átkötötte Thomas lábát.

A lila elszíneződés szerencsére nem terjedt tovább. Thomas csak néhány perc múlva nyerte vissza az eszméletét és kábultan nézett Kasira:

– .....Mi....történt? – nyögte ki nehezen. A beszéd is nehezebbre esett, a nyelve mintha megbénult volna.

Kasi fejét csóválva, feddően válaszolt:

– Hányszor mondtam az Úr-nak, hogy mezítláb soha ne menjen sehova! Most szerencsénk volt – a Pók csak kicsit csípett!

„Mi lett volna, ha nagyot” – gondolta lassan kitisztuló tudattal a tisztelendő.

– Kasi – mi lett volna, ... ha..... erősebb a csípés? – kérdezte egy ártatlan bűnös tekintetével, „kollégájától”.

– ...Hát... az Úr akkor már Isten Országá-ban lenne.... – válaszolta Kasi, de már megenyhülten, hiszen először ő is nagyon megijedt.

– Köszönöm, Kasi .... – a tisztelendő a Gyógyító kezét kereste és megfogva éreztetni szeretete volna a háláját.

Kasi érezte is, el is érzékenyült, meg kicsit büszke is volt magára – elfordult, úgy mondta:

– Ez néhány napi pihenést jelent – ez alatt az „Úr” nem misézhet.

Thomas némán tudomásul vette kezelőorvosa verdict-jét, tudta, hogy Kasi sohasem túloz, a valóságot ismeri és csak azt mondja ki.

Falujuk és a „Templom-domb” mögött egy kisebb hegy magasodott – Thomas fektében ezt látta.

A hegy keleti lejtőjén egy, a falu irányába csörgedező vizű, édesvízi forrás volt, – mintegy az életet biztosítva a kis közösségnek.

A tisztelendő sokszor elgondolkozott, hogy ha ez nem lenne, vajon honnan szerezhetnének vizet? A gondolat aztán nem hagyta nyugton és bebarangolta a fél szigetet. Egy-két kilométerre tőlük magasodott egy szinte függőleges falú, óriási szikla.

Mellette volt egy édesvizű tó, hideg vize a szubtropikus környezetben arra utalt, hogy nagyon mély lehet, a tűző Nap sem melegítette fel, az aljára látni pedig nem lehetett.

Egyszóval vízzel jól el voltak látva.

Az élelem túlnyomó részét az óceán bőkezűen nyújtotta, – halak, polipok, rákok, csigák, fogyasztható tengeri növények voltak a bőkezűen terített asztal mindennapi fogásai. Thomas itt tartózkodása alatt – hála a rendszeres „ellátmány”-nak, – ültethetett zöldségeket, amelyeket a bennszülöttek még sosem láttak, de megízlelve lelkesen vettek részt a további természetben.

Az idilli „Édenkert”-ben azonban ott leselkedtek a veszélyek is, – mint ahogyan Thomas mostani esete ékesen bizonyította. A halászat sem volt veszélytelen, a sziget körül szüntelenül ólálkodtak a szürke- és fehércápák, kicsik és óriások egyaránt. Nem egy esetben érte a halászokat végzetes baleset. Legutóbb egy óriási fehércápa egyszerűen kettéharapta a méretéhez képest parányinak számító pirogot. Akkor két bennszülött veszett oda.

A tisztelendő fájdalma közben lassan csökkent és átadhatta magát egy nyugodt, gyógyító alvásnak. Fel sem ébredt, amikor közben Kasi kétszer is cserélte a lábán a kötést.

Thomas számára, – szégyen ide, szégyen oda –, a legnagyobb „veszély”-t a bozótokból előbújó óriásrovarok, bogarak jelentették, – jóllehet szerencsétlenek legfeljebb egy szúnyognak vagy a kisebb rovaroknak okozhattak fejfájást.

A bennszülöttek jól mulattak Thomas iszonyodásán – és hogy egy kicsit „cukkolják”, megfogtak egy-egy ilyen „szörnyeteget”, a kezükben vitték oda neki megmutatni, hogy hát ugyebár ezek is Isten teremtményei.

Thomas titokban meg volt róla győződve, hogy a Sátán is teremtett, de csak ilyen borzasztó jószágokat.

Kasi diagnózisa és „kórjósolata” helytálló volt. Thomas még három napig gyengélkedett. Egyet azonban egyszer és mindenkorra megtanult. Azt, hogy a szigeten rajta kívül bizony jónéhány „tisztelendő” él és ezt illik szó szerint kezelni, különben a „penitencia” igen keserves lehet.

Az egyik napon különösen szép idő volt. Az óceán felől érkező szüntelen szél is gyengélkedett, teljes nyugalom lengte körül a partközeli pálmafa ligetet. Dolba fia, Tege – olyan nyolc éves forma eleven kis „csokigyerek” – a homokban játszadozott.

Apja néhány napja adott engedélyt neki arra, hogy egyedül kimehessen a vízre a csónakkal, – de szigorúan csak „csónaknyi távolságra” szólt az engedély.

Itt nem volt szokás az apai szó semmibe vétele, hiszen ha mégis az történt volna – abból komoly baj lehetett. Az apai intelmek nem az öncélú korlátozás és a „ki az úr a háznál” eszközei voltak, hanem szó szerint életvívő rendszabályok. A bennszülöttek gyermekei egynél több kihágást igen ritkán követtek el, mert az első után azonnal következett az apai fenyítés. Ennek következtében pedig néhány napig nehéznek bizonyult az ülés, ezt a póruljárt, engedetlen gyerek kis társai is azonnal meglátták és nem maradt el a csúfolódás és az ezzel karöltve járó szégyen sem.

Dolba fia, Tege is tisztában volt mindezzel. A természet törvényei nem ismerik a kegyelmet, elég egy pillanat és bekövetkezhet a tragédia. Nem is ment beljebb a megengedettnél, de olyat tett, amely nem volt megengedett. Kiszállt a csónakból, hogy „körülnézzen” kicsit a víz alatt. Hiszen olyan gyönyörű ott minden, – hallotta nem egyszer, nagyobb társaitól.

Thomas a partról nézte, ahogy Tege hancúrozik. A gyerek életkorához képest már nagyon jól úszott. Apja, szégyen ide, szégyen oda, ezt nem mondhatta el magáról. Dolba ült a parti fövényen, mellette a homokba szúrva pihent a halászó dárdája és az aznap kifogott halakat készítette elő párja, Ania „konyhája” számára.

A tisztelendő hirtelen valami sötétet látott Tege csónakjánál – aztán egy pillanat múlva eltűnt egy hatalmas, jellegzetes formájú hátuszony – egy fehér cápa uszonya. Thomas felpattant. Tegét sehol sem látta, odarohant Dolba dárdájához, kirántotta a homokból és rohant be a vízbe. Dolba csak most pillantott fel és értetlenül nézte, mi történik.

Tege felbukkant a vízben. A fenevad talán tíz méterre lehetett tőle. A gyerek meglátta az uszonyt és vadul csapkodva igyekezett a vízből kifelé, de a partig még hosszú méterek voltak előtte.

Thomas ekkor már mellette volt, amilyen erővel csak bírta, hatalmasat lódított a kis Tegén a part felé, aztán az uszonyra nézett. Az látszólag komótosan közeledett, valószínűleg megzavarta egy pillanatra a Thomas teste által keltett lökéshullám a vízben.

De a közömbösség csak látszat volt. Kis kört írt le, aztán egyre gyorsulva nekiiramodott Thomas felé. A tisztelendő tudta, hogy szemtől-szemben a hatalmas tömeggel semmi esélye nincs. A part ugyan nem volt messze, de ahol mindez játszódott, ott még javában a cápa volt az úr.

Thomas egy hatalmas lökést érzett, pedig a cápa csak mellette húzott el a vízben, – aztán látni lehetett, ahogy fordul és nyílegyenesen a tisztelendő felé lódul, száját a végzetes harapásra tátva.

A tisztelendő lebukott és szinte hozzátapadt az óceán alján lévő növényzethez. Abban a pillanatban fölé ért a cápa és centikre tőle elzúgott felette.

Thomas csak az állat hasát látta, a dárdát teljes erejéből belevágta. A test tovább suhant a vízben, de sötétvörös, vastag csíkot húzva maga alatt. Eltűnt – csak a véres víz kavargott Thomas szeme előtt, – miközben az utolsó oxigénmorzsákkal a tüdejében felrúgta magát a víz felszínére és megpróbált a part felé úszni, de addigra már két erős, izmos kar és két kis kéz húzta kifelé, – egy pillanat és kinn voltak a parton. Thomas zihálva a hátán feküdt, szemei előtt megjelent Dolba ijedt és Tege síró arca. Rádöbrent, hogy életben maradtak és valami határtalan életöröm kerítette hatalmába.

Legyőzték az óceán urát – és Tege él!

A reggeli misén mindenki ott volt. Mielőtt Thomas belekezdhetett volna, Dolba, Ania és a kis Tege – egymás kezét fogva – eléálltak, mélyen meghajoltak előtte, Dolba bennszülött nyelven mondott néhány szót – és a tisztelendő kezét akarta megcsókolni.

Thomas olyan zavarban volt, hogy a kezét éppen csak el tudta húzni – de aztán magára talált és szinte kiabálta:

– A köszönet az Úr-nak szóljon! Ő hagyta meg Tege életét! Hát nem értetek semmit?! .....

Hát hiába tanítom nektek az Úr hatalmát?! .....

Hol van a hitetek?! Mostantól kezdve senki nem szólíthat „Úr”-nak! Egyedül Ő az Úr! – mutatott a feszületre, Jézus alakjára.

Szavait követően olyan mély csend támadt, hogy a levelek susogását lehetett csak hallani kintről, még a madarak csivitelése is elcsendesült.

Hirtelen a tisztelendő iszonyúan elszégyellte magát. Odament Dolbához, Aniahoz és Tegéhez, és egyenként átölelte őket. Láta Dolba arcán a megkönnyebbülést. Thomas ezt már csendesen mondta:

– Járuljatok az Úr elé és ezen a misén mindannyian adjunk hálát Tege életéért!

Dolba, párja és gyermeke a feszülethez léptek és a misét ott térdelve, imádkozva töltötték.

A mise végén a tisztelendő elbocsátotta a hívőket: „Menjetekek békével” – de a tömeg nem mozdult. Utat nyitottak a falu törzsfőnöke előtt, aki mélyen meghajolt Thomashoz érve. Thomas ezt önkéntelenül ugyanígy tette, érezte, hogy a törzsfőnök ilyen közeledését tisztelettel kell, hogy fogadja. A törzsfőnök ősei nyelvén rövid beszédet mondott, amiből a tisztelendő néhány szót, többek között a „köszönet” és „testvér” szavakat értette.

A törzsfőnök egy különlegesen szép, faragott fa-láncot akasztott a tisztelendő nyakába – egy szót mondott, amit az egész tömeg utána mondott, – ismét meghajolt és a tömeg a meghajlást is követte.

Végül a törzsfőnök tört, hiányos angolsággal, de érthetően, a következőket mondta:

– Őseink törvénye szerint Thomas Born, tisztelendő úr – törzsünk „Vezetőjének” fogadunk! Ezentúl mindenki azt a tiszteletet kell, hogy megadja Neked, ami a törzs főnökének jár! Mindenki háza a Te házad is! Bármikor térsz be bárkihez, az illően kell, hogy fogadjon és méltóan kell, hogy megvendégeljen! Te megmentetted, életed kockáztatásával, törzsünk megbecsült tagjának gyermekét a haláltól! Mától mindenki habozás nélkül köteles – ha kell – az életét áldoznia Érted! Így szól őseink parancsa, – aki ezt megszegi, az ebből a közösségből kiűzetik!

A tisztelendő meghatódva, csupán ennyit tudott mondani:

– Köszönöm! Amit tettem azt mindannyiótokért bármikor megteszem. Ezt diktálja az én, és immáron a Ti, hitetek is. Jól jegyezzétek meg, hogy bármi is történik velünk, az Úr dönt az életünkről!

A törzsfőnök ismét meghajolt, majd megfordulva intett a tömegnek, hogy távozzanak.

Még Dolba jött oda a tisztelendőhöz, egyik lábáról a másikra állva – zavarban volt. Thomas próbált segíteni:

– Kérlek, mondd Dolba, miben segíthetek még?

– Tisztelendő Úr! – Aniával és Tegével együtt arra kérünk, hogy a mai vacsorát költsd el velünk.

Thomas most már felszabadultan, mosolyogva válaszolta:

– Örömmel, Dolba – és köszönöm a meghívást!

Dolba arca is végre megkönnyebbült lelkét tükrözte, meghajolt és családjával együtt ő is elhagyta a templomot.

A tisztelendő egyedül maradt a feszülettel. Kezét valami meghatározhatatlan alázattal helyezte rá és csendesen csak ennyit mondott:

– Uram! Köszönöm!

Egyedül volt és csak szégyent érzett büszkeség helyett. Igaz – megmentette egy kisgyermek életét. Sokan mások is megtették volna – gondolta ő. Azonban most fájt ott legbelül, hogy az őt köszöntő, nagy alázattal és tisztelettel hozzá közeledő emberek rákiabált, pusztán azért, mert nem azt érezték, amit ő. Az emberek pedig egyre inkább azonosították őt az Úrral – és ezt nem hagyhatta szó nélkül. Ez is igaz, – de akkor sem így kellett volna. Pedig, – nem volt jogos az önvád a részéről. Emberéletet mentett, kiérdemelte a megbecsülést és köszönetet.

A törzsi hagyományok – ahogyan az emberek most hozzá közeledtek – még mindig erősek voltak és ez ellen semmit nem tehetett. A Hit nem parancsszóra születik. Az igazi Hit hosszú gondolkodás, kétkedés, tagadás és visszatérés tövises ösvényén jut el az emberi lélekig. A pusztán tanítás vagy rábeszélés, szülőktől öröklés talaján álló „Hit” csupán egy gyenge láncszem, amely bármikor elszakadhat, ha olyan történik az emberrel, ami rossz, ami fájdalmas, amit az imák után nem vár senki.

Kavargó lelkiállapotában benne volt az is, hogy valami másért is okolta magát. A cápával vívott élet-halál harc benne erős halálfélelmet keltett. Erről pedig óhatatlanul kérdések merültek fel önmagával szemben.

Milyen is az ő hite? Gyenge? Hisz félt a haláltól – és neki kell ezt a félelmet az emberekben átváltoztatnia a Remény-nyé. Aztán lassan megnyugodott. Krisztusra gondolt, az Ő halálfélelmére, amelyet a keresztfán érzett. Emberként még Ő sem kerülhette el az iszonyatot, amit a megsemmisülés közelsége vált ki az emberekből. Ez itt és most az Élet – az ember pedig minden sejtjével, tudatával, akaratával, és még lelkével is – élni szeretne, mindig tovább és tovább, jóllehet tudja, hogy egyszer szembe kell nézni a valóban bekövetkező elmúlással.

Akinek erős a hite, az könnyebben lép át ezen a kapun, akinek nincs hite, vagy túlságosan gyenge, az nehezen és az utolsó pillanatig küzdve az elkerülhetetlen elfogadása ellen.

Azt mondják valahol Európában egy nagy nemzet polgárai: „Ilyen az élet!”

Lehet, – a tűrés is nehéz, de megválni az élettől sokkal nehezebb.

Igazából senki nem tudja, hogy milyen, hiszen egy másodperc után bezárul az Élet ajtaja és – a hívő ember szerint – elkezdődik valahol máshol, valami más.

Az igazság az, hogy a tisztelendőnek nem volt könnyű dolga. Fiatal ember volt és tanultsága nem helyettesítette a törzs öregjeinek bölcsességét, élettapasztalatait. Sajátos bölcsesség ez –

az élővilág „működésének” olyan alapos ismerete, amelyre a civilizált ember soha nem tesz szert. Sok bennszülött törzs a halált nem a gyász kapujaként, hanem az „átlépés” útjaként képzelel el, – és a szomorúság helyett örömmünnepet ülnek, hogy az eltávozott ember egy más helyen, más dimenzióban él tovább, könnyebben, megszabadulva a kínjaitól, testi és lelki fájdalmaitól, felszabadultan, levetve az élet nehéz köntösét.

Tege életének megmentése igazi közelségbe hozta a bennszülöttekkel. Eddig „csak” tisztelték és szerették. Most azonban megtapasztalták, hogy ő is élő lény, – félelemmel és fájdalommal, – tudós és tudatlan, – erős és gyenge, ahogyan az élet eseményei befolyásolják, – magas-tos eszmét terjesztő és mégis esendő. Ember, mint ők maguk. Az a szeretet pedig, amellyel mindenkihez fordul, az „jön valahonnan”, azt a tisztelendő úr személye csak közvetíti, át-nyújtva, mint egy ajándékot.

Thomas gondolataival eltelve érkezett Kasi kunyhójához, ahol az öreg „Gyógyító” tisztelettel fogadta. A tisztelendő hozott néhány orvosi eszközt, amely a legutóbbi ellátmánnyal érkezett és máris mutatta Kasi-nak, hogy hogyan használja, ha szükség van valamelyikre.

Úgy elszállt ez a nap is, mintha nem történt volna valódi „csoda”, – Tege megmenekülése. Az égi tűzgolyó egykedvűen vándorolt át a keleti horizonttól a nyugatiig – talán le sem tekintett az eseményekre, – csak ontotta éltető sugarait.

Most, mint ki jól végezte dolgát, szép álmokat kívánva készült magára húzni az óceánt, mint valami puha, bársonyos, hatalmas, hullámzó takarót.

Thomas készülődött eleget tenni a vacsora-meghívásnak. Egyszerű, fekete reverendáját vette fel, bár ez a mai meghívás „díszvacsorá”-nak számított. A bennszülötteknek sem kellett válogatni a „ruhásszekrény”-ben, – pedig nekik is megvolt az ünnepi öltözködésük. Természetes dolgokkal, madártollakkal ékesítve magukat, arcukat az alkalomhoz illő módon festették be, és az asszonyok felvették „legértékesebb” nyakéküket, ami valóban érték volt. A férfiak hozták fel az igazgyöngyöt a tenger mélyéről. Felfűzve a civilizáció világában igencsak sok dollárt értek volna, – itt csupán az ünnepélyesség szimbólumai voltak. A mindennapi ünnepeket a születések, a házasságkötés (mióta Thomas „bevezette”), Jézus születése, halála, és feltámadása – képviselték. A temetés sajtószerű ünnep volt, melyben keveredett az utolsó tiszteletadás és a törzsi búcsúztatás, a keresztény hit és a bennszülöttek törzsi hagyományai. Így volt teljes minden, legalábbis a tisztelendő felfogása szerint. Az események sajátos „liturgiájá”-nak keveredése mintha természetesebbé tette volna az ünnepeket. A bennszülöttek táncá Thomas számára mindig valami megfoghatatlant jelentett, ugyanis a táncból hiányzott a civilizált mesterkéeltség, a „koreográfia” szabadsága jellemezte leginkább a mozdulatokat. Mégis, – minden modern „műveltség” hiányában – ez a tánc ösztönös önkifejezése volt az itteni Édenkert valóságának és nélkülözötte a modern világ „megtervezettségét”.

Dolbáék már felkészültek a tisztelendő fogadására.

Tudták róla, hogy nem szívesen kuporog a földön, ezért Ania egy különleges ülőalkalmatosságot készített, fából, fűből, liánokból – Thomas részére.

A tisztelendő úr beleült, de ezt az inzultust a fotel nem díjazta, egy szempillantás alatt darabokra hullott és Thomas ugyanúgy csücsült a földön, mint vendéglátói. Dolba rettenetes

haragra gerjedt, gesztikulálva közeledett élete párjához, közben ősi nyelvükön nyilván szidalomáradatot zúdított szegény Ania fejére, – de aztán meglátta, hogy a kis Tege és a tisztelendő úgy nevetnek, hogy még a könny is kicsordult a szemükből, – ez lassan megnyugtatta és kényszeredetten ugyan, de ő is mosolyra váltotta a villámló, baljós tekintetét. Ania megúszta a „fenyítést”.

– Mondd csak, Tege, mire gondoltál, amikor megtámadott a cápa? – kérdezte Thomas két kiváló, ízletes, languszt-falat közben, fittyet hányva az „evés közben ne beszélj”-előírásnak.

– Hát... arra gondoltam, hogy Isten Országába megyünk és nemsokára ott leszel te is, meg Anya és Apa is... és mindannyian....

Tege természetes válasza közben, ahogy a gyerek a languszt legjobb részeivel tömte kis pocakját, Thomas úgy megdöbbsent, hogy egy falat félre is csúszott. Hiszen ennek a kisgyermeknek erősebb a hite, mint az övé – gondolta. Tege nem a halálra gondolt, hanem a Jézus által megígért helyre, ahol a Lélek megpihen.

– Igen... Tege ... – valóban jól gondoltad, így történt volna – válaszolt elgondolkozva.

– Tisztelendő Úr, kérdezhetek valamit, amit nem értek?

Ania szavaiból érezni lehetett, hogy valóban foglalkoztatja valami.

– Természetesen Ania – Thomas megtörölte a száját és figyelmesen várta a kérdést.

– Hogyan volt képes feláldozni Isten a Fiát, értünk?

Thomas hirtelen egy hittudományi konferencián érezte magát, a kérdésre annyira nem számított, hogy még önmagában sem fogalmazódott meg igazán a válasz.

– Bevallom Neked Ania, hogy tőlem most nagyon nehezet kérdeztél. Nehéz úgy válaszolni – egy Anyának –, hogy értse és el is tudja fogadni a választ.

Mikor Jézus megszületett ezen a Földön, az emberek már nagyon bűnösen éltek. Nem úgy, ahogyan Isten a Tízparancsolat szerint szerette volna – és látta azt is, hogy az emberiség – hiszen tudod, hogy az óceánon túl sok milliárdnyi ember él – egészen másként, mint ahogyan ti itt a szigeten – képtelen rá, hogy a Sátánnal harcoljon nap-nap után. A Gonosz erősebb az embernél. Ezért volt szükség egy olyan áldozatra, amelyre – míg csak ember él a Földön – mindenki emlékezni fog. Lesznek, akik minden igyekezetükkel követni próbálják Jézust és lesznek, akik megtagadják Őt és tanításait. Gondolatok csak saját életetekre – a törzseteket, a családokat, a mindennapokat egyetlen dolog hatja át, ami nélkül üres az élet – ez pedig a Szeretet. A kereszténység elfogadása azt jelenti, hogy ebben a szeretetben akartok maradni, igyekeztek megtartani Jézus tanításait és aszerint próbáltok élni – hiszen ezek a tanítások nem mások, mint Isten akarata. Jézusról az Ő Atyja tudta, hogy halála után hová kerül és Általa mentesítette a gyenge, gyarló embereket bűneik alól.

Isten lelke nyugodt volt, – akkor is, amikor az emberi gonoszság megfosztotta Fiát az emberi élettől. Jézus azért az egyért született, hogy ezt a küldetését beteljesítse. De nem Istenként, mint aki Mindenható, hanem emberként, aki halandó, mint mi, mindannyian.

Az Ő halandósága és feltámadása teremtette a Hitet – a Bizonyosság helyett.

Könnyű „hinni” abban, amiről bizonyítható, hogy a földi élet, vagy akár a világmindenség létező része, anyaga, működésének törvénye.

Ez a fajta „hit” nem más, mint az emberi önhittség része, amely szerint ez a világ olyan, amilyen, semmi sincs rejtve előlünk, minden megismerhető és az anyag uralkodik mindenek felett! De, nehéz a lelketekre alapozva élni, a Szeretetet ápolni és remélni, hogy egyszer – ha

úgy éltünk – bebocsátást nyerünk egy szenvedéstől és haláltól mentes más világba, ahol a Sátán már tehetetlen, ahol megszűnik a hatalma, ahol Isten Országá áll.

Nézzétek a természetet! Isten úgy alkotta meg, hogy az embertől függ, hogyan él, és hogyan bánik a rábízott Földdel. .... Ti itt nem is tudjátok, hogy ahonnan én jövök, mennyi a bűn, hogyan bánnak a természettel, az állatvilággal, az élő fákkal, növényekkel. Mindannyian bűnösök vagyunk és mivel bűneinktől másként a Sátán szabadulni nem hagy, ezért Jézus vette a vállára a keresztet, – azaz a mi bűneinket. Értünk szenvedett és halt meg a keresztfán, magára vállalva minden bűnünket. De előbb megtanította, hogy három dolog a lényeges az életben: a Hit, a Remény és a Szeretet – de mind közül a legfontosabb a Szeretet!

– Köszönöm a választ Tisztelendő Úr! – .....bár... tudod ...én Tegét semmiért és senkiért nem tudnám feláldozni, ... de értem – én csak egy egyszerű ember vagyok...

– Ez így van jól, Ania! – mosolyodott el Thomas – a te dolgod, hogy Isten és Jézus szeretetét közvetítsd a gyermekednek és a párodnak, és szeretettel legyél az embertársaiddal, a természettel szemben, mert ők Isten ajándékai a te részedre.

Ezek után már könnyedebb témákról folyt a beszélgetés. Thomas tervéről, egy iskoláról a tengerparton, az óceánon túli világról, – amelyről minél többet tudtak meg, annál idegenebbnek érezték.

Csak Tege volt az, aki lelkesedett és közölte Thomassal, hogy ő pilóta lesz. Nos – nem is sejtette, hogy egy kis kóstolót kap nemsokára a repülésből, – ami után a pilótaságról egyszer és mindenkorra le fog mondani.

Az egyik napon Thomas nagy zűrzavarra lett figyelmes. Az emberek szétszaladtak a főtérről és felfelé mutogattak. Akkor már a tisztelendő is hallotta az „égi jövevény” zakatoló, furcsa hangját, amely nem olyan volt, mint az „ellátmányt” hozó repülőgép megszokott dübörgése. Egy helikopter érkezett. Lassan, nagyon óvatosan ereszkedett lefelé, mintegy megvárva, hogy mindenki biztonságos távolságban legyen tőle, aztán a pilóta földre tette a gépet. Soron kívüli „ellátmány” érkezett, Thomas egyházi feljebbvalója személyében. A tisztelendő először a templomhoz vezette, majd saját otthonába. A zajongó tömeg egészen odáig kísérte őket. Ott aztán a törzsfőnök egy intésére csend lett és szétszéledtek. Thomas kunyhójától távolabbról lesték az eddig soha nem látott repülő szerkezetet.

A tisztelendő és a távolról érkezett vendég sokáig beszélgettek, – a bennszülöttek nem hallhatták, de Thomas odabent előadta a kérését. Segítséget kért az iskola felépítéséhez és egy nagy hatótávolságú katonai adó-vevőt, hogy érintkezni tudjon a civilizációval, ha szükséges. A támogatáshoz ígéretet kapott. Még egy kérése volt, amire a pilóta mosolyogva intett, hogy természetes, semmi akadály.

Kilépve a kunyhóból feljebbvalóját bemutatta az odaseregülő bennszülötteknek – és szemével a kis Tegét kereste. Ahogy meglátta, intett neki, odahívta magához.

Thomas Dolbának is intett és várt rájuk, míg mindketten odaértek – kicsit félénken, hiszen az ismeretlen ember arcán mosoly és kedvesség volt, de hát mégsem ismerték, másrészt az ismeretlen gépezet keltett bennük csodálattal vegyes félelmet. De, ahogyan előző este beszéltek róla, most Thomas megragadta az alkalmat, hogy megmutassa Tegének, mit is jelent pilótának lenni. Először Dolbától kérdezett valamit, amire Dolba igent bólintott. Csak ezek után hívta közelebb Tegét és invitálta – szálljon be a pilóta mellé. Tege az apjára nézett, aki

bólintott és intett, hogy mehet. Nosza, több sem kellett a kis gézengúzknak, már mászott is fel a fülkébe. Thomas rácsukta az ajtót és intett a többieknek, hogy menjenek, vele együtt, távolabb. A pilóta becsatolta a gyereket.

A gép rotorja egyre gyorsabban kezdett forogni, felkavarva a főtér minden homokszemcséjét, – úgy, hogy alig lehetett látni valamit, – aztán lassan felemelkedett. Elröppentek az óceán fölé, egyre magasabbra, egyre távolabb, úgyszólván Thomas látta Dolba arcán az aggodást. Megnyugtatóan tette kezét a bennszülött vállára, mintegy jelezve, hogy aggodalomra nincs ok.

Talán tíz perc telhetett el és már jöttek is visszafelé. Puhán leszálltak és Thomas már nyitotta is az ajtót, kiemelve Tegét. A gyerek mosolygott, de gyorsan beszaladt a bokrok közé. Kiderült, hogy aznap hiába reggelizett. Azért komoly probléma nem volt, – pár perc múlva már jött futva vissza, odabújt apjához, ránézett és csak annyit mondott: – Apa, én halász akarok lenni!

A vendég egy keresztet intett feléjük és már röppent is tovább – mintha ott sem lett volna. Thomas boldog volt, mert tudta, hogy a segítség ígérete nem marad elszálló szó – és Tege is odaszaladt hozzá, megköszönni a nagy utazást.

A kérések meghallgatásra találtak.

Száznyolcvanháromszor tette meg mindennapos égi útját a Nap, mígnem letekintve elhessen-tett maga elöl egy kis felhőpamacst, hogy jobban lássa a szigetet, A tervezett iskola, oldalt nyitottan, de felülről masszív tetőszerkezettel, ott állt a tengerparton. Thomas Born tisztelendő úr éppen rajzórát tartott a nebulóknak. Mindenki „művé”-t külön-külön megnézte, elmondta a véleményét, tanácsot adott, hol kellene még egy kicsit javítani ahhoz, hogy a képzőművészeti alkotás részt vehessen a betervezett, helyi „rangos” kiállításon. Különösen tehetséges volt Aramán fia, Kobla. A fiú már elmúlt tíz éves és minden érdekelte, különösen arról a civilizációról, amelyről a tisztelendő oly sokat mesélt már. Thomas pedig kihasználta az érdeklődést és egymás után készítette a rajzokat Kobla kedvéért, – persze mindenkinek bemutatva, amiről a fiú éppen érdeklődött.

Szünet következett és mint egy méhraj, zúgva vágatott a gyereksereg az óceán szélére, élvezve a vizet, kihasználva a felüdülést.

Ez az iskola alapjaiban más volt, mint az óceán túloldalán a hasonló céllal működő intézmények. Itt nem voltak osztályok, évfolyamok, intők és érdemjegyek. A legértékesebb érdemjegynek a tisztelendő dicsérete számított. Sokféle korú gyereket kellett egyszerre, úgy oktatni, hogy míg az egyik csoport – a „Csöppség”-ek – játékokkal foglalatzkodott, addig a következők, az „Iskolás”-ok már írni és számolni tanultak, aztán következtek a „Tanuló”-k, akik az óceán messzeségéből kapott könyvekből lényegében a középiskolai tananyagot sajátították el, és végül a „Végzős”-ök, akik minden tudást megkaptak Thomastól, amit ő is tudott. De voltak gyakorlati órák is, úgymint a növényismeret, az állatok ismerete, a vadászat tudománya, a (bármily furcsa is tantárgyként ez az ismeret) „szakácművészet”, az egészség megőrzésének „egyeteme”.

Utóbbiak persze nem az iskolapadban zajlottak, hanem a természetben, a szárazföldön, vagy éppen az óceánban. Voltak tantárgyak, amelyeket Thomasnál sokkal szakavatottabb „tanár” – a gyermekek szülei közül azon a területen legügyesebb vagy legtöbb ismerettel bíró bennszülött – oktatott. Hitoktatás is folyt, ami szintén nem volt egyszerű. Más-más életkorban

eltérő módon kellett a hittudomány alapjait megismertetni a nebulókkal. Külön nehézséget jelentett Thomas számára, hogy mindezt megpróbálja úgy tenni, hogy az ősök hagyománya se sérüljön, ezért minden ehhez kapcsolódó ismeret megszerzése érdekében viszont ő járt szorgalmasan tanulni – a törzs főnökéhez.

Most éppen szünetet rendelt el a „tanár úr”. A gyerekek vidáman, zajongva futottak be az óceánba és a part mellett megindult az önfeledt hancúrozás.

Thomas leült az egyik padba és csak nézte őket. Hát nem „Édenkert” ez, ahol élnek? Ennél szebb, tartalmasabb, boldogabb életet kívánni sem lehetett.

Igaz azonban, ahogyan mondják: – Isten útjai kifürkészhetetlenek. Vagy valaki másé? Túl szép itt minden?! Ez túrhetetlen!

Ahogyan a tisztelendő a gyerekeket nézte, szemébe ötlött az óceán horizontja. Ilyennek még sosem látta.

Sötét, szinte fekete csík húzódott a víz látóhatárának peremén. És mintha erősebben fújna az óceáni szél?! Alig pár perce nézte Thomas a látványt, az egyre magasabb, egyre sötétebb lett – és hogy elhalkult minden, – a madarak nem csiviteltek vidáman, ahogy szoktak, a sziget belseje felől „hallhatóvá” vált a csend.

A tisztelendő a gyerekekhez szaladt és kiharcolta őket a vízből. Mikor meggyőződött róla, hogy mindannyian együtt vannak, így szólt hozzájuk: Szaladjatok Édesapátokért – mindenki jöjjön a főtérre!

A gyereksereg szertefutott és Thomas a fekete, egyre növekvő sávra nézett.

Kezei önkéntelenül ökölbe szorultak – halkán, hiszen csak magában beszélt – vagy üzeni akart? – csak ennyit mondott:

– Gyere csak, próbálkozz – Ő velünk lesz –!

Tekintetét a még szikrázó napsütéses égboltra emelte, aztán gyorsan futott a főtérre – addigra a férfiak ott gyülekeztek, ahogy kérte.

Dolbát kérdezte:

– Láttatok már olyant?! – mutatott a sötétlő horizontra. Dolba csak megrázta a fejét, arcán az ismeretlentől való félelem és az elszántság keveréke tükröződött.

– Figyeljetez rám! – a tisztelendő már kiabált, hogy mindenki hallja és értse, amit mond. – Nagyon nagy vihar közeleg, menjetez haza, minden számotokra igazán fontos dolgot ássatek gyorsan a földbe, – hozzátok asszonyaitokat, gyermekeiteket, az öregeket – a forrásnál legyen mindenki! Nagyon siessetez!!

A bennszülöttek csak annyit érzékeltez, hogy nagy baj van, hogy a tisztelendőt még sosem látták ilyennek – és megértettez, hogy most amit a tisztelendő úr mond, azt nagyon gyorsan és pontosan, úgy kell tenni. Máris futott mindenki az otthona felé.

Hamarosan ott gyülekeztez, ahová a tisztelendő hívta őket. Thomas kétszer ismételte meg kiáltva: „Nézzetez jól körül, biztos, hogy mindenki itt van?!”

Csak a csend és az erősödő szél hangja válaszolt.

– Gyertek utánam és vigyázzon mindenki arra is, aki előtte halad! Ha valamiért valaki lemaradna, azonnal jelezzétek nekem! – kiáltott Thomas és megindult az egyszer látott hatalmas szikla felé vezető úton.

Vissza-visszanézett az őt követő tömegre. Ekkor már a szél vadul cibálta a fák lombjait és néhány esőcsepp jelezte, hogy a hurrikán közeleg a szigethez. A tisztelendő is csak filmekben látott eddig ilyen vihart, de a látottak alapján tudta, hogy ha nem találnak menedéket – nagyon nagy baj lesz. Ahogy visszaemlékezett, a hatalmas, függőleges sziklafal oldalán annak idején, amikor ott járt, látott egy nagy repedést. Most csak a remény vezérelte, hátha barlang bejárata volt, amit látott.

Közben a szél tovább erősödött, szemből támadott, nehéz volt minden további lépés előre, de muszáj volt haladni az egyetlen, remélt menedék felé. Az eső eleredt, de nem a szokásos langyos kis frissítő módján, hanem a széltörte ágakat arcukba, testükbe csapkodó, kegyetlen, hideg zuhatagként.

Már nem volt messze a sziklafal. A tisztelendő – amennyire erejéből még futotta – meggyorsította lépteit, a fákba kapaszkodva haladt a régen látott repedés felé, mígnem nagy nehezen odaérkezett. A rés, így közelebről sokkal tágasabb volt, egy ember könnyedén befért rajta. A tisztelendő kétségekkkel telve belépett – és örömeiben, fáradságában – lerogyott. Odabenn egy hatalmas barlang képe fogadta – mindannyian elférnek! Már tápászkodott is fel és hívta be az embereket, azok özönlöttek be és csodálkozva néztek körül. Közülük még senki nem járt itt. Felülről fény világította be a barlang zugait – egy nagy tetőrésen keresztül.

Thomas irányította őket.

– Mindenki a fal mellett üljön le!

Még ki akart menni megnézni, nem maradt-e kinn valaki, – de a szél pehelyként röpítette vissza a barlangba. Szerencsére mindenki benn volt, nem maradt le senki.

Kinn pedig igazán tombolni kezdett a mindent elsöprő erejű hurrikán.

Villámok csaptak százéves fákba és mint gigászi, szemkápráztató fényű fejszék, hasították őket ketté. Mielőtt iszonyú robajjal földre dőltek volna, még hallatszott fájdalmas hangjuk, ahogy kettéváltak, ahogy egy rövid kis időre fellángoltak, – aztán a földre zuhantak és a tüzet eloltotta az égből érkező vízözön. A szikla falát döngette a hurrikán pörgő szele, hozzácsapkodva a közben felkapott élt és élettelen.

A barlang tetején lévő nyílásból betűző fény eltűnt, a barlangban sötét lett. Az emberek csak egy szörnyű Hatalom dühöngését hallhatták, ahogyan az megpróbált hozzájuk férkőzni, de nem sikerült. Egy-egy fülrepszó menydörgés jelezte, hogy a villám újra és újra lecsapott. Hosszú időn keresztül csak az elképzelni sem mert pusztítás dübörgését hallották, – aztán minden elcsendesedett. A fény felülről betűzött és az emberek felfelé tekintve lassan felálltak a falak mellől, – de felcsattant Thomas hangja:

– Vissza! Mindenki a falhoz! Még csak a közepén vagyunk!

A hurrikán „szeme” épphogy csak betekintett a barlang tetején, aztán újra baljós sötétségbe burkolózott minden – és kezdődött az egész szörnyűség előlről.

Hosszú, nagyon hosszú ideig tartott a támadás, míg egyszer csak lassan mérséklődni kezdett. A barlang tetejéről egy óriási szikladarab zuhant be – szerencsére a barlang közepére, ahol embert nem talált.

Aztán már csak a sziklafalon lezúduló vízáradat hangját és a távolodó mennydörgéseket hallották, de még nem mertek moccanni, mert Thomas is a helyén ült, arcát a térdére hajtva. Végül csend lett. Rezzenéstelen, néma csend. Felülről napsugár tűzött be a barlang közepére – Thomas felnézett és arra gondolt, hogy a jelenség olyan, mint egy angyali jeladó égi sugár – megmenekültek.

Kinn megszólalt egy madárhang, vidáman, mintha semmi nem történt volna.

Csak most merte Thomas hangosan kimondani:

– Istennek hála! – Kimehetünk!

A kinti látvány mindenki lelkét a kétségbeesésbe taszította.

Az élővilág mint egy kivégzett hadsereg, a fák kidőlve, néhol állatok élettelenül a földön, – ilyen pusztítást még senki nem élt át a szigeten, még a legöregebbek sem emlékeztek hasonlóra sem. Némán, egymást segítve indultak – hazafelé. Otthonaik helyén siralmas látvány fogadta őket, volt akié egyszerűen megsemmisült, másoké félig épségben maradt, talán egykettő állta ki, megtépázva ugyan, a hurrikán pusztítását. A templom a helyén állt – hála a gondos hajdani építő kezeknek. Az iskola is nagyrészt sértetlen maradt, csupán a padok ..... mintha egy óriás próbált volna, fel-feldobva azokat, zsonglörködést tanulni velük.

A nők sírva ültek le otthonuk romjaihoz, a férfiak pedig, egymásnak segítve nekiálltak az új építésének, vagy a még rendbehozható dolgok munkálatainak.

Tege fogta meg Thomas kezét és hangosan nevetett:

– Győztünk... győztünk! – és húzta a tisztelendőt, hogy forogjanak!

Thomas csak nézett a gyerekekre, mígnem megértette őt. Igen, győztek, életben vannak, senki nem esett bántódása, – hát minek a bánat – majd helyrehoznak mindent, szebb lesz, mint új korában!

– Igazad van, Tege – Győztünk! –

És Thomas a kisgyerekekkel együtt beállt a már dolgozók közé, helyrehozni mindent.

Másodszor tanulta meg a gyerektől az élet felhőtlen dicséretét – másodszor tanulta meg, hogy bízni kell Isten segítségével – másodszor nyert megújult hitet egy fiatal élettől.

Nem telt el hat nap és a falu olyan .... nem ..... szebb volt, mint valaha. Mindent rendbehoztak.

Az emberek most értették csak meg, miért mondta Thomas, hogy a legfontosabb tárgyaikat gyorsan ássák el, mielőtt a hurrikán odaér. A föld elrejtette a támadó elől az igazi értékeket – a többi mind pótolható, újraépíthető volt. Thomas még megnézte az édesvízű forrást, abból változatlanul csörgedezett az életet adó kristálytisztá víz. Hat nap után örömmünnepet ültek, táncolt az egész falu, a tisztelendővel együtt.

Talán az átéltek hatására, talán csak egyszerűen mert eljött az ideje, – a vihar utáni nyolcadik napon eltávozott közülük egy öreg, tiszteletreméltó bennszülött: Arak.

Sokat megélt, valószínűleg hetven évesnél is idősebb ember volt. Párja már nem élt, de jó-néhány – időközben persze felnőtté lett – gyereke és unokája volt. Bármily öreg volt, a falu számára a búcsú különös gyász-ünnepet jelentett. Az ősi hagyományok szerinti búcsúztató inkább hasonlított egy „valódi” ünnepre, a keresztény szertartás pedig ettől merőben eltért. Egyben megegyezett mindkét irányzat – az abbéli hitben, hogy az eltávozott lelke egy csodálatos helyre került, ahol jobb lesz neki, mint életében volt.

A búcsúztatás lényegében hamvasztás volt, amibe a római katolikus egyház is már régen beleegyezett, mintegy a hagyományos temetés alternatívájaként. A rokonok már előkészítet-ték őt az Útra. A tengerparton állt egy körülbelül három méter magas égetőágy – Arak testét lényegében már nem lehetett látni, csak az őt körülvevő növényeket, virágokat, melyek be-fogadták a megfáradt testet.

A közvetlen rokonok a földön ülve körülvették az építményt és a keresztény hit szerint imádkoztak Arak lelkéért. Lassan beesteledett és kezdetét vette a szertartás.

Thomas fekete reverendájában szinte alig látszott a lenyugvó Nap fényében, csak a nyakában függő ezüst kereszt jelezte, hogy pap búcsúztatja az elhunytat.

A tisztelendő először latinul elmondta a halotti búcsúztatót, aztán leeresztette a kezében tartott könyvet és elmondta saját – és társai – lelki szavait.

– Arak! Készülsz belépni a Mennyek Országába, ahol Krisztus ígérete szerint számodra előkészített hely vár reád. Számot kell adnod életedről, jó és rossz cselekedeteidről, az általad annak érzett bűneidről.

Akik itt állunk – közvetlen családot – és a nagyobb közösség, amelyben éltél – biztosak vagyunk abban, hogy Isten bebocsát az Ő Országába. A szigeten eltöltött életed során sok gyönyörű napot éltél meg, gyermekeid és unokáid vannak, akiknek hiányozni fogsz. De hiányozni fogsz minden itt álló társadnak, akik veled együtt voltak jóban, rosszban – mind-végig. Tudnod kell, hogy nem örökre távozol és nem maradsz magadra. Mi mindannyian követni fogunk! Át kell lépned e földi élet határát és bebocsátást kérsz – általunk is – egy új létezésbe, amelyet te már látsz, mi pedig hiszünk benne. Ez az Élet törvénye mindaddig, míg a Messiás újra eljön erre a földre és kezdetét veszi egy Új Világ.

Szeretetben jöttél e világra, szeretetben éltél, és szeretet vesz körül most – amikor elbúcsúzol. Sokáig nem tudtál róla, de mindvégig keresztény életet éltél, mert a Szeretet határozta meg a gondolataidat és tetteidet egyaránt. Ez a legtöbb, amit Istentől ember kaphat és te ebben a kegyelemben részesültél. Isten kegyelme legyen Veled az Ő Országában – Ámen!

Imádkozzunk testvéreim!

Thomas letérdelt a tengerpart homokjába és összekulcsolt kézzel, lehunyt szemmel, hangosan mondta imáját. A többiek követték őt.

Aztán felálltak – négy oldalról négy fáklya tüze kapott az elhunytat körülölelő virágok közé.

Az emberek lelkében ott lapult a haláltól való félelem, – de mire az építmény hatalmas fáklyaként lobogva leégett, parányi szikrák és pernye szálltak már csak a levegőben, – a félelem helyét felváltotta a megnyugvás, Isten akaratának tisztelete. Lelkükbe költözött a meggyőződés, hogy az elhunyt jó helyre került.

Nem sírtak. Az ő életükben a szigeten természetes volt, hogy egyszer átlépik a földi élet határát – most pedig már hittek abban, amire a tisztelendő úr tanította őket: – egyszer elkövetkezik a Feltámadás.

Másnap a reggeli misére indult Thomas, amikor nagy kiáltozást hallott a főtér felől. Az egyik bennszülött párja mindenórás terhes volt, most lenn ült a homokban, kezét hasára téve, mellette már ott tüsténkedtek az asszonyok.

Thomas visszafordult, miközben az asszonyt kunyhójába vitték, ő még berohant Kasi otthonába, néhány műszert felkapott és rohant utánuk. A magzatvíz már elfolyt és úgy tűnt, hogy gyors szülés következik.

Az asszony mellett ott térdelt a párja és fogta asszonya kezét, akinek az arcán megkönnyebbülés látszott, amint Thomas nyugodt hangon mondta, mit kell tennie, – közben mindenki természetesnek vette, hogy Kasi és Thomas közösen ott tevékenykednek, ahol a jövevénynek fel kellett bukkannia. Nem sok idő múltán már mondhatták az asszonynak, hogy a kis újszülött hajas buksija a valós életbe kandikált és nemsokára – szerencsére komplikáció, baj nélkül, – megszületett. Ő ugyan hangos, egészséges bömböléssel adta a körülállók tudomására, hogy nem osztozik a felhőtlen örömben, – jó volt neki eddig is, – minek mosdatják, forgatják, törölgetik itt ezek a behemót alakok – és egyáltalán mi jögen .....

– Fiú – mondta mosolygó arccal Thomas a gyöngyöző homlokú édesanyának, aki már elfelejtve az eddigi kínt, fájdalmakat, – nyúlt a babájáért. Kasi végezte el a még szükséges teendőket – Thomas ilyenkor már félrevonult – hiszen a világra segítés feladata és az ezért járó megtiszteltetés Kasi-t illette meg, aki évtizedeken keresztül egyedül segítette a világra a törzs új tagjait.

Isten tehát becsukott egy ajtót és megnyitott egy újat.

Aznap a reggeli mise elmaradt, Thomas egyedül mondott a templomban köszönetet az Úrnak az új, egészséges életért, hamarosan megjelentek az újdonsült édesanya rokonai, hogy elhalmozzák Thomast mindenfélével, amint az a szülésben segítkező tisztelendőnek kijárt. Kasi is jött – ők ketten csak néhány „bennfentes” szóval egyetértettek az „orvosi konzílium” azon eredményével, hogy az újszülött egészséges és szép súllyal érkezett erre a gyönyörű szigetre.

Mikor mindenki elment, Thomas még maradt a templomban. A bejárat mellett üldögélt, onnan nézte az óceánt és arra gondolt, hogy talán ez mindennek a lényege – tegnap elment egy öreg ember, aki leélte az életét és lám, ma testet öltött egy új lélek, egy kis emberke ....vajon kinek a lelkével? Azon kapta magát, hogy akaratlanul a lélekvándorlás tanára gondol, mely elképzelés ugyan nem az ő hite szerinti ...mégis, valamilyen módon hátha kapcsolódnak az elképzelések, hitek, valahogyan összefüggnek és úgy alkothatnak egy általunk nem ismert valóságot. Miért is ne lehetne így?

Aramán fia, Kobla közeledett a templom felé, határozott léptekkel, tehát a tisztelendő biztosra vette, hogy látogatója érkezik. Valóban, Kobla hozzá igyekezett. Belépve a templomba térdet hajtott, keresztet vetett és Thomashoz ment.

– Bocsáss meg Tisztelendő Úr... zavarhatlak egy kérdéssel? – szólt kissé elbizonytalanodva az előbbi határozottsághoz képest.

– Persze, Kobla, gyere csak, mondd, hogy mi foglalkoztat! – Thomas Koblával már felnőttként beszélgetett, a gyerek – vagy inkább fiatal felnőtt – érett volt ehhez és kitűnt abban is a társai közül, hogy olyan kérdések foglalkoztatták, amelyek a többieknek még eszükbe sem jutottak.

Kobla még kicsit hallgatott, aztán kibökte:

– Nem értem, hogy Isten miért üzte ki az első emberpárt a Paradicsomból, akik halhatatlanok voltak, mint maga az Isten?

Igen – gondolta Thomas – íme az egyik visszatérő kérdés, ami a hívőket foglalkoztatja, – válasza tulajdonképpen mindig „készen állt”.

– Nem kell szégyellni, ha valamit nem értesz, Kobla, – hidd el, hogy nekünk, papoknak – akik teológiát tanultunk, – nekünk is vannak belső kérdéseink, amelyek nem feltétlenül hitbéli kétkedések, csupán a Biblia értelmezéséből erednek. Hiszen tudod, hogy Jézus is példabeszédekben tanított, amelyeket nem a kimondott szó alapján kell értelmezni. A Paradicsom alatt nem egy elszigetelt földdarabot kell érteni, ahol két ember élt. A Paradicsom alatt azt a világot kell érteni, amelyben Isten akarata, a Jó-, a Szentlélek szelleméből fakadó isteni parancsolatok érvényesültek, aszerint éltek az emberek.

Nem feltétlenül kettő, ahogyan az a Bibliában írva van. Ádám és Éva csupán a férfi és a nő szimbóluma. A Paradicsomban – tehát az Istennek tetsző világban is létezett azonban a tagadás szelleme, Isten jóakarataival ellentétes akaratú, Isten teremtménye – nevezhetjük Sátánnak vagy ördögnek, oly mindegy, ennek a lényege az, hogy Istennel szemben álló, ugyanazzal a halhatatlansággal létező – szellemiség – amelynek Isten mindenhatóságára fáj a foga, amely elülteti az emberekben a kétkedés és ellentmondás szellemét – és minden hatalmat magának akar megszerezni. Gondolj a fényre és a sötétségre, a bolygókra és a világűrre, az életre és a halálra ..... oly sok mindenből áll a teremtés.... és mindennek az ellentéte, az elmúlás.....

... Eddig megértettél, ugye? – kérdezett rá Thomas a fiúra, bár meg volt győződve arról, hogy Kobla mindent megértett.

Volt egy magyar író – folytatta Thomas – aki nagyon jól, képletesen fogalmazta meg egyik nagy művében Isten természetét.

Ebben a színpadi műben – (Meséltem nektek az óceánon túl milyen dolgok léteznek, ... tudod... a színház, színművek amelyek elgondolkoztatják az embert ....) – szóval, egy színdarabban azt mondja Isten a Sátánnak – „Megsemmisíthetnélek, ámde nem teszem – küzdj a porban, gyűlölt idegen!”

Vagyis Isten szándéka nem az, hogy egy intésére a Sátán semmivé váljon, – hanem az, hogy az ember önmaga tegye meg ezt, ha végre egyszer megérti valójában Istent és szándékait. Az

emberek pedig – sajnos – mivel a Sátánnal szemben a legtöbb ember gyarló és gyenge – egyre inkább a Sátán hatalma alá kerülnek. Vannak, akik nem és vannak, akik harcolnak ellene –, de ..... az első emberek hamar a gonosz hálójába kerültek. Miért? Azért, mert az emberiség egyik legnagyobb hibája az önhittség.

Sokan úgy gondolják, hogy ha Isten „vegykonyháját”, vagyis az anyagi lét titkait megismerik, akkor eljutnak az isteni hatalomig és halhatatlanságig. Mit mond Jézus? .... – Ő azt mondja, hogy az ember csak a Hit által üdvözülhet („juthat be Isten Országába”) – nincs más út, minden oda vezető út csak Rajta keresztül járható. Az emberek – képletesen – a Tudás fájáról származó gyümölcsöt választották, vagyis önhittségükben úgy gondolják sokan, hogy saját erőből, elszakadva Istentől megteremthetnek egy boldogabb világot, megszerezhetik a halhatatlanságot, legyőzhetik a Sátánt – .....vagy éppen az ő társai lesznek.

Isten pedig ezt nem tűrte el – látta a jókat és látta a megátalkodottakat és a jóknak elküldte Jézust, hogy a jó emberek ne kárhozzanak el, ne kerüljenek a Sátán világába.

De jónak lenni nem elég. Jézus tanításait kell követni és akkor a „kiűzetés a Paradicsom”-ból egyszer megszűnhet, egyszer eljön hozzánk az Úr – ahogy tanultad – szétválasztani a jót és gonoszt – és a Sátán hatalma akkor véget ér. Egyszer visszkapjuk az elveszett Éden-t.

Kobla bólintott – és Thomas biztos volt benne, hogy a fiú az elhangzottak lényegét értette.

– Köszönöm, Tisztelendő Úr – azt hiszem megértettem mindent .....

Kobla örömmel állt fel Thomas mellől.

– Ha megengeded, most mennem kell halászni...

– Menj csak, de nagyon vigyázzatok! Emlékezz a Tegével történetekre! – búcsúzott el a tisztelendő, és ahogy a fiú távolodott, elgondolkozott – hogy is mondta Kobla: ....„Azt hiszem megértettem mindent”.

És a saját gondolata megijesztette – mert a gondolata ez volt: „Bár én is megértenék mindent!”

A nagy testi-lelki megrázkódtatás után nyugodt napok következtek. Az „Éden”-ben élte mindenki a megszokott, nyugodt, boldog életét. Tulajdonképpen egyedül Thomas volt az, aki tudta, hogy a szigeten élő emberek milyen élethelyzetektől, betegségektől, civilizációs ártalmaktól mentesen éltek az életüket – vele együtt. Valóban milyen relatív minden. Néhány ezer kilométerrel távolabb valakinek éppen az okozta a fejtörést, hogy az aznapi „dugóba” szorulva mikor fog hazaérni, tíz-tizenegy óra idegfeszítő, kimerítő munka után, – itt pedig éppen egy új katamaránt építettek a bennszülöttek, nyugodtan, közben beszélgetve, nevetgélve.

Amikor úgy esett jól, akkor lepihentek, vagy megmártóztak a mindig hívogató óceánban.

Ahogy Thomas nézte a hajó épülését, meghallotta az esedékes ellátmányt szállító repülőgép hangját, rövidesen meg is pillantotta, ahogy egy nagy kör leírása közben süllyedt a gép a „kidobási” magasságba – aztán elzúgott a főtér felett és ledobta az aranyat érő terhét. Thomas Kasival együtt bontogatott mindent, amikor egy nagy, vízhatlan borítású levél került a kezébe. A feladó az USA haditengerészete. A tisztelendő előbb csak forgatta a kezében, mintha rosszat sejtve nem akarta volna felbontani, aztán leült egy sziklára és felnyitotta a levelet.

A levél püspöke írásával kezdődött. Irakban háború folyik. A katonai tábor papja az egyik rendfenntartó alakulatnál meghalt.

A táborhoz a térségben ő áll a legközelebb, fiatal ember – a feladat elvégzésére alkalmas. Átmenetileg Thomas kell, hogy átvegye a feladatkörét. Hivatalos áthelyezés – egyelőre bizonytalan időre.

A levél másik fele a haditengerészet pecsétjével ellátva, röviden közölte, hogy másnap délelőtt tíz órakor kell a „Liza” nevű csapatszállító hajó fedélzetére lépnie, – kilenc óra ötven perckor indul vele motorcsónak a szigettől kissé távolabb lehorgonyzó hajóhoz.

Thomas le volt sújtva. A közelben dolgozó bennszülöttek látták arcán a döbbenetet – oda is akartak menni hozzá, de most először Thomas kifelé fordított tenyérrel jelezte, hogy – „most ne – kérlek benneteket”. Szótlatlanul felállt és a templomba ment.

A feszület elé térdelt és kérdően nézett Jézus alakjára.

– Uram – szólalt meg csendesen – mit követtem el, hogy el kell hagynom a szigetet? A Te Szeretetedet közvetítettem ..... talán rosszul, ... talán nem tettem meg mindent, amit kellett volna .....?

Kérdésére csak a néma csend felelt. A feszületet megvilágította a templom oldalsó cölöpjei közti réseken áttörő napsugár. Mintha minden a megtestesült nyugalom lett volna – csak Thomas szíve zakatolt vadul .... és erre nem volt nyugtató. Aztán, hosszú idő után csak keserűség töltötte el, már nyugodt – nem – inkább beletörődő lélekkel mondta:

– Uram – legyen meg a Te akaratod! – felállva a feszülettől, körbenézett.

Tulajdonképpen ez a templom volt az otthona. Holnap reggel már nem lesz mise. Üres lesz a templom – ahogyan Thomas lelkének „temploma” is mintha kiürült volna. Itt kell hagynia mindenkit – akik most a családot képviselték benne. Anyát, apát, testvéreket – mindenki rokonnak számított a szíve mélyén.

Elkeseredett és meg sem próbálta, hogy magyarázatot, kapaszkodót keressen.

Az esti imára mindenki eljött – csöndesen ültek, mire a tisztelendő odaérkezett. Kunyhójából jött, ahol minden fontosat összehapokolt. Tetemes, nagy csomag vált az útitársává.

Leült megszokott helyére és ima előtt elmondott mindent. Szavait ugyanaz a megdöbbent csend fogadta, mint amit a levél elolvasásakor a tisztelendő a szívében érzett.

Az emberek tudták mit veszítenek. Szeretetet, gondoskodást, helyettük is tudást, lelki támaszt, gyógyítót, tanítót, barátot, – testvért. Túl sok és túl megrázó volt ez így egyszerre. Mint amikor egy gyermek erdőbe megy sétálni az apjával – és elveszíti.

De nem azért, mert nem figyelt rá eléggé, hanem .... csak úgy ... mert ő eltűnt. Lehetne kiáltani érte, de a kiáltást úgyszem hallaná. Lehet imádkozni azért, hogy egyszer visszatérjen. A törzsfőnök állt fel és mindannyiuk helyett szólt, nagyon röviden:

– Thomas Born, Tisztelendő Úr, Testvérünk! Mi abban hiszünk, amit tanítottál nekünk, és tudjuk, hogy Isten kegyes lesz hozzánk, ezért bízunk benne, hogy visszaad nekünk, – mert Nélküled üres lesz a falunk, üres a lelkünk és üresek a napjaink. Imádkozzunk az Úrhoz és kérjük arra, amire most valamennyien gondolunk! –

Az esti csendes ima hosszasan belenyúlott az éjszakába, felettük a tiszta égbolt csillag-milliárdja – és valaki – hallgatta az imát.

II. A POKOL

Thomas hajnalban még elment azokhoz, akik különösen közel kerültek a szívéhez, külön elbúcsúzott tőlük. Csomagjával kiment a partra, leült az egyik sziklára, a felcsapó hullámokat nézte – és hallgatta. Különös „zene” volt ez számára. Nézte az óceán megszokott képét, ami minden nap más-más arculatot mutatott, melyek szebbnél-szebbek voltak. Minden olyan, mint az örökkévalóság által festett hatalmas festmény, amelynek sok mondanivalója volt Thomas számára – a teremtés dicsérete, Isten szeretetének szikrája, ajándék az emberiségnek – soha ki nem érdemelt és meg nem becsült ajándék.

Azt hitte, egyedül van, miközben a teljes falu hangtalanul ott gyülekezett mögötte. Tege kezének érintésére, mintha álomból riadt volna fel – megfogta a kis kezét és nem engedte el, mintha csak a lelkek összefonódása meg tudta volna akadályozni az elkerülhetetlent. De az sajnós közeledett.

A távolban feltűnt egy hajó, színe szinte egybeolvadt az óceán színével – és ahogy közeledett, egyes részei is láthatóvá váltak. Thomas megpillantotta a fedélzeti ágyúkat, nehéz gépfegyvereket, rakétakilövőket – és szíve tele lett keserűséggel, lemondással és a jövő iránti kétségekkel. Tege odaült mellé, együtt, némán nézték a szigettől elég távol lehorgonyzó hajót, amelynek az oldalától egy katonai motorcsónak indult el feléjük. Orrát fel-feldobták a hullámok, mintha akadályozni szeretnék volna a közeledést, megállítani azonban nem tudták. Thomasnak még néhány ölelésre, kézfogásra volt ideje.

Ania egy gyönyörű, virágokból font koszorút nyomott a kezébe – Thomas tudta, hogy az ő dolga lesz majd ezt átadni az óceánnak – közös emlékeik jelképeként.

A csónakból egy egyenruhás tiszt szállt ki és sapkáját levéve egyenesen a tisztelendőhöz ment. Szalutált és köszöntötte Thomast:

– Üdvözlöm, Tisztelendő Úr! A nevem Roger Forst, elsőtiszt vagyok – én leszek az Ön közvetlen felettese ..... helyesebben ..... én fogok vigyázni Önre.

Miközben Thomas viszonzta a köszöntést, a tiszt végignézett a bennszülöttek arcán.

Amit látott, az azt sugallta, hogy minél hamarabb túl kell esni ezen a búcsún.

– Thomas Born Tisztelendő Úr nem örökre távozik innen, vissza fog jönni ..... megígérem! – szólt, de érezte, hogy igazából senki nem érti őt, talán nem is figyelnek rá.

A tisztelendőhöz fordult.

– Kérem Uram a csomagját ..... segítek beszállni!

Thomasnak, ahogy az erősen himbálódzó csónakba lépett, az az érzése támadt, mintha az élete is attól a pillanattól kezdve egy ingatag fedélzetté változott volna, amit a sors hullámai kényükre-kedvükre dobálnak. Minden biztos támpont elveszett.

Még egy kis ideig látta az arcokat, – akkor hajította a koszorút az óceánba, ... aztán csak mindkét kezét felemelve integetett, egészen addig, míg úgy vélte, hogy látható a búcsúintés. Aztán leeresztette a kezét és csak nézte a távolodó szigetet. Az otthonát hagyta el.

Kiűzettetett. Néha büntetésnek hat, amiről később kiderülhet, hogy csupán új idők kezdete.

A hadihajó magas oldalához lassan hozzásimult a himbálódzó motorcsónak. Thomasnak egy vaslétrán kellett a fedélzetre másznia. A fedélzet éppen üres volt, nyilván mindenkinek megvolt a dolga. Thomas a hajókorlátba kapaszkodva nézte a szigetet, ami innen a távolból egy hosszan elnyúló tengeri élőlényhez hasonlított.

De rövid volt az idő! Alig tehettem valamit....! – gondolta keserűen.

Forst udvariasan, kissé hátralépve, megvárta Thomas búcsúját és szívében mélyen együtt-
érett vele. Nem lehet könnyű elválni a „Paradicsom”-tól. Csak egy kis idő után szólt bele a telefonjába:

– Kapitány úr – behajóztunk ..... – aztán egy kattanás és csak egy rövid: ..... „Igen uram”-
mal be is fejeződött a beszélgetés.

Thomas végre hozzá fordult, így elkezdhette a „mondókáját”.

– Uram, kérem jöjjön utánam, elvezetem a kajütjébe, átadom a ruháit és iratait. Az iratokat mindig magánál kell tartania, bármilyen körülmények között!

Roger felkapta Thomas „mázsás” csomagját és nekilódult a fedélzeten egy kajüt felé.

Az óceán ugyan nyugodt, fenséges arcát mutatta, de Thomas gyomra hamar felmérte a látszólagos nyugalom fokát és máris kezdte közölni az ellenvetéseit.

– Elvileg hadnagyi rangban lesz, Uram – folytatta közben Roger –, a rangját köteles mindenki tisztelni, azonban katonai jellegű parancsot Ön nem adhat. Ezt mindenki tudni fogja, a rangjelzése melletti kis keresztől.

A hajón tengerészgyalogság, a hajó gyomrában pedig szállítójárművek és harckocsik vannak. A célunkról csak a kapitány úr tájékoztathatja – ..... bár szerintem ezidőtájt még ő sem tudja...
– tette hozzá dörmögve. Az Istentiszteletet, jobb híján, az arra az időre átalakított ebédlőben tudja megtartani a tisztelendő úr ..... gondolom a rekvizitumai Önnél vannak – mustálta Roger Thomas jókora csomagját, amit a kezében tartott. – Azzal számolnia kell a tisztelendő úrnak, hogy a hajón úgyszólván minden vallás képviselve van, az egyes katonák személyében. Van itt mohamedán, görög-katolikus, protestáns ..... én személy szerint római katolikus vagyok, a kapitány úr pedig evangélikus. Kettőnk közül valaki mindig ott lesz a miséin – tartania semmitől nem kell. Ha mégis valaki tiszteletlen lenne Önnel, kérem, hogy .... – elnézést, de inkább parancsba adom.... – hogy azonnal tájékoztasson! Holnap este már „élesben” leszünk, egy szárazföldi táborhelyen. .... nohát... – meg is érkeztünk – most fűjt egyet Roger és letette Thomas csomagját, hogy kinyissa a kajütöt.

Roger úgymond „szemrevételezte” Thomast és már folytatta is:

– A színe alapján úgy látom, hogy nem sok tengeri úton vett részt eddig! Ha megengedi – egy jótanács – ha elrendezkedett a kajütjében, jöjjön ki a fedélzetre és nézze a horizontot. Meglátja, megnyugtató lesz.

Ja, ... – még csak annyit, hogy én személyesen felelek az Ön testi épségéért, épp ezért mindig mellettem lesz.

Higgye el tisztelendő úr, hogy nem vagyok kibírhatatlan – tette hozzá, most már mosolyogva.
– A saját feladataira, gondolom, fel van készülve.

Felkészülve?! – Thomas keserűen nézett önmagába. – Ugyan mire?

Hogy állandó farkasszemet nézzen a halállal, – hogy utolsó kenetet adjon a haldoklónak, – hogy ébren tartsa a Hitet .... akiben még van. Hogy erőt próbáljon önteni sebesültekbe..... Nem lesz könnyű feladat!

A kajüt nem volt nagy, de kényelmetlenül kicsi sem, berendezése pedig végtelenül puritán egyszerűséggel várta az új lakót. Összesen egy szekrény, egy kis asztal, két székkal és egy ágy volt a „lakosztály” pompája.

Roger mintha csak olvasott volna a gondolataiban, máris mondta:

– Higgye el tisztelendő úr, ez itt egy szuper kajüt! Helyezkedjen el és kérem, hogy öltözzön át, a ruhái a szekrényben vannak.

– Semmi gondom a helyemmel..... – mosolyodott el Thomas – nem éltem soha elkényeztetett módon.

– No, ennek most örülök – bólintott Roger – ha megbocsátja a tisztelendő úr ..... és nem lesz semmi baj, majd meglátja. Ön fiatal ember – (Roger talán két-három évvel volt „öregebb”) – bírni fogja a ..... – de a mondat végét elharapta Roger. – Tanácsolom, hogy rendezkedjen be, aztán irány a fedélzet, a kapitány úr úgymint nemsokára hivatni fogja.

– Köszönök mindent, őrnagy úr! – ....Vagy elsőtisztnek kell szólítanom? – Thomas kérdően tekintett Rogerre.

– Ha kettesben vagyunk nyugodtan szólítson a nevemen – Roger már az ajtóból fordult vissza ....
– ha pedig bárki van a közelünkben ... – a rangom szerint őrnagy vagyok.

– Köszönök mindent .... Roger – kérem, hogy az én személyemet illetően is legyen akkor ugyanígy!

Roger tisztelegve bólintott és megegyeszer visszaneézett Thomasra egy bátorító mosollyal, aztán behúzta maga mögött a vasajtót.

Thomas szót fogadott a felettesének. Kipakolt, átöltözött – nohiszen, ha lett volna tükör a kajütben, a katonaruhában biztosan megtagadta volna önmagát. Furcsán, feszengve vette tudomásul, hogy „kicsérélte” a Jóisten .... még ha csak egy kis időre is. Most más „katonája”. És .... ellenségei lettek, olyan emberek, akiket nem ismert, akiknek soha nem ártott.

Felment a fedélzetre és szemével a szigetet kereste, de már csak az óceán végtelen horizontja húzódott a távolban.

A hűvös, sós, tengeri levegő és az irdatlan vízfelület csillogása a napsütésben, – valóban megnyugtatóan hatottak rá.

Vajon mi a terve Istennek vele ....?

Az ember valahogy mindig érzi, hogy ami vezérli, az éppen milyen irányba tereli. Most ez a „jövőtudat” Thomasban leblokkolt. Annyit érzett, hogy feladata van, azt is nyilvánvalóan tudta, hogy ez milyen várható szörnyűségekből fog összeállni, ... de aztán – aztán, mi lesz vele .....

– Hello, öreg! – vágta valaki hátba, hogy majdnem átesett a hajókorláton. – Téged még nem láttalak, kóterben voltál eddig? Mert mindig az a balhé, mi? – Thomas mellett egy jókorára nőtt óriáscecsemő néger katona dőlt a korlátnak.

– Rápöföntessz? – nyújtotta a cigarettáscsomagját, amikor megakadt a szeme Thomas rangjelzésén.

Egyből zsebrevágta a csomagot és megszeppenve vágta magát haptákba, feszesen tisztelegve:

– Bocsánatot kérek Uram! Nem tudtam Uram, hogy Ön az, akit most szedtünk fel .... azaz bocsánat Uram, – hogy most érkezett! – zavarában nem is tudta a behemót óriás, hogy mit is mondjon.

– Pihenj, katona! – mosolygott rá Thomas –, nincs semmi probléma ... szólíts tisztelegőnek! És ... mi a te neved?

– Joker Simson, Uram! – Joker még mindig tisztelgett, csak lassan eresztette le a kezét, megnyugodva, hogy nem kell mennie azonnal az egyesbe. (Azt mindjárt megtudjuk tőle magától, mi is az.) ..... Bocsánat, Uram, ... úgy kívánja, hogy tegezzem ....?!

– Igen! És ha megengeded, én is tegezek – Thomas a kezét nyújtotta Jokernek.

Végre a fiú „leengedett” – ..... Te ugye Tisztelendő vagy?!

– Igen, Joker. És te, hívő vagy? – Már bocsánat az őszinte kérdésért – nézett rá tényleg kíváncsian Thomas.

Joker végre elhitte, hogy egy kivételesen barátságos emberrel hozta össze a jósorsa – így aztán megkönnyebbülten válaszolt:

– Hát, tudod, igazából ... nem. Most biztos pipa vagy rám, de én meg szeretek az ilyesmiben őszinte lenni – Joker várakozóan tekintett Thomasra.

– Ugyan, dehogy vagyok, Joker – a hit nem kötelező – de..... a családod se hívő? – folytatta a beszélgetést a tisztelendő.

– Apám az. Anyám otthagytott minket egy pénztárcáért, mikor négy éves voltam, – úgyhogy róla nem tudom. A nagyszüleim nem élnek, de azt tudom, hogy ők vallásosak voltak. Egyszer, amikor már nagyobb voltam, Apám belapátolt egy templomba. Egy kukkot sem értettem az egészből, úgyhogy kirohantam. Csak a trikómat sajnálom, még mindig, – annak egy jókora darabja maradt Apám kezében ..... pont Tina Turner fejével.

– És még sosem foglalkoztatott a gondolat, hogy jó lenne megismerkedni a hittel? – Thomas körmönfontan közelített a témához.

– ....Hm.... hát nem igazán – vont fel a szemöldökét Joker. – Tudod annyi hazugságot, meg rosszat tapasztalni ... még arról is, akiről azt hiszed, hogy a barátod ..... valahogy nem hiszem, hogy ha van Isten, akkor így akarja ...

– Hát éppen ez az, Joker! – kapott a végszón Thomas. – Isten nem így akarja, azonban az Ember szabad akaratot kapott, szabadon dönt a tetteiről és szabadon cselekszik – nem gondolod, hogy mégiscsak inkább az Emberrel van a baj?!

– Azt mondják, hogy Isten mindenható ... – akkor miért hagyja, hogy ennyi szemét dolog legyen?? – Joker kezdett „belemelegedni” a vitába. – Miért megyünk embereket ölni?? Úgy tudom, hogy az egyik fő parancsa, hogy: Ne ölj!

Erre a kérdésre a tisztelendő is elhallgatott egy pillanatra. Csak vontatottan, nehezen folytatta:

– .... Isten igazságszolgáltatása nem itt működik, Joker – tudom, hogy ezt nehéz elfogadni, még megérteni is, – de hidd el, ha megismernéd a hit lényegét, akkor tudnánk igazán beszélgetni ilyen komoly dolgokról – Thomas ezt persze már mint „felhívást a keringőre” mondta Jokernek.

– ..... Lehet, hogy majd eljövök a misédre ... – Joker nem látszott mélységesen meggyőzöttnek – .... de ne haragudj, muszáj a konyhára mennem, melózni. Az őrmester azt szokta mondani, hogy egy késés, egy miatyánk, – két késés egy teljes nap az egyesben. Tudod az egyes egy olyan kajüt, ami egyszer egy méteres, ... de felfelé is, – csak egy vastag cső megy középen keresztül rajta egy elzárókerékkel.

Na, amikor abban a katlanban eltöltöttél egy napot, meggondolod, mikor is késs el legközelebb? Hello, Tisztelendő Úr, – majd találkozunk még! – De azért biztos, ami biztos, – feszes vigyázzba vágta magát, csinált egy szabályos hátraarcot, kilépett és 45-ös bakancsában „elhajózott” a konyha felé.

Fülsiketítően hangosan megszólalt egy hangszóró, szinte Thomas feje felett:

– Thomas Born a kapitányhoz! Thomas Born a kapitányhoz!

A tisztelendő úgy összerezsent, mint egy csínytevő kisdíák, amikor rajtakapják valamin. Kapkodta a fejét, merre is kell mennie? A folyosón a harmadik ajtó szinte azon nyomban kinyílt és Roger feje kukkantott ki rajta. Kezével felfelé intve, kiabált Thomashoz: – .... a vaslétrán, fel ...!

Thomas felfelé kapaszkodott a létrán, úgy két emeletnyit és fenn találta magát a kapitányi irányítótornyánál. Kopogott és belépett. Benn hárman voltak – egy őszesbe hajló hajú, magas, szikár férfialak, ahogy egy műszer fölé hajolt és oda se nézve, kezével hátrafelé intve jelezte Thomasnak, hogy üljön le.

Egy másik férfi, tisztí egyenruhában az ajtó közelében állt és suttogva szólt Thomashoz: – Hol a fenében voltál ennyi ideig?!!

Odébb egy más színű egyenruhában, csinos fiatal nő állt, kezében nyitva egy irattartó és egy toll – láthatóan a kapitány aláírására várva.

Rosszalló pillantást vetett Thomasra – de a kapitány már megfordult, aláírta, amit kellett és csak úgy foghegyről vetette oda: .... O.K. ...leléphet.

A tiszthez fordulva csak annyit mondott, hogy: .....oda, ahogy gondoltuk.... szóljon George-nak ...!

– Igenis, értettem, Uram! – a tiszt már ott sem volt.

Végre a kapitány Thomashoz fordult, aki felállt és valami ügyetlen tisztelgésformát próbált elővarázsolni a kezeivel, – úgy, hogy a kapitány halványan el is mosolyodott.

– Üdvözlöm a Liza fedélzetén, tisztelendő úr – elnézést, hogy önnel most csak harmadikként foglalkozom, de tudja egy kicsit késett... – no ne vegye kérem megrovásnak!

.... Nos, szóval az előzményeket ismerem ... Ön közvetlenül az elsőtisztet beosztotta, – kérem, hogy az ő parancsait teljesítse .... mindig ... és késelem nélkül. Ő egy kiváló katona és amellet jó ember! Biztos vagyok benne, hogy meg fogják érteni egymást. Ön kapott valaha katonai kiképzést? ....Habár mindegy, most sajnós megkapja és egyből harci helyzetben. Ugyanis a kényszerítésünk végcélja Irak ... erről már biztosan értesült.

A pontos megérkezés helyét és idejét e percben még én sem tudom, de Roger Forst úgyis mindenről tájékoztatni fogja. .... én evangélikus vagyok, de a miséin természetesen az első-tisztet és én, felváltva, jelen leszünk. Ami a szárazföldi bázisunkat illeti, ... nos remélem, hogy minél kevesebb dolga lesz ... – ezt a kapitány is kissé elgondolkozva mondta, de azonnal visszazökkent „eredeti mivoltába”. Egyébként – bocsánat, a faragatlanságért, de én nem mutatkoztam be: Peter Adams kapitány vagyok, jelenleg ennek a csapatszállító teknőnek a kapitánya.

Azért sokat tud ez a „teknő” – mosolyodott el – egyet se féljen .... Born ...ugye jól emlékszem a nevére ... – Még valami ..... a legénységemnek ..... – sor ne kerüljön rá – ön az utolsó „parancsnok”. Azt hiszem megértett... – tette hozzá a kapitány.

Ahová készülünk, az most a pokol tornáca ....vagy Isten Országáé ..... kinek mi jár ..... – Ha bármire szüksége van, szóljon Roger Forstnak.

Ha teljesítheti a kérését, akkor biztos, hogy megteszi. Ha nem, akkor úgyis szól nekem. Pillanatnyilag ez volt minden – hamarosan úgyis találkozunk!

Az eligazítás véget ért – Thomas megpróbált egy kissé elfogadható tisztelgést és hátraarcot produkálni – nem is sikerült olyan rosszul.

Lefelé már könnyebb volt az út – Thomas „túl volt a nehezen”.

A hátsó fedélzetre ment és nézte a hajó nyomdokvizét, ahogy az hosszú kilométereken át, mint a felforrrt víz, jelezte a megtett utat. Nem kíváncsított a kajütjébe, túlságosan egyedül érezte magát ott „bezárva”. Itt kinn a friss levegő és a nyílt óceán békét mutatott. Igaz valóban ez a béke?

Lélekben még mindig teljesen fel volt zaklatva. Eddigi munkája rombadőlt, a szigeten szőtt tervei megsemmisültek. Mennyivel különb volt minden! Nem volt harag, gyűlölet az emberek között, segítették egymást, ismeretlen fogalom volt a háború. És most itt van egy halálosztó szerkezeten, amelyik közeledik a Pokol tornáca felé. „Igazságos” háború folyik? Valóban a jó oldalon áll?

Mik a valódi okok ..... és mi lesz a vége? A kereszténység, történelme során hányszor sértette meg Isten törvényét, amely azt mondja: „Ne ölj!” Most hogyan egyeztesse a hitét, hivatásának

gyakorlatát a történésekkel? Mindennek részesévé válik, ha akarja, ha nem. Vajon ad-e lehetőséget neki az Úr, hogy lélekben tiszta maradjon, ugyanakkor teljesítse az emberi parancsokat? Hiába lesz rajta mundér vagy reverenda, hovatartozása meghatározott. Thomas tudta jól, hogy mindenért felelősséget fog érezni és ez már most – mikor még semmi nem történt – kétségeket, gondot okozott neki.

Szélsőséges indulatok részesévé és elszenvédőjévé válik. Akarata ellenére a politika poroszemnyi kiszolgálója lesz. A politikát pedig – bár nem ismerte igazán – a teljesség ismerete nélkül is megvetette.

Amit tudott az elég is volt. Meggyőződése volt, hogy a politika a hazugságok, féligazságok, korrupció, kegyetlenség és a politikusi saját ambíció „tudománya”, ahol vajmi csekély szerep jut az emberi lét számos nagyon fontos kérdésének.

Álnokság lengi körül a döntéseket – ha ugyan közlik azokat az adott nemzet polgáraival, – a pénzvilág hatalma dominál és meghatároz mindent, az egész világot behálózva – és fogva tartva.

Bűnös-e, aki akarata ellenére részt vesz a politikai manipulációkban, vagy csak hallgat az általa megtudott rémségekről? Tehet-e valamit egy ember anélkül, hogy mártírává váljon a nagy „tudomány” gaztetteinek? Túl sok a kérdés és mérhetetlen a kérdések súlya.

De a hitbeli kérdések súlya sem elvetendő. Hiszen egy-egy ütközet nyomán a muzulmán hálát ad Allahnak, hogy életben hagyta, a zsidó hálát ad Izrael Istenének, hogy őt, családját és vagyonát az Isten megtartotta, a keresztény a templomban letérdelve hálát ad Istennek a kegyelemért – és bármely vallást követő ember megköszöni a további élet lehetőségét. Kinél az igazság? Melyik vallás az egyedül igaz? Vagy talán nem ismerjük fel Isten igazi arcát soha?

Jézus megmondta: „Nem békét hozok”! De nem mentesítette az embert a tízparancsolat kötelezettsége alól! Vajon folytatódik a többezer éve eltörölt véráldozat, csak más formában? Béke kellene – Isten igazsága szerinti béke és nem a győző és legyőzött békekötése, amely után az igazságtalanság évezredekre meghatározza nemzetek sorsát, embermilliók életminőségét.

A kavargó gondolatok nem hagyták nyugodni.

Már keveredtek benne a vallás felesküdtött képviselőjének és az evilági embernek a gondolatai. Már megítélt magában dolgokat, jóllehet tudta – az evangéliumok szerinti „Vakmerő ítélet” mit jelent. Neki pártatlannak muszáj maradnia! Az ítélet joga az Úr kezében van! Neki most az emberek lelkével, gondjaikra a válaszadással kell foglalkoznia. Az ő kötelessége nem függ földrajzi helytől és dátumtól.

Ez a konklúzió kissé megnyugtatta háborgó lelkét.

Tudta, hogy ez minden – és ez nem kevés – amit az adott körülmények között tehet. A tépelődés csak saját belső „ügye” – tennivalói nem változtak!

Hideg szél támadt és Thomas mégiscsak rászánta magát, bement a kajütjébe. Megpróbált aludni, de az emelkedő, süllyedő, dülöngélő Liza nemigen segítette ebben. Inkább csak félálomban szundikált.

Lassan hajnalodott és a napsugár betűzött a kis kajütblakon. Thomas felöltözött és kilépett a fedélzetre, ahol nyoma sem volt a tegnapi nyugalomnak. Nagy sürgés-forgás fogadta. Katonák, állig felfegyverkezve, futólépésben igyekeztek egy, a hajó belseje felé nyíló lejárathoz. Thomas meglátta Forstot, amint éppen feléje sietett – valamit tartva a kezében.

Ahogy odaért hozzá, már mondta is:

– Jó reggelt tisztelendő úr! Remélem aludt egy kicsit, mert mindjárt partra szállunk! Ezt a golyóálló mellényt vegye fel a zubbonya alá, – nyomta Thomas kezébe, amit hozott. A tisztelendő nem számított annak súlyára, majdnem leejtette, így inkább azonnal felvette magára.

Forst nem tágitott, sűrgetően az órájára pillantott:

– Mostantól arra kérem, hogy mindig mellettem maradjon, bárhová is megyek! – Forst parancsot adott és Thomas érezte, hogy mostantól jó ideig nincs diskurálás közöttük.

– Utánam – szólta Forst és elindult az igyekvő katonák között, akik utat engedtek nekik. (Jobban mondva persze Roger Forst őrnagynak, a partraszállás parancsnokának.)

A hajó a parthoz meglehetősen közel, talán fél kilométerre vetett horgonyt. Forst és Thomas lefelé haladtak egészen a hajó gyomráig. Lenn, sorban, páncélozott, homokszínű kételtű harckocsik álltak, a katonák sorban foglalták el helyeiket és elhelyezkedtek – ki löállításban az oldalfal mellett, fegyverüket egyelőre felfelé meredő csővel az oldalfalon kialakított helyekhez csatlakoztatva, – mások a jármű közepén leültek, felfelé tartott fegyvercsővel. Mire megérkeztek, Thomasról csorgott a víz – nem szokott a menetfelszereléshez, a golyóálló mellényhez, no meg a fegyverhez, amiről annyit sem tudott, mint a szenteltvíz lényegéről.

Forst előre mutatott – Tisztelendő úr a mellvéd alá ül!

– Hé, maga, katona – kire céloz?! – üvöltött rá Forst az egyik katonára, aki fegyvere csövét a bajtársa felé fordította a nagy sietségben.

– Hátfalat zárni! – folytatta Forst és hátrament a zárást ellenőrizni. Aztán visszatért Thomashoz és adó-vevőjébe szólta:

– Gilber! Itt Forst! Motorellenőrzést!

– Értettem, Uram! – recsegett vissza egy hang és máris megremegett a jármű, a motorok beindultak és egyenletesen jártak.

– Rendben, leállni! – szólta Forst és máshová kapcsolt: – .....Uram, a partraszállásra készen állunk, kérem a vízre engedést! .....Értettem, Uram – a partraszállást megkezdem. Idő AM 10:15. Vége!

Leült Thomas mellé és halkán csak annyit mondott neki:

– Nyugalom, minden rendben lesz!

A hajó hátoldala kezdett felülről megnyílni és lassan leereszkedett, mígnem kb. egy-két méter mélységig az óceánba merült.

Újra Forsté volt a szó: – Partraszállást megkezdeni! – szólt a szája elé húzott apró mikrofonba.

Elsőként az ő járműjük motorja indult be, a gépezet elindult, kifelé a hajótestből. Kiérve, a hajó hátoldalán gurultak, majd érezni lehetett, hogy már csak víz van alattuk, a motorok mindkét oldalon feldübörögtek és a jármű, súlyát meghazudtoló sebességgel, elindult a part felé. Félúton lehettek, amikor a partról mély hangú kerepelést hallottak – nehézgépfegyver hangját – és már záporoztak a golyók a páncélozott oldalfalon. Forst nem adott ki tűzparancsot – igaz nem is látták a katonák a tűzfészket – inkább felfelé tekintgetett. Nem sokáig, mert egy óriási robbanás hallatszott a part felől és a lövések megszűntek, felettük pedig elhúzott egy F 16-os. A parti tűzfészekből csak gomolygó füst maradt. Egyetlen rakétát kaptak, de azt halálos pontossággal.

Forst kapcsolt az adó-vevőjén: – Kösz, madárka!..... ..... Hogy...? Ja, ...kilépünk és úgy kb. fél óra! Kikap!

Ez az egyetlen incidens zavarta meg a partraszállást, különben ellenállás nélkül elérték a homokos partot és kigurultak az óceánból. A jármű már a kerekein haladt, teljes gázzal a megadott irányba.

Thomas ugyan csak a katonák hátát látta, mindent pontosan érzékelt – és minden olyan valószínűtlennek tűnt. Forst csak annyit jegyzett meg csendesesen: – Még szerencse, hogy vállról indítható rakétájuk nem volt ..... – és megcsóválta a fejét – ..... azt mondták, hogy a partszakasz megtisztítva ... – na mindegy, élünk és virulunk!

Körülbelül fél órán keresztül zötykölődtek egy úton, mígnem Forst rádiója jelzett.

Forst vette a hívást és átkapcsolva az „övéihez” szólt:

– Itt Roger Forst – figyelem, megérkezünk! Kiszállás csak parancsra! Vége...

A jármű megállt és Roger felállt, éppen hogy csak annyira, hogy kilátott az oldalfal felett.

– Megérkeztünk, – fordult Thomas felé – aztán az adó-vevőjébe szólt: – Kiszállást megkezdeni, mindenki a kijelölt számú helyiségbe megy – ahogy az eligazításon elhangzott! Járművek a nyugati falnál sorakoznak az udvaron a megadott formátumban! Vége ...

– Vége a kéjutazásnak, tisztelendő úr – fordult Thomas felé Roger, most már „felengedett” arccal és hanggal. – Megmutatom a szobáját, jöjjön!

Közben rádiójába szólt: – Uram, megérkeztünk .... a partraszállás előtt megszórtak, de a légi-erő likvidálta a tűzfészket ....az úton nem volt probléma .... az elszállásolást megkezdjük .... Önnek is Uram, ...köszönöm, Uram ....vége.

A katonák közben fegyelmezett sorban bemasíroztak az épületbe, mindegyikük tudta, hányas számú szobát kell keresnie. A járműről leszállva először az erős szél és az arcukba csapódó apró, szúrós homokszemcsék „fogadták” őket.

No meg a fullasztó meleg, a Nap hétágra sütött, az égen sehol egy felhő. Úgy 40 fok körül lehetett. A bázis egy magas, vastag kőkerítéssel körbevett területen állt. Földszintes épület volt, a falakon néhol kis ablakokkal. Hófehér volt minden, a falak és az épület egyaránt. Az épület tetején magas antenna himbálódzott a szélben, az udvar közepén zászlótartórúd, rajta felhúzva az Amerikai Egyesült Államok lobogója.

A falak szögleteinél kissé kiemelkedő őrbódék álltak, mindegyikben két, őrszolgálatot teljesítő katonával. Az őrtornyokból mindenhol kilógott a nehézgépfegyver csöve. Volt ott más fegyver is, de az nem látszott.

Thomas Rogert követte, a parancs szerint. Belépve az épületbe már elviselhetőbb volt a levegő. A teljes épületben a saját áramfejlesztőtől elvárható légkondicionálás működött – különben nem lehetett volna tartósan az épületben lenni. A bejáratnál álló katona feszesen tisztelgett Rogernek. Forst viszonzta a tisztelgést és „Pihenj”-t vezényelt a katonának.

– Merre van a 17-es? – kérdezte.

A katona az épület balszárnya felé mutatott:

– Arra, Uram, az ötödik ajtó!

– Hozzon innivalót a hadnagy úrnak! – már menet közben Roger visszaszólt, a katona pedig szedte a lábát a konyha felé.

– Nos, egyelőre hazaérkezett, Thomas! – mosolyodott el végre Roger, mikor már más nem volt a közelükben. – Pakoljon ki, aztán pihenjen egyet ..... azért megnézem a szobát!

A szoba a hajó kajütjéhez képest tágasabb volt, a falon egy üveg nélküli ablakkal, a szoba-felszerelés egy ágyból, egy asztalból, egy székből és egy szekrényből állt.

– Itt ez a luxuslakosztály, Thomas. A többi szobában két emeletes ágy van, négy katona „birtoka” itt ennyiből áll. De az ellátás nem rossz, majd meglátja ..... – Közben megérkezett a katona és az asztalra tett egy szép, méretes demizsont, két poharat, meg két-két narancsot.

– Az emberek megkapták mindezt? – kérdezte Roger, mielőtt bármihez hozzányúlt volna – és csak a katona határozott „Igen, Uram”-ja után töltött innivalót Thomasnak és magának.

Thomas kezdte érteni, hogy miért tisztelik és szeretik Roger Forstot a katonák.

Roger kemény volt, ha feladról volt szó, barátságos, ha a helyzet úgy engedte, és soha nem élt vissza a rangjával – katonáival szó szerint együtt élt.

– Most van egy szusszanásnyi időm .... ha megengedi a tisztelendő úr ...leteszem magam egy kicsit .... és javasolnék valamit. Körülbelül egyidősek vagyunk, mindketten tisztelt ranggal .... javasolnám, ha kölcsönös az érzés, hogy ... tegeződjünk....

Roger kérdően nézett Thomasra. A válasz nem késett.

– Részemről érzem megtiszteltetésnek, Roger – és nagyon örülök, ha így érzed, – én természetesen igen! – nyújtotta a kezét a tisztelendő, megtoldva egy igazán baráti mosollyal.

Roger nagyot sóhajtott, hiszen ezek szerint Thomas is kedveli őt és ez jó érzéssel töltötte el.

– Köszönöm ... akkor ezek után, ha kettesben vagyunk, legyen így .... tudod a fegyelem megtartása miatt, ha más is van mellettünk, én a rang miatt nem tehetem .... fura dolog ez, de így van ... a katonaság egy külön világ, külön szabályokkal.

– Megértem én ezt, ennyit már tanultam a „katonaélet”-ből – Thomas igyekezett újdonsült jóbarátját megnyugtatni, hogy minden a legnagyobb rendben van úgy, ahogy van.

– Tudod, Thomas – vagy ha nem, akkor most mondom – a parancsunk, a rendfenntartás ebben a körzetben – három hónapra szól, ... de a katonaságnál csak az a biztos, ami elmúlt. Egyébként ez a háború nem az én háborúm. A tiéd még úgyse ... tudom. Gondolom, hogy neked milyen megrázkódtatás ez az egész, ... a sziget, ... a „Paradicsom” után – mert gondolom, hogy szerettek téged, és azt is gondolom, hogy te meg mindent megtettél értük. Egyszer egy hetet töltöttem egy ilyen helyen. Hát mit mondjak – el lennék ott életfogytiglan anélkül, hogy a Colás üvegemet keresgélném. Ugye, jó volt ott lenni?

Thomas mélyet sóhajtott és kicsit elkomorodott:

– ... mindent jól érzel Roger. Megszabadulni a civilizáció átkaitól, megfeledezni az idő múlásáról, szeretetben élni és szeretetet adni – a legnagyobb boldogságban éltem. Ezért is taglóz le annyira, amit most kell majd tennem. Ez nekem annyira idegen világ .... pedig tudom... sajnos ez is a valóság. A szigeten meg tudtam valósítani, amiért pap lettem. Az a hely maga volt az Édenkert, egy „ottfelejtett” Paradicsom. Attól félek, hogy életemben már soha nem fogom újra látni. Sokszor gondolkoztam el azon, hogy milyen tökéletes is a Teremtés, ha nem rondít bele az ember, otromba, faragatlan módon, megváltoztatva a természetet, átadva magát a mindent meghatározó Pénz uralmának.

Idefelé, himbálózva a hajón, az is eszembe jutott, hogy ti, katonák, többnyire keresztények vagytok. Hogyan tudjátok magatokban összeegyeztetni a harcot, az ellenség megölését és Isten parancsát, hogy: „Ne ölj”? Ezt egy hadseregben betartani egyszerűen nem lehet! Ha parancsot kapsz, azt teljesítened kell, különben nagy bajba kerülsz.

Roger megvakarta a homlokát, előhúzta zsebéből a cigarettáját és rágyújtott.

– ... Nem kínállak, tudom, hogy nem dohányzol ... és nagyon jól teszed. Ezt a feszültséget sajnos kevesen bírják valami pótcselekvés nélkül. Ilyen a cigaretta és ilyen vagyok én is. Szóval – amit kérdeztél, arra nem igazán tudok felelni, legalábbis elfogadható választ nem tudok. Feloldhatatlan ellentétet jelez a kérdésed, ezért minden katona szerintem úgy fogja fel, hogy önmagát védi, amikor az ellenségre lö. Persze, tudom ez semmi alól nem mentesít senkit.

Az egyház is vétett ez ellen a parancs ellen, mégpedig hosszú időn keresztül és sok ember rovására. A keresztesháborúkra gondolok. Bármennyire is szent a cél, amiért harcol valaki, az isteni parancs nem tesz különbséget az emberölések magyarázatai között. Azt hiszem, hogy az ember kezdettől nem képes követni Isten parancsait ..... hiszen nem csak az ölés tilalmát szegi meg lépten-nyomon. Tudod, – én katonacsaládban nőttem fel, szinte determinálva volt, hogy katona lettem én is. Ezt tanultam meg, ebben a közegben élek, minden porcikám ide köt. Vannak esetek, amikor büszke vagyok erre a hadseregére .... máskor meg ... mint például most – csak a kétségek gyötörnek. Szép szólamokat pufogtatnak a politikusok, miközben egy-egy háború után halottak százait gyászolja a család, ... mások egy életre nyomorékon, nevetséges járadékból tengetik az életüket. Isten igazságát keresni itt a földön ..... szerintem nem lehet. Úgysem találod meg .....

Én nem értek a teológiához, de szó szerint az élet véres valóságában kell, hogy helytálljak.

Jézust is karddal akarta védeni az egyik tanítványa, de Ő rászólt, hogy tegye le a fegyvert, mert aki fegyvert emel, azt azzal fogják megölni. Lehet ..... – lehet, hogy ez az én végzetem is.

Thomas elgondolkozott:

– .... Sok igazságot mondtál Roger. Az ember csak egyet tehet. Próbálja, – teljes odaadással próbálja az Úr tanításait követni. .... – Majd összedolgozunk! – vette kicsit vidámabbra a hangnemet, nem akarta új barátját már az első beszélgetésükkor elszomorítani.

Roger is felállt:

– Megyek megnézem az embereimet, aztán majd találkozunk – nagyon örülök neked, hogy itt vagy! Már meg ne haragudj érte! – nevetett az őrnagy és szokásos tempójában kirohant a szobából.

Thomast még sokáig foglalkoztatták az elhangzottak – aztán csak imádkozott.

A mindennapok elkezdődtek. A tisztelendő az istentiszteletet – akárcsak a szigeten – reggelente tudta megtartani. Egyedül az ebédlőhelyiség volt akkora, hogy a résztvenni kívánók beférjenek. Persze nem ment ez először ilyen simán, gond nélkül.

Az első mise teremtette meg a többivel szembeni várakozást. Az első alkalommal talán két-három tucatnyi katona ment be a helyiségbe – inkább kíváncsiságból, mint meggyőződésből. Thomas egy feszületet tett a falra, ez jelentette annak a szimbólumát, hogy most nem egy ebédlőben, hanem egy templomban vannak.

Mikor már nem szállingózott be egyetlen katona sem, Thomas kiállt eléjük és végignézett az arcokon. Fáradtságot, közönyt, mosolytalan arcokat látott.

Csupán néhány várakozó tekintettel találkozott, akikről látszott, hogy érdeklő őket a következő fél-, egy óra. A tisztelendő ilyen helyzetben még sosem misézett, feszengett ő is, nem találta a belső hangját, amely megindíthatna volna a misét. Roger ott ült az első sorban és majd-hogynem szájalommal tekintett a barátjára. A katonák nem zavartatták magukat, beszélgettek, hangoskodtak. A második sorból az egyik katona feltette a lábát az első sor egyik székére. Rogerben betelt a pohár. Felugrott és magából kikelve ordította: – Vigyázz!!

A katonák pattantak fel a helyükről, pár másodperc múlva feszes vigyázzállásban olyan csend lett, hogy valóban hallani lehetett egy légy zümmögését.

– Jól figyeljen mindenki, mert csak egyszer mondom el! – folytatta baljós halksággal Roger. ... – ide nem kötelező jönni, de aki idejött, attól figyelmet és a tisztelendő hadnagy úr iránti valódi tiszteletet követelek meg! Aki úgy gondolja, most még kimehet....!

Néma csend fogadta a szavait – a katonák ezeket a szavakat pillanatnyilag jobban respektálták, mintha egy angyal száll volna le közéjük, hogy együtt hallgassák a misét.

– Mindenki marad....? Akkor leülni! – Roger hamar elintézte a mise kezdetét.

Thomasnak a saját halálfélelme, a cápával való találkozása járt a fejében ..... és egészen halkan elkezdett beszélni.

– Köszönöm azoknak, akik meghallgatnak, mert az Urat hallgatják meg, én csak egyszerű tolmács, eszköz vagyok az Ő kezében, aki mindannyiunkért meghalt a keresztfán! Minden mise az Ő emlékezetének és tanításainak szentelt.

Akiben ott az Úr, az el fog jönni a misékre.... De mielőtt elkezdeném, engedjétek meg testvéreim, hogy valamit meséljek – aminek látszólag semmi köze az Úr szavaihoz és a mise tartalmához .... – és elkezdett mesélni a szigetről és a cápakalandjáról. Amikor a halálfélelméről beszélt, őszintén, szégyenérzet nélkül – minden tekintet és pissenés nélküli figyelem az övé volt.

Ezek a katonák már néztek szembe a halállal és pontosan „átélték” Thomas érzelmeit, átélték vele együtt újra azokat a perceket. A „tisztelendő” iránti tisztelet feléledt magától és mikor a történetnek vége lett, megmaradt, bevésődött mindenkibe.

Nem egy „csuhás” áll előttük, hanem egy hozzájuk hasonló „harcos”, ... – nem felesleges dolgokról beszél, nem kenetteljes ájtatossággal adja elő az evangélium szavait, – hanem meggyőző erővel, hitelesen, tiszta szívből. ... Ez az ember nekik csak jót akar .....!

Thomas befejezte a misét és mindenki csendben, fegyelmezetten hagyta el a „templom”-ot.

Roger lépett oda hozzá:

– Nos, eddig is tiszteltelek, de látod, az igazi tisztelet néha más talajból nő ki, mint ahogyan gondolnánk. A következő miséden – majd meglátod – mindenki itt lesz!

Az udvaron megszólalt egy sziréna – és Roger gyorsan búcsúzott:

– Mennem kell – bevetés! Majd később találkozunk – futtában még visszanezett egy mosollyal Thomasra. Benne már kihalt a félelem. Tette a dolgát.

Kinn a kétéltűeken elhelyezkedtek a katonák, a masinák ontották a füstöt és felkavarták az amúgy is szélfúttá, homokos udvart, – aztán elindult a konvoj és már csak a motorok dübörgését lehetett egyre messzebről hallani. Elcsendesedett minden.

Thomas egyedül maradt a feszülettel. Letérdelt és imádkozott az emberekért. Ő is tette a dolgát.

Már dél felé járt – iszonyatos volt a hőség. Thomas is félmeztelenre vetkőzött és a fiúkra gondolt, akik most teljes menetfelszerelésben, a nehéz golyóálló mellényben, rohamsisakban a fejükön és fegyverrel a kézben, – ki tudja hol járnak és éppen milyen heves harcban állnak.

Vajon hol kapcsolódnak azok a kusza szálak, amelyek mentén a politika úgy döntött, hogy katonáit egy idegen országba küldi ..... vajon miért, vagy kiért is .....? Kiknek éri meg, hogy ezek a fiúk az életüket teszik kockára? Akiknek megéri, azok nincsenek itt és nem is lesznek soha. Kényelmes bőrfotelből, a televízió keresztül nézik a történeteket, a veszteségeket úgy latolgatják, hogy .... hát ez belefér, ... ez bizony ezzel jár, mit tegyünk. Aztán érkeznek haza a lobogóval letakart koporsók .... élt 23 évet, ...élt 27 évet ..... és apa nélkül marad a 3 éves lányka, férj nélkül a minden nap rettegő feleség!

Thomas, hogy könnyítsen érezhetően elhatalmasodó depresszióján, kísértált a folyosóra.

Az épületben csend volt, kivéve a konyhások nevetését, ahogy az ebéd készítése közben társalogtak. A kijáráshoz érve az őrvigyázzba kapta magát és tisztelgett – Thomas viszonzta a tisztelgést. – Kezdek katonává válni – gondolta – aztán rögtön el is mosolyodott a saját gondolatán. Hol van ő egy katonától, aki itt minden nap valóban harcol? Kilépett az udvarra. A perzselő nap csak újra előhozta gondolatait a katonákról.

– Uram, ne mozduljon! – csattant fel egy kiáltás és a tisztelendő megállt, önkéntelenül engedelmességedve.

Az épület felé nézett és az őrt látta, amint az éppen feléje céloz a fegyverével. A feje tetején hidegséget érzett, hiába sütötte a Nap. Aztán eldőrdült egy lövés és a lába mellett egy piros-sárga csíkos kígyó feje megvált a testétől, mindörökre. Az őrszem feltolta fején a sisakot és megtörölte a homlokát –

– Uram, elnézést .... de kérem, hogy vegyen fel bakancsot, ha kijön! Az a környéken a leg-erősebb mérgező kígyó ... volt – szerencsére.

Thomas nem győzött hálálkodni, de jobbnak látta, ha bemegy az épületbe.

De nagyon pályázik rám a Sátán! – gondolta, miközben majdnem a lábára lépett egy jovialis, fehér köpenyben lévő úrnak, aki a lövésre szaladt ki, megnézni, hogy mi történt. Mint kiderült, ő volt a tábor orvosa. A tisztelendő már lassan benne is a hétfejű sárkányt látta – de a doki vidáman csapott a vállára:

– Látom, az őrszem megspórolt neked egy kígyómarás elleni szérumot, magának meg egy pár igazán kellemetlen órát! Jöjjön csak tisztelendő úr, már úgyis fentem magára az injekciós tűmet, – kell, hogy kapjon egy kombinált vakcinát, tudja sok itt a trópusi nyavalya és némelyikből igencsak nehezen lehetne kikecmeregni.

Bocsánat – a nevem dr. Bauer, én lennék itt a doki. Tőlem jobban félnek a fiúk, mint a burnuszosoktól! – harsogta nevetve és máris invitálta Thomast a „rendelőjébe”.

Közben folytatta, megállás nélkül, míg szívta fel a vakcinát:

– Sok itt az ilyen „élő akna” is és némelyik valóban veszélyes, ... mint például amire éppen méltóztatott volna rálépni .... ott hátul, kérem tolja le, hogy megszúrhattam .... köszönöm – ennyi volt az egész. Na, meséljen már, hogy vívta ki magának ezt a megtiszteltetést, hogy itt lehessen!

A doki jó kedélye kicsit oldotta Thomasban a feszültséget és szíves-örömet mesélni kezdett magáról, eddigi életéről, kalandjáról, a szigetről. A doki lehuppant a foteljébe és rágyújtva egy szivarra, élvezettel hallgatta a tisztelendőt.

- Tudja, én zsidó vagyok, tartom is a hitem .... így hát a miséken én nem fogok részt venni, de azért remélem, hogy jóbarátként sokat fogunk még cseverészni. Az igazság az, hogy én sem könyörögtem, hogy ide jöhessek, de valahogy így hozta a balsorsom – majd csak túléljük valahogy! – a doki derűs optimizmusa most többet jelentett Thomasnak, mintha gyógyszerekkel tömte volna tele.

– Látom, hogy már elkapta az elsőszámú „fertőzést”, tisztelendő úr ... mármint a jó öreg depressziót, de higgye el, hamar túl lesz rajta ... ha Isten is úgy akarja – dörmögte hozzá a harsány mondanivalóhoz az orvos. – Nem szeretném magát antidepresszánsokkal kínozni –

higgye el nekem, többet ártnak, mint használnak. Itt úgyis az a jó nap, amikor nem történik semmi ..... és az a borzalmas, amikor igen. Én csak abban reménykedem, hogy hamar vége lesz ennek az egésznek – én egy békeszerető „gólem” vagyok – (utalt a doki a méreteire). Apropos, látott már fogyókúrázó gólemet?! – Na látja, ezért bele sem kezdek! – és jóízűt nevetett saját öniróniáján. Aztán egy kicsit „visszafogta” magát.

– Jó lenne a béke, de sehogy sem jön össze – de ez már politika, azt meg utálom, – folytatta az önvallomást a doki.

– Nos ebben aztán teljesen egyetértünk – mosolyodott el végre Thomas is és hálát adott az Úrnak, hogy „bevezényelte” kicsit ehhez a barátságos, láthatóan emberszerető, jóhumorú orvoshoz.

– Azért még felhívom a tisztelendő úr figyelmét arra a hálóra, ami az ágya felett van felakasztva – na az az, amivel nem megyünk pecázni. Az egy rovarháló és érdemes minden este használni, különben agyoncsipkedik a moszkítók, meg a különböző „emberszerető” jószágok ... nem beszélve a skorpióról! Amit én döftem orvul magába, attól lehet pár napig hőemelkedése, de nem biztos, hogy lesz – mindenesetre attól nem kell megijednie, nem is kell vele foglalkozni! ..... de figyeljen csak, jönnek haza, hallani a „tevéket”. („Tevé”-nek becéztek a kétéltűeket.) – a doki komoly lett, egyik pillanatról a másikra és végigfutott a szemével a műszerkészletén, ami sterilizálva mindig készen állt a „bevetés”-re. – Jöjjön, mindjárt megérkeznek ..... – a doki cammogó járásával, de igencsak gyorsan indult is kifelé.

A „Tevé”-k egymás után gördültek be az udvarra. Roger épp csak intett Thomasnak – menet közben halkán mondta: – Neked, hála Istennek, nincs dolgod .... de a dokinak van! – már szaladt is oda az egyik járműhöz, amiről többen emelték le egy társukat, aki eszméleténél volt, de lábra állni nem tudott.

Bajtársai próbálták tartani benne a lelket, ott bohóckodtak: „Miért nem maradtál otthon? Ólmot gyűjteni ott is lehet”! – – – – – „Nehéz eset lettél, haver...!” – fűjtettek a cipelés közben.

Az épületből már hozták a hordágyat és gyorsan ráfektették, aztán vitték a rendelőbe.

A doki menet közben megfogta a katona kezét:

– Nyugi, öregem, így is látom, hogy nincs nagy baj – aztán eltűnt a katonával és két, katonai mundérból gyorsan „átvedlett”, felcserrel együtt a rendelőben, ami egyben műtő is volt adott esetben.

Fél óra múlva jött ki, homlokán csorgott a víz – odahívta Rogert, valamit halkán megbeszélte vele, aztán visszament a sebesülthöz. Roger pedig telefonált: – ..... igen Uram, úgy történt .... kérem a helikoptert, minél gyorsabban! Köszönöm, Uram! Vége ...

Közben a katonák sorakoztak az épület előtt. Minden bevetés után kötelező névsorolvasás. Aztán végre bemehettek, lezuhanyozhattak és lepihenhettek. Roger sorba járta a szobákat, mindenkire volt egy jó szava – megköszönve mindenki helytállását.

Utoljára ő pihent le és szinte azonnal el is aludt. A rendelő ajtaja nyitva állt és a doki egy kézmozdulattal hívta be Thomast.

A katona aludt – a doki mindent elvégzett, amit ebben a műtőben lehetett.

– Szilánkos csonttörés, a golyó szerencsére átszaladt rajta, de meg kell műteni. A hajón megcsinálják a műtétet, aztán majd otthon meglátják, kell-e még valamit tenni. Számára véget ért a háború – mondta a doki csendesen, bár a katona a kapott morfiumtól már mély, nyugodt álomban volt, ágyúdörgésre sem ébredt volna fel.

– Tudja, Thomas – ilyenkor a kapott sokk éppolyan veszélyes, mint maga a sérülés. De remélem nem lesz baj – képes volt mozgatni a lábát, még a patellareflexe is a „helyén” van, ... nemsokára érte jönnek. Megbocsásson, de nekem most mellette a helyem – intett búcsút Thomasnak a doki és becsukta a rendelő ajtaját.

A tisztelendő most először szembesült azzal, hogy tulajdonképpen hol vannak, mire lehet számítani, – számára megrendítő volt a sebesült katona sápadt arca, a doki „működése”, – ami oly messze állt az azt megelőző beszélgetés jó hangulatától.

Háború kellős közepén vannak. Isten kezében.

Ami Thomast meglepte, az az összetartás, a bajtársiasság, a segítség gyorsasága – ilyen formában még nem találkozott ezekkel a fogalmakkal, – a valóságban.

Alig telt el kb. 20-25 perc, helikopter hangja hallatszott, a gép már ott lebegett az udvar felett, szabályos tornádót kavarva a porból – aztán a pilóta simán landolt a földön és leállította a motort. A rotorlapátok még tovább kavarták a port, egyre lassabban, mígnem teljesen megálltak. A pilóta nem szállt ki, valami füzetfélét vett a kezébe, abba írt. Mellőle azonban kiugrott a Liza kapitánya. Roger már kifutott elé. Tisztelgett és máris elkezdte a hivatalos jelentést a történetekről – a kapitány figyelmesen hallgatta, néha kérdezett valamit, és már oda is értek a bejáráthoz.

A tisztelendő most nem volt a kivételezett figyelem középpontjában, tisztelgését a kapitány „lazán” viszonzta és ment befelé Rogerral egy szobába. Thomas még hallotta fél füllel a kérdését, amint a dokihoz fordult: ..... Mennyire súlyos? Aztán az ajtó becsukódott mögöttük.

Nem sok idő telt el, a kapitány nyilván nem akarta húzni az időt, nyílt az ajtó és Roger intett két katonának, a hordágyra mutatva. Azok felkapták és siettek utánuk.

Egy fél perc és a katonát már hozták is – nyugodtan aludt, mit sem tudva a körülötte történő dolgokról. Roger a katona személyes csomagját kapta fel és vitte utánuk. Mikor Thomas mellé értek, a kapitány halkán megjegyezte, hozzá fordulva: „Szerencsére a tisztelendő úrnak nincs tennivalója”.

Ez a bevetés ugyan végetért, azonban – nyilván a most kapott parancs alapján, – érezni lehetett, hogy rövidesen folytatódik. Aznap már nem történt semmi lényeges, mindenki a szobájában pihent, se magnó, se rádió nem szólt, csend terpeszkedett mindenhol.

Másnap reggel Thomas ugyanarra a csendre ébredt, amelyben előző este elaludt. Még a konyhából sem hallatszott a fiatalságból fakadó jókedv. Még a doki is begubózott a rendelőjébe – egyedül akart lenni. Csak az örszemek álltak rendületlenül a helyükön, a bejáratnál és az őrtornyokban.

Ezek szerint már éjszaka újra bevetésre mentek – gondolta Thomas és most először rossz előérzete volt.

Kikászálódott a rovarháló alól és kicammogott a bejárathoz. Az őrszem csendesen szívta a cigarettafüvét, a falnak dőlve. Mikor meglátta Thomast, vigyázza vágta magát és tisztelgett. Thomas viszonzta a tisztelgést, aztán megkérdezte:

– Bevetésre mentek?

– Uram ..... én nem válaszolhatok erre .... bocsánat, Uram! – hebegte az őrszem. Valóban parancsa volt a némaságra.

– Jó, ... értem... – Pihenj! – Thomas biztos volt a bevetésben. Annál is inkább, mert kikukkantva az udvarra, látta, hogy ott egyetlen „Teve” sem parkolt.

Visszament az épületbe és az üres folyosón elhaladt a doki rendelője előtt. A rendelőből az elviselhető hangnyomást ostromló horkolást hallott, így aztán oda sem lépett be. Bement a szobájába és leült az ágya szélére.

Reménytelenül egyedül érezte magát.

Tege jutott az eszébe – vajon mekkorát nőhetett már! Az ő korában szinte naponta látszik a gyerekeken a növekedés, gyarapodás.

Biztosan erős férfi lesz belőle, mint az apja. Istenem, – milyen jó lenne hallani az óceán hullámait, ahogy a parti sziklákat ostromolják szüntelen!

Milyen jó lenne a „csak” harminc fokos melegben a konyhájában lenni, ahonnan látni lehetett a mindig változó óceánt! Hallgatni a madarak szüntelen csivitelését, ahogyan mintha csak veszekednének, – vagy inkább csak daloltak a maguk módján. Megtartani a délelőtti misét, aztán átadni magát a természetnek, elsétálni a belső tóhoz, vagy éppen megmártózni a kellemesen langyos óceánban!

Isten hagyott neki egy kis időt, hogy megismerje az Ő országát. Miért kellett ide jönnie – vajon azért, hogy megismerje a kontrasztot a valódi jó és a valóságos rossz között? Vagy a jövő rejti egyelőre a magyarázatot?

Thomas érezte, – talán csak most kezdte érezni, hogy küldetése van és ez a küldetés nem olyan, mint sok rendtársáé, – valami más fog történni vele, hiszen a belső békéje már megszűnt, helyébe egy hétköznapi ember „kérgesszívűsége” kezdett beköltözni. Az élet eddig két szélsőségbe „dobta” – vajon lesz más is még, jöhet ennél rosszabb, vagy valami egészen más élethelyzet, amely reá vár? A jövőt senki nem ismerheti.

A tisztelendőt gondolatai nem vidították fel, sokkal inkább érezte az előző napi depressziót, amint az körbeveszi és homályos látomásokba kényszeríti. Aztán Joker jutott az eszébe – szegény fiú, fiatalságát ilyen állapotok között tölti .... és még hányan lehetnek így a társai közül, akiknek tulajdonképpen a sereg jelenti a családot, mintha csak ebbe születtek volna bele.

De egyszer csak véget ér számukra a megpróbáltatás és megkezdődhet az otthoni – igazi Élet! – Thomas elmondott egy imát a katonáért, aztán csatlakozott az őrszem mellé. Legalább ne érezze magát olyan egyedül.

Egy idő után arra gondolt, hogy benéz a közös „társalgó”-ba, ahol egy asztal és négy szék volt – hátha talál ott valakit. Valóban ült benn egy katona, valószínűleg végzett a konyhán és valamit írt.

Megérezve, hogy valaki közeledik, felugrott és tisztelgett Thomasnak. Ő csak intett, hogy folytassa csak nyugodtan, amivel foglalatzkodott.

A katona visszaült és olvasni kezdte, amit eddig leírt.

Thomas nem akarta zavarni, ezért már vissza is fordult, hogy kimegy a szobából, de a katona megszólította:

- Bocsásson meg hadnagy úr, ... ha éppen nincs más dolga ... megkérhetném valamire?
- Természetesen. – ..... Megengedi, hogy akkor helyet foglaljak....? – Thomas örült a kérdésnek, hiszen máris nem érezte magát olyan egyedül.
- .... Hát hogyan ..... én köszönöm, ha megtenné, hogy elolvassa ezt a valamit ..... hogy nagyon rossz-e, vagy elküldhető? – és már tette is az írást Thomas elé.

A kézírás érdekes volt, mintha írógéppel írták volna. Egy rövidke vers állt a papíron.

A túlparton kigyúltak a lámpák villódzó fényei,
Tükröződött a tóban a felettük sötétlő hegyvidék,
Az égen álló vörös felhőfoszlányok között,
A messzeség égboltja az éjszakához öltözött.

Itt a parti sziklához kicsiny hullámok csapódtak,
Ezer kis gömbre széthullva estek újra a vízbe,
A túlpartról a víz színén zene siklott át, halk zene,
Elcsendesült a tóra le-lecsapó sirályok éneke.

Kéz a kézben, fej-fej mellett – a parton két fiatal,
És mögöttük ott sétált a Boldogság, a hallgatag öreg,
Nyugtázva, hogy a szívekben ott volt a Szerelem,
Ahogyan két kis galamb turbékol a fövenyen.

Szeretném újra élni az elmúlt pillanatot,
Mert elmúlt és oly tanácstalan, egyedül lettem,
Jöjj vissza boldogság – kérlek, gondold át újra!
Ne pattanjon el a múltnak érces zengő húrja!

Thomas megdöbbenően nézett az írásra – mintha csak saját múltját vetette volna papírra ez a katona!

Szinte átélte a katona magányát – és megkérdezte:

- Meddig voltak együtt .....?
- Csak néhány évet ... – válaszolt a katona – ..... aztán, nem miattam, de vége lett.
- ..... Szép a vers! Küldje el mindenképpen! – nyújtotta vissza a tisztelendő az írást .... és még hozzátette: – Az én hitem azt tanítja, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek ... ki tudja .... talán egyszer majd ..... – itt elakadt és saját életére gondolt. Nem, ami volt, nem tér vissza sosem. Aztán gyorsan folytatta: – Tudja, én ezért lettem pap .... persze ma már ennek nincs jelentősége, ma már hivatottnak érzem magam!

– Jönnék ....! – valóban messziről hallani lehetett a „Tevé”-k dübörgését – a katona felállt – Köszönöm, tisztelendő úr a szavait. ...Elküldöm! – most megyek, mert a helyemen kell lennem!

A kis intermezzo Thomasban a saját fiatalságát idézte fel és bármilyen furcsa – ennyi idő elteltével is fájtak az emlékek. Nem igaz, hogy az idő begyógyítja a sebeket – csupán bekötözi – és oly hevenyészve, hogy elég egy pillanat és a kötés átvérzik újra és újra.

A „Tevé”-k közben begördültek az udvarra és Thomas kiment az érkezők elé. Amint leálltak, káromkodások, feldúlt hangok ütötték meg a tisztelendő fülét. A katonák hangjai voltak, – ahogyan fáradtan és eddig nem látott csüggedéssel kezdtek sorakozni a névsorolvasáshoz. Roger tekintetét kereste, de ő – mintha csak szándékosan – kerülte a pillantását, megkezdte a névsorolvasást. .... – Joker Simson – kiáltotta Roger, valami furcsa, elcsukló hangon.

Az elhangzott név körbepattogva a falakon, visszhangozva visszatért – csak a néma csend és a szél sustorgása válaszolt. Kis várakozás után új név következett: Edmond Gordon ..... és az előbbi néma csend betöltötte az udvart. Roger folytatta a neveket, amelyekre felhangzottak az „Igen, Uram!” – válaszok. Aztán Roger szinte halkán csak ennyit mondott: ... Oszolj, ...pihenő.

Mindenki bement, csak Roger és Thomas álltak az udvaron. Roger levette a sisakját és egy hirtelen mozdulattal úgy vágta a falhoz, hogy az döngve, pörögve csapódott vissza, valahova messze, a homokba. Az őrszem érte futott és hozta vissza Rogernek, aki egy halk köszönömmel nyugtázta a katona figyelmességét. Végre Thomashoz fordult, de arcának látványában nem volt köszönet. Egy végtelenül fáradt, kiégett tekintetet látott Thomas. .... – Menjünk be, gyere .... – Roger szokatlanul megfogta Thomas karját egy pillanatra és úgy indult a bejárat felé. A bejáratnál a doki állt – de nem várta meg, míg odaérnek, megfordulva visszacammogott a rendelőjébe.

Roger Thomas szobája felé vette az irányt, beérve leült, vagy inkább lerogyott a székre és beszélni kezdett .....

– ..... kora hajnalban kaptuk a bevetési parancsot. Két embernek már csak megemlékezést tudsz tartani .... megadni a nálunk szokásos végtisztességet. ....Egy kis felderítő dzsipben haladtak előttünk, úgy száz méterre, amikor rakéta sívítását hallottam és a következő pillanatban Jokerék járműve helyén csak egy mély kráter füstölgött .... óriási volt a detonáció ..... nem is tudom milyen kaliberű rakéta lehetett ..... semmi .... és senki nem maradt belőlük. Esélyük sem volt ... ez nem harc, ez mézszárlás ..... gyalázat..... Thomas, mégis van utolsó parancsod, amelyet csak te adhatsz!

Az udvarról egy leszálló helikopter hangját hallották.

Roger összeszedte magát és kiment, fogadni a kapitányt. Befelé jövet a tisztelendő csak annyit hallott, hogy a kapitány szól Rogerhez: – Részletes, írásos jelentést kérek ..... kérlek hívd össze az állományt ..... tíz katonát fegyverrel – bementek a doki szobájába. Öt perc múlva egy katona jött futva Thomasért: – Hadnagy Úr! A kapitány úrhoz!

A tisztelendő belépett a rendelőbe, ahol csak a kapitány, Roger és a doki voltak – a kapitány hellyel kínálta.

– ..... Hát ... már sajnálom, hogy a hajón tulajdonképpen olyan könnyedén adtam tájékoztatást a tisztelendő úr „utolsó parancs”-áról. Nem hittem, hogy a valóságban is sor kerül rá. .... Kérem, hogy tegye meg, amit ilyenkor szokás – és búcsúztassa el két bajtársunkat. Köszönöm – és a kapitány nem törődve a függelmi előírásokkal kezét nyújtotta Thomasnak.

Thomas csak annyit tudott kinyögni – hiszen életében ilyen helyzetben még nem volt –, hogy.....Természetesen, kapitány Úr!

Roger már közben kiment intézkedni, összeszedette a két néhai katona személyes tárgyait és felsorakoztatta az embereket az udvaron.

Az udvar közepére helyezték a két csomagot, letakarva egy-egy amerikai zászlóval. A katonák már vigyázállásban vártak a kapitányra, Rogerre ... és a tisztelendőre.

Először a kapitány szólt néhány szót.

– Katonák! Két bajtársunktól búcsúzunk. Nehéz szívvel és átérezve rokonaik mérhetetlen veszteségét és bánatát.

Minden nap azzal kezdődik a mi életünkben, hogy felkészülünk .... de mindannyian tudjuk, hogy ez a felkészülés nem igazi. Sosem számolunk igazán azzal, hogy velünk mindez megtörténhet! Most Joker és Edmond búcsúzik tőlünk. Érezzük a jelenlétüket! Az Amerikai Egyesült Államok nevében hajtok fejet Előttük és arra kérem Istent, hogy az Ő esetük ne ismétlődjön meg! – a kapitány hosszan tisztelgett, majd levéve sapkáját mélyen fejet hajtott.

– Átadom a szót a Tisztelendő Úrnak!

Ez volt az a pillanat, amittől Thomas ideérkezése óta belül minden nap rettegett. Mély csend ölelte körül a kis csapatot és a tisztelendőnek – életében először – eleget kellett tennie egy olyan feladatnak, amely megrendítő és félelmetes volt.

Thomas lelkében olyan érzelmi vihar dúlt, hogy alig tudott megszólalni, de aztán erőt vett magán – vagy Isten erőt adott neki? – először latinul búcsúztatta az elhunytakat, majd angolul folytatta:

– Én Isten és a Ti szolgátoikként vagyok jelen. Alázattal és megnyugvással kell fogadnom Isten akaratát és ezt az érzést kell megerősítenem Bennetek is!

De én nem csak mint az Egyház képviselője állok előttetek, hanem bajtársatokként is! Mélyen átérezem a megdöbbenést, a hitben való megrendülést, a bánatot és ..... azt a visszavágásra váró érzést, ami most Bennetek kavarg. Kérlek Titeket, ne veszítsétek el a hiteteket és én mindannyiőtök nevében könyörgöm imáiban Istenhez – az egészségetekért – az életetekért. Két bajtársunk életének órája lejárt és mi érezzük, hogy nem vagyunk többek az itt szálló por-szemeknél, amit felkap a szél és sosem látjuk többé, ... de az életünk tettei igazolni fogják, hogy nem hiába éltünk, ... hogy most két bajtársunk nem hiába áldozta az életét azért a szabadságért, amit számunkra az Egyesült Államok himnusza jelképez. Hallgassuk meg a himnuszt és emlékezzünk Jokerre és Edmondra!

Az épületből a hangszórón keresztül felhangzott a himnusz – az első taktusokat csak hallgatták, aztán Thomas énekelni kezdte a szövegét .... és lassan, egyre hangosabban követték őt a katonák.

A himnusz utolsó hangja után – Isten csodájaként – harcra kész, erős férfiak nézték a félárbocra eresztett lobogót, ahogy csattogott az állandó, erős szélben. Valami kisöpörte belőlük a félelmet, és ha kellett volna, most azonnal indultak volna vissza a harcba. Istenért, a hazájukért, egy mindenfelül álló Igazságért. E percben nem a miért, hanem a hogyan volt a lényeg.

Roger vigyáztt vezényelt és a tíz, fegyverrel várakozó katonához fordult: – Fegyvert vállhoz! Tűz!

Eldördült a dízsörtűz első lövése, amelyet 11 lövés követett.

Elbúcsúztak.

Újabb vezényszóra a katonák visszamehettek az épületbe. A kapitány Thomashoz lépett – Köszönöm, Tisztelendő Úr! És azt külön köszönöm Önnek, hogy közülünk valónak érzi Magát! Isten áldja meg Önt és kis csapatunkat. Majd találkozunk – és ismét kezét nyújtotta, tisztelgés helyett.

A csomagokat közben elhelyezték a helikopterben, a kapitány Rogernek tisztelgett és beszállt ő is. A helikopter lassan emelkedett fel, egy tiszteletkört írt le a tábor felett, aztán nekilendült az óceán, a Liza felé.

Roger lépett oda Thomashoz.

– A te hited és szavaid nélkül még sokkal nehezebb lett volna. Köszönöm Thomas, ezzel a pár szóval is visszaadtál nekünk valamit, amit már elveszettnek hittünk. Majd teljesen rendbejövünk – .....azért ilyen gyorsan nem megy. Ne haragudj, most én is lepihenek – és beballagott az épületbe.

Thomas száz évesnek érezte magát, mint akiből elszállt az ifjúság. Látott már halált – de nem ilyen körülmények között. Ilyen egyszerű az élet – egy vidám, egészséges fiatalember és egy családapa élete ért véget egyetlen szempillantás alatt úgy, hogy semmi nem maradt belőlük. Az otthoniakra, szüleire, ifjúságára, rendtársaira, a házra gondolt, ahol felnőtt, és azokra a pillanatokra, amikor pappá szentelték. Olyan haragot érzett a szívében, amivel, mint pap nem tudott mit kezdeni.

Ha tehetné volna, most azonnal, fegyverrel a kézben, menne a katonatársaival együtt, hogy bosszút álljon két emberért, akik még nem ártottak senkinek. Most ölni tudott volna, lelkiismeretfurdalás nélkül, Isten parancsa ellenére. Nem bosszúból, hanem a hite szerinti mindenkin felül álló Igazságért. Most nem gyötörték politikai aggályok, nem keresett okokat és összefüggéseket. Most lélekben egyszerű, rang nélküli katona volt, aki parancsot teljesít. Neki Isten adja a parancsokat!

Csend volt az épületben, mély, sötét csend – mintha eltávozott volna mindenki. Thomas is a szobájában ült az ágyán és úgy érezte, hogy agyából elszálltak a gondolatok. Egyszer csak kopogtak és választ se várva Roger lépett be. Leült a székre és a tisztelendőre nézett – egy ideig csak némán, aztán kitört belőle a mindenki ott örvénylő kérdés:

– Mondd, Thomas ..... miért?! Hol volt az Úr .....? .....

Thomas nem tudott farkasszemet nézni vele. Mintha bűnös lenne, lesütötte a szemét – aztán valóban csukott szemmel, nagyon halkán beszélni kezdett.

– Roger – tudod, hogy igaz barátságot érzek irántad .... úgy szeretném, ha megmaradna a hited! A kérdésed persze, hogy jogos – mégis ... próbálj meghallgatni engem. .... Hol volt az Úr? – azt kérdezed. Kérdezheted úgy is: Hol volt Isten, aki mindenható – .....miért nem segített? Én furcsábbat is kérdezhetek ..... mert Isten látja a lelkem ... Hol volt Isten, amikor Jézus meghalt a keresztfán?! ..... Isten fia halt meg, kegyetlen kínzások, megaláztatások után, ...úgy is mondhatod, hogy a szeme előtt. De érettünk, mindannyiunkért!

De mondhatod azt is, hogy ez más – hiszen Isten tudta, hogy Jézus feltámad és mártírhálálának az egész emberiségre nézve értelme van .... ha keresztény vagy és hiszel, csak erre gondolhatsz. Ilyenkor a legnehezebb a Hitet megtartani. De abban a pillanatban, amikor megszületünk, elkezdünk haladni a halál felé.

Hogy mikor következik be és hogyan, senki nem tudhatja.

A bűn vámja lenne a halál? Nem hiszem. Meghalnak az állatok és a fák is.

Van olyan fa, amelyik élt, amikor Krisztus a Földön tanított. És van olyan, amit éppen csak elültettek és egy tornádó martaléka lesz pár óra múlva.

..... Az élet és a halál nem létezik egymás nélkül. Az ember egyetlen reménye, a Hit lényege – a Feltámadás. Nem tudjuk milyen lesz ..... de azt tudjuk, hogy Jézus megígérte – aki Benne hisz, annak helyet készít az Ő országában és egyszer visszatér, az emberek pedig feltámadnak az utolsó ítélethez. Hányan születnek és hányan halnak meg csupán egyetlen órában a Földön! De Isten egyre több léleknek adományozza az élet ajándékát – hiszen nem is olyan régen a Földön csak kétmilliárd ember élt, és ma? Hatmilliárd, vagy még több ..

Egy irodalmi előadáson hallottam egy nagyon távoli, kis ország írójának ezt a mondatát:

– „Ideje van a vetésnek ..... és ideje az aratásnak.”

Néhány szóban az élet! Minden bajával és örömeivel, minden jajszavával és minden gyermeknevetéssel .... minden építkezéssel és minden rombolással, minden csapással, ami a két esemény között történik – mindennel, ami az élet része ..... de az Élet igenlésével .... az időtartamától függetlenül. Nem látjuk Isten igazi célját, vakon ... hiszünk vagy tagadunk, de ..... Roger, mindannyian az Ő kezében vagyunk. Isten különleges kegyelme, ha valaki úgy távozhat az életből, hogy nem szenved. Gondolj egy pillanatra a halálos beteg emberekre, akik tudják – minden gondolatuk ekörül forog, – hogy rövidesen meghalnak. Különös módon ezek az emberek az utolsó időszakban mintha valami adományt kapnának, békés nyugalom állapotába kerülnek.

Mintha csak éreznék, hogy nem büntetés, ami történni fog ..... Nehéz a Te kérdésedre válaszolni, Roger – én nem is tudok igazán. Remélem, hogy belül, ... ha nem is most vagy holnap, de megérezel valamit annak az igazságából, amiket mondtam. Az igazi Hit szól, amikor van bátorságod egy másik ember kérdésére az igazat válaszolni, és ez az igazság

csupán annyi, hogy ... „nem tudom”. Kimondott és kimondatlan kérdéseidre most én is csak ezt tudom válaszolni .... miközben bízom az Úrban .... hiszek. És ne haragudj, hogy valami egész mással folytatom – egy kéréssel .... Roger, a következő bevetéseken ott kívánok lenni ..... Veletek, együtt!

Roger csak nézte – nézte Thomast ..... aztán egy nagy sóhajtás után megszólalt: – Köszönöm, amit elmondtál .... talán egyszer el tudom majd fogadni. Ami az utóbbi kérésedet illeti: Felejtsd el!!! Szó sem lehet róla!!! – És felállt, hogy visszamegy a szobájába ..... de Thomas megállította.

– Roger ..... ha valamit Te nem engedsz, vagy nem tudsz megoldani ..... a Kapitány Úrhoz kell fordulnom. Ez az ő parancsa – tette hozzá, nyomatékkal, hogy „katonául” is érthető legyen – nem tágít a kérésétől.

Roger visszazökkent a székre, valóban dühösen nézett Thomasra.

– Értsd meg, hogy lehetetlent akarsz! Te nem vagy katona – nincs helyed a harcban! Nem, ez lehetetlen, – próbált felállni a székről, de Thomas szelíden a vállára tette a kezét – erre visszaült és csak csóválta a fejét, de a legteljesebb határozottsággal.

– Roger! – a tisztelendő szava csendes és nyugodt volt, de olyan eltökélt, amilyennek Roger még nem hallotta – ..... ha Te nem engeded, kérem a telefonodat, mert a parancs szerint beszélnem kell a kapitány úrral!

Roger magán kívül volt, de nyugalmat erőltetett magára. Telefonján megnyomott egy gombot – hallani lehetett, ahogy a kapitány felveszi .... aztán Roger előadta Thomas kérését.

– Igen ..... ragaszkodik hozzá.... persze, természetesen minden van, de .....de .....de .....Értettem! Vége.

Roger úgy nézett Thomasra, mint egy ellenségre. Csak ennyit mondott Thomasnak – .... Bemész, az én parancsomra ... a raktároshoz ..... William őrmesterhez ..... és vételezel egy teljes menetfelszerelést, ... fegyverrel együtt!

Itt újabb, hosszú vita következett. Thomas kijelentette, hogy ő fegyvertelenül megy – Roger közölte, hogy anélkül nem megy sehova! És ez így ment perceken keresztül, mígnem Roger elunta a parttalan vitát és elüvöltötte magát:

– Hadnagy! Fél órán belül az udvari bejárathoz, teljes felszerelésben, – fegyverrel együtt!! 80 löszert vételez! Végeztem! – és úgy bevágta maga mögött az ajtót, hogy annak tokja nyekeregve vette tudomásul, hogy semmibe veszik egyesek.

Fél óra múlva Thomas golyóálló mellényben, hátán a teljes menetfelszereléssel .... és kezében a sorozatlövő gépfegyverrel – ott állt vigyázállásban a bejárati ajtóban. Roger jött a konyha felől – amint meglátta Thomast nem tudta elnyomni a mosolyt, de igyekezett, hogy a tisztelendő ne lássa. Ami ezután következett? .....

Roger Thomasszal együtt kiment az udvarra, a szemközti vastag falra végigkarcolt egy két méteres ferde vonalat.

Aztán már újra tegeződött:

– Addig be nem mész ..... legfeljebb lőszerért ..... amíg azt a vonalat hibátlanul végig nem lövöd!

A fegyver betárazva közel 5 kg-os volt. Először elviselhető súly – aztán ahogy telik az idő egyre nehezebbnek tűnik.

Roger megmutatta Thomasnak, hogyan kell kezelni a fegyvert, hátravezette a tisztelendőt kb. 30 méterre, aztán már csak félreállt Thomas háta mögé és csak kiadta a parancsot:

– Célra tarts! ... Hatlövéses sorozatokkal. – Tűz!

Miután Thomas leadta az első sorozatot – rádöbbsent, hogy mire vállalkozik. Először is minimum tizenkét lövést adott le, a lövések vagy elszálltak a fal fölött, vagy a vonal felett-alatt egy-két méterrel, ő maga minden sorozat közben egy métert hátrapenderedett – ... néhány lövedék becsapódott a falba, egészen távol a vonaltól. Néhány katona kijött a lövésekre, hogy végre felviduljanak egy kicsit, de Roger visszaparancsolta őket:

– Befelé mindenki! Nem a vidámparkban vannak!

Körülbelül másfél óra telt el, mire Thomas megközelítően végiglőtte a falat a vonal mentén – már alig állt a lábán.

Roger már tényleg annyira megsajnálta, hogy kiadta a parancsot:

– Tüzet szüntess!

Thomasról szakadt a víz, a zubbonya, de még a golyóálló mellénye is egy merő víz volt, lépni alig tudott – betántorgott a szobájába, letépett magáról mindent, a fegyvert a sarokba fektette, aztán ő maga bedőlt az ágyába és alig hallhatóan kért Rogertől egy pohár vizet. Roger már nagyon bánta, hogy kemény volt a barátjához, – ő maga rohant egy korsónyi hideg vízért, töltött Thomasnak és odanyújtotta a poharat.

– Ne haragudj, Thomas ..... de ezt muszáj volt ..... most pihenj, mert a következő bevetésünk holnap reggel lesz ... korán ... a pontos időpontot még nem tudom – ... a végén már egész jó voltál – nyújtott kezét a tisztelendőnek és végre elmosolyodott.

Thomas halványan viszonzta, aztán mint akit letaglóztak, álomba merült. Roger köré engedte a rovarhálót, tudta, hogy reggelig aludni fog a barátja és ráadásul az álmait sem irigyelheti. Azért a terve már megvolt, hogyan védje meg a tisztelendőt a valóságos harci helyzetben.

Thomas hajnalban ébredt Roger szavaira: – amelyek még nem voltak „parancsszerűek”, azonban sajnos .... mégis azok voltak:

– Thomas! Ébresztő! Indulunk! Öltözz és gyere az egyes „Tevé”-hez!

Thomas kapkodott mindent magára, tudván, hogy ez már nem játék, nem barátságos kiképzés, hanem a kemény valóság. Nem maradt le, mások is egymás után rohantak a helyükre, elfoglalva a részükre kijelölt löállást a harcokocsikon.

Roger már a helyén állva nézte a beszállást – közben a katonáknak a saját órájára mutogatott.

Mikor Thomas elért hozzá, Roger váratlanul olyan helyre vezette, ahol még tisztelendő nem járt – a vezető melletti nehézgépfegyverhez. Az már előkészítve várta Thomast, a töltényekkel teli heveder már be volt fűzve és a folytatása egy nagyméretű ládában egymásra hajtogatva „várta a színre lépést”, amikor céljuk felé kiröppenhetnek – rombolást ... vagy halált .... osztva. Az ülés a fegyver mögött nem kárpitozott fotel volt, csupán egy inkább zongoraszékre emlékeztető zöld, forgatható vas ülőke. Persze ennek is megvolt a maga puritán értelme – harc közben a fegyvert kezelő katona szabad mozgását segítette elő. Roger megmutatta Thomasnak – most valóban csak „kutyafuttában”, hogy melyik két billentyűt kell egyszerre megnyomnia a tüzeléshez. Az igazság az, hogy a harckocsin ez volt a legvédehetőbb hely. A tisztelendő tulajdonképpen egy mozgó járműre helyezett páncélozott bunkerben ült, – ellentétben a katonákkal, akiket „csak” a „Teve” páncélfalai védték a záporozó golyóktól.

Thomas keze már akkor izzadt a feszültségtől, ahogy a fogantyúkat megmarkolta és ujjait az elsütő billentyűkre helyezte. Nem sok ideje maradt a meditálásra, már felbőgtek a motorok és útnak indultak.

Most nem sokáig kellett menniük és elértek egy félig romvárosnak tűnő, látszólag kihalt épületekből álló hely közelébe, tisztos távolból lassítottak és Roger kézi távcsövével pásztázta a területet, – amikor az épületek mögül az övékhez hasonló két jármű bukkant fel és szinte abban a pillanatban már kopogtak a golyók a „Teve”-k oldalán. Ezek szerint az amerikai hírszerzés jól működött, ezeknek az iraki járműveknek – és még ki tudja hány jön utánuk – az amerikai tábor felszámolása lett volna a céljuk.

Az erőviszonyok persze kétségesek voltak, egy ilyen csapásméréshez az irakiak részéről már legalább tankokra lett volna szükség.

Persze akkor már az amerikai légierő is „beszállt” volna ebbe a reggeli „babazsúrba”. Közben kis fejhallgatójában Thomas hallotta Roger hangját – „Össztűz a két járműre!” Thomas, markolva a fegyver fogantyúit, megnyomta az elsütő billentyűket – és látta a villanásszerű sebességgel kiröppenő sorozatait. Az első messze elkerülték a járműveket és a romokban tettek további maradandó „kárt”. Aztán a tisztelendő, mintegy ráérezve a célzásra, már a járművekre lőtt, látta a golyók becsapódását, – de azt is látta, hogy a páncélzat „odaát” is működött, gyakorlatilag a járművekben nem tett kárt. Egy hirtelen ötlettől vezérelve az egyik jármű futóműveinek védőlemezeit kezdte kitartóan löni – hosszú sorozatok csapódtak a kerékvédőkre, amelyek rövidesen leváltak és a kerekek szabad prédává váltak. A tisztelendő továbbra is jól célzott, a sorozatok becsapódtak a kerékfelfüggesztés elemeihez – és egyszerűen csak a jobb első kerék egyszerűen levált a járműről és jobbra önálló gurulásba kezdett, míg nem eldőlt a homokba, rendes felhőbe burkolózva. Thomas hallotta Roger hangját a fejhallgatójában, ahogy felkiált, – „OKÉ hadnagy – menj rá a másokra!” Thomas a másik járművel ugyanezt a csúfságot művelte, az irakiak leálltak és leugrálva rohantak visszafelé. Thomas Roger parancsát hallotta – „Szedjétek le őket!”

Ez volt az a pillanat, amiért Thomas ragaszkodott a bevetésen való részvételhez. Beleszólt a saját mikrofonjába: „.....,Őrnagy Úr ... Ne! .....ha lehet .... kérem, hogy Ne!..... Kis szünet után Roger hangja válaszolt – persze minden bajtársuknak: „Állj, – Tűzet szüntess!!”

A fegyverek elhallgattak, a katonák már kidugva a fejüket a mellvért fölé, úgy nézték a fejveszetten menekülő irakiakat ..... és vidáman üvöltöztek feléjük ..... persze nem szalonképes pohárköszöntőket! A távolban feltűnt újabb két jármű, de ahogy meglátták az eléjük táruló siralmas látványt és a menekülőket – lövés nélkül visszafordultak.

Thomas is eleresztette a fegyverét és megtörölte izzadt homlokát. „Nagy volt, hadnagy Úr ....” – fordult felé a járművük vezetője. „Ilyent még nem láttam .....és nem is hallottam...”

A hazafelé út olyan volt, mint egy iskolai kirándulás, a katonák élcelődtek, ugratták egymást, be-beugrottak Thomashoz, a vállát veregetve. Roger hagyta – a fegyelem helyét most elfoglalta egyfajta furcsa öröm. Hogy miért? Talán, mert elmaradt a mészárlás – az ellenséges, megvert katonákat nem kellett egyenként „levadászniuk” – így is győztek. Ha lehet egy harcban „szépen győzni”, hát ők most ezt érezték valamennyien.

Hazaérkezve a katonák vidáman sorakoztak a névsorolvasáshoz és mikor elérkezett Thomas neve és a tisztelendő válaszolt: „Jelen” ... a katonák megéltjenezték.

Mindenki ment a megérdemelt pihenőre, csak Thomas és Roger állt még kinn az udvaron. Elült a porvihar, csak a Nap sütött rájuk, békésen, – csak kissé hevesen.

Roger mosolyogva a fejét csóválta, karját Thomas vállára tette – úgy indultak befelé. Végül Roger szólalt meg: – .....nem tudtam, hogy ember is tud csodát tenni ..... Thomas, Te a saját pályámon „iskoláztál le”. Bebizonyítottad, hogy Isten két parancsát – „Ne ölj” – és hogy „Szeresd az ellenségedet” – még a seregben is be lehet tartani. Nem hittem volna annak, aki a mai napot csak úgy elmeséli. Apropó elmesélni – bocsáss meg – nekem azonnal jelentenem kell a kapitány úrnak!

– Menj csak előre nyugodtan – ...pihenj le ....

Thomas befelé menet még hallotta Roger hangját, ahogy lelkendezve számolt be a történetről ... többször hallotta a saját nevét említeni.

Ahogy beért a szobájába, leült az ágyára és valamiféle végtelen nyugalom töltötte el. Hosszú idő után most először érezte, hogy Isten nem hagyta őt magára, – most értette meg és fogadta el igazán, hogy „Isten útjai kifürkészhetetlenek”, – de a cél mindig ott van valahol, elrejtve, előre nem „közölve” – és hogy a hétköznapiakban csodák történnek, csak észre kell venni azokat. Visszanyerte a lelki békéjét.

Kopasz fej kukkantott be az ajtón – hadnagy ide, hadnagy oda –, csak úgy kopogás nélkül, és vigyorgó arccal, felfelé tartott hüvelykujjával jelezte, hogy: „Klassz volt hadnagy úr”! Vagy talán azt jelentette, hogy „Ilyen tisztelendőt sem láttam még!” Mindegy – a tiszteletet jelezte és valami nagyon fontosat – az összetartozást, a továbbiakban a feltétel nélküli barátságot. Ez a tisztelendő számára többet jelentett minden kitüntetésnél, szóbeli dicséretnél. Pedig az sem késett. Roger robbant be a szobába és dobta a telefonját Thomas felé – ....a kapitány úr, vedd fel!! ...

A tisztelendő megnyomta a gombot, ahogy Rogertől látta – és meghallotta a kapitány hangját: .....Tisztelendő úr, gratulálok és köszönöm! Én soha nem felejték – és ennek a napnak még lesz folytatása! Isten áldja meg – maga igazán különleges ember! .....elnézést, hívnak.... mennem kell. Majd később látjuk egymást!

Csendes napok következtek. Ahogy az amerikai hadsereg beljebb ért az országban, úgy csökkentek a partközeli incidensek. Thomasnak módja volt beszélgetni ateistákkal és hívőkkel egyaránt.

Az iránta való tiszteletben nem volt különbség. A miséi „telt házzal” zajlottak, személyének „befogadása” teljes lett. Tulajdonképpen nem állt szándékában a hittérítés, de minden, általa szükségesnek ítélt esetben megpróbálkozott vele.

Nem tudhatta, hogy igazán milyen eredménnyel, de egy biztos, – sikerült mindenkit elgondolkoztatnia – és még valamit – eloszlatni a tévhitet, amelyek sokszor elmarasztalják a papokat, mintha nem is evilági emberek lennének.

Az egyik napon Roger kopogtatott nála:

– Telefonod van – a kapitány úr – és nyújtotta Thomasnak az adó-vevőjét.

Thomas ránézett, mintegy kérdően, hiszen Roger biztosan tudja mit kíván tőle a kapitány, – de Roger pókerarca nem árulkodott semmiről. A kapitány hangja vidám volt.

– Tisztelendő úr, jó hírem van – az Ön részére végetért a háború és a kényszerű katonaélet! Rövidesen megérkezik önért a helikopter, kérem, hogy csomagoljon össze, visszatér először a Lizára és aztán .... úgy tudom – Rochester-be. ...Majd még beszélünk! Vége!

Thomas Rogerre nézett és – milyen az élet – egyikük arcára sem ült ki az öröm. Őszinte, mély barátság alakult ki köztük és ennek most végeszakad. Talán nem örökre, de most mindenképpen. Roger marad. Még legalább egy hónapig a „Pokol”-ban.

– Legalább egy kicsit örülj már .... – dörmögte Roger, miközben leült barátja székére. – Hiszen hazamehetsz, ... az otthonodba .... ne mondd, hogy itt jobb neked!

Thomas egy árva szót sem válaszolt csak meredt maga elé, aztán egy nagyot sóhajtott.

– Roger! Te már úgy ismeresz engem, mintha a testvéred lennék. Nekem Te vagy az egyetlen barátom – igaz barát. Én most otthon leszek idegenben. Valahogy mindig úgy alakul, hogy egyedül maradok, ... hiába van hivatásom ... én is csak „emberből vagyok”, és a magány nehezen viselhető. Magányos lehetsz – hidd el – akkor is, amikor egy templomnyi ember hallgatja a szavaidat. Utána kiürül a templom és magadra maradsz a gondolataiddal, emlékeiddel.

Roger megkérdezte:

– És a szüleid, Thomas?

Thomas arca végre egy kis örömet tükrözött: – Végre újra láthatom Öket, de sajnos az én „szolgálati helyemtől” többszáz kilométerre laknak, a tó partján. Nem sűrűn tudok Hozzájuk eljutni.

Roger felállt és mélyet sóhajtott:

– Az életünk nem a mi kezünkben van, Thomas .... ezt te nálam jobban tudod, ... érzed. De majdcsak összehoz bennünket újra a sors, hinni kell ebben is! Gyere, segíték pakolni!

Éppenhogy összepakoltak mindent, már hallatszott a helikopter hangja, aztán az is, ahogyan landol az udvaron és leállítja a masinát a pilóta. Ő nem jött be az épületbe, hiszen a parancs szerint azonnal indulnak vissza a Lizára.

Roger eltűnt pár percre, aztán visszatért Thomashoz, – aki, mint egy elárvult kisdíák, ült az ágyán, ölében a természetes csomagjával.

- Gyere, cimbora – vár a „dülöngélő szörnyeteg”! – Felkapta Thomas mázsás csomagját és elindult kifelé. A tisztelendő még egyszer körbenézett a szobájában, aztán ment utána.

Kinn – nagy meglepetésére – a teljes legénység vigyázzban állt és tisztelgett. Thomas hosszasan viszonzta a tisztelgést, aztán elindult a helikopterhez, melynek rotorja már pörgött, a lapátok keverték az udvar homokját. Roger a csomagot már elhelyezte.

A tisztelendő legszívesebben megölelte volna barátját – de a legénység előtt ilyesmiről szó sem lehetett. Csak arra az átkozott tisztelgésre volt lehetőség és egy kézfogásra.

De Thomas még kért pár szóra engedélyt. Roger csak bólintott:

– Természetesen!

A tisztelendő visszament, a katonák sorfala elé állt és végignézett az arcokon. Szavai – a katonák jól tudták – szívből jöttek.

– Erre a percre nem vártam. Arra számítottam, hogy Veletek együtt töltöm le az itteni szolgálat teljes idejét. Közétek tartozom, és bár az én „parancsnokom” más, a céljaink nagyon hasonlóak. Igazságos békét akarunk és ezért megtesszük, ami a saját feladatunk. A nekem szóló parancs ma rövid, de számomra kötelező. El kell hagynom a bázist és a rossz elleni harcot messze innen kell folytatnom. Immár nem fegyverrel, mert akivel nekem kell harcolnom, azon nem fog a golyó. De Isten fegyvere ellen ő sem menekülhet és egyszer számúzve lesz közülünk! Sokat tanultam Tőletek.

Fegyelmet, kitartást, kötelességtudatot, bátorságot, egymás megbecsülését és minden körülmények közötti segítségét. Mindezt köszönöm nektek! Soha nem felejttem el a köztetek töltött időt ..... és az arcokat. Soha nem felejtök el két arcot sem, melyek már nem innen néznek rám!

Köszönöm, hogy részt vettetek az Istentiszteleteken és köszönöm azok „hité”-nek őszinte megvallását, akik nem Istenben hisznek.

Én mindannyiótokért fogok imádkozni és remélem, hogy az Úr meghallgatja az imáimat. Isten legyen Veletek és vezessen vissza szeretteitekhez! – Thomas befejezte a beszédet és a kereszt jelével megáldotta a katonákat.

Roger „Pihenj-oszolj”-t vezényelt és a katonák még egyszer kezet szoríthattak a tisztelendővel.

– Jó utat, tisztelendő úr! – búcsúzott el Roger is és Thomas pontosan érezte, hogy nem a helikopterútra gondol a barátja.

A további életútra, ami a barátjára vár, amelyből Isten nem enged láttatni egyetlen percet sem, – a jövő az Ő nagy titka.

Thomas beszállt és bezárta maga mögött az ajtót, mint egy életfejezet utolsó mozzanatát. Roger hátrébb húzódott, – már nem tisztelgett, hanem búcsúra emelte a kezét és integetett a tisztelendőnek. Thomas ugyanígy tett, még akkor is, amikor már jócskán felemelkedtek és egy tiszteletkört tett a pilóta a tábor felett, – aztán előrebillentve a gép orrát, teljes gázt adott és pillanatok alatt száz méter magasan suhantak az óceán, ... a Liza felé.

Thomas leengedte búcsúra emelt kezét és a Sziget jutott eszébe. Onnan is valahogy így távozott, otthagya lelkének egy darabját, életének egy feledhetetlen szakaszát. Vajon hányszor kell még az életben így búcsúznia ..... és mitől, vagy kitől? Mintha csak megsejtette volna, hogy nem ez az utolsó búcsú, – oly sok mindentől búcsúzik az ember az életében. Tárgytól, személytől ..... még olyasmitől is, amiről álmában sem gondolná. Minden ilyen alkalom az élet egy fontos fejezetének lezárását jelenti. Egy teljesített – és majdan megítélendő – fejezetet.

III. AZ ÉLET

Alig telt el negyed óra, feltűnt a napfényben csillogó óceán .... és a veszteglő Liza. Az óceán látványa innen a gépről különösen gyönyörű volt. Thomas a szigetre gondolt – Istenem, de jó lenne visszamenni és ott folytatni, ahol tulajdonképpen abba sem hagyta!

De nem lehet. Valami más a kijelölt út. Talán ..... majd egyszer.... később.

Már ereszkedtek lefelé és a pilóta „megcélozta” a Liza fedélzetén kialakított helikopter leszállóhelyet, amit egy belül fehér színű, piros csíkkal határolt körterület jelentett. Finoman landoltak és Thomas nyitotta az ajtót, hogy kiszálljon, de az ajtó előtt ott állt a kapitány és mint egy első bálozó kisasszonynak, nyújtotta a segítő kezét. A tisztelendő még el is szégyellte magát, – hiszen ő már egy „hadviselt katona”! Nos, – a kapitány azért még úgy látszik nem egészen tekintette annak. A kapitány mögött tíztagú legénység állt sorfalat, az egyik a fedélzetre lépő „magasrangú vendégnek” kijáró sípszóval fogadta a tisztelendőt.

Thomas a kapitányra nézett és halkán mondta:

– De Kapitány Úr, ... nekem nem jár ilyen fogadtatás.

De a kapitány megnyugtatta, „helyére téve” a tisztelendő érzelmeit:

– Azt majd én eldöntöm hadnagy úr, hogy önnek mi jár! – és mosollyal nyugtázta Thomas szerénységét.

A friss, páradús, óceáni levegő és a mindig fújó szél most egészen más hatást váltott ki Thomaszól, mint amikor először lépett a Liza fedélzetére! Nagyon jólesett az imbolygó fedélzet a sivatagi por és hőségkatlan után. A kapitány előre indult és a tisztelendő – parancs nélkül is – követte. Felmentek a kapitányi „hídra”, ahol az őket kísérő tisztnek Adams kapitány visszaszólott:

– Most tíz percig senki ne zavarjon!

– Értettem! – szalutált a tiszt és ő is „visszavonulót fűjt” saját magának.

Kellemes hűvös volt – mi mindennek tud szívből örülni az ember! – gondolta Thomas, miközben a kapitány helyet kínálta.

– Mindent pontosan tudok – vágott a közepébe Adams kapitány – és higgye el, hogy minden tisztelem az öné ..... de arra kérem, hogy a történet maradjon meg szűk körünkben ..... különben még én is szorulnék! – kérte Thomast, aki készséggel sietett őt megnyugtanni, hogy ez természetes. Nem tudhatta, de a katonákat Roger „intette” közben a „csukott száj”-ra.

De ezzel nem merült ki a kapitány mondanivalója. Felső zsebéből egy kis kazettát vett elő és a tisztelendőnek nyújtotta:

– Kérem fogadja el ezt az emlékeztetőt, tisztelendő úr és viselje, ha olyan helyre szólítja az élet! Nem vall szégyent vele. Aki csak egy kicsit is ismerős a haditengerészetnél, az tudja, hogy ez egy kapitányi jogkörben adható kitüntetés .... azoknak, akik a hajójáért, és annak legénységéért valami kiemelkedőt tettek, – valóban kiérdemelték ezt az emblémát!

Thomas felnyitotta a kazettát és egy arany kitűzőt talált benne – a kitűző a Liza domborművét ábrázolta, részlethűen és a név feltüntetésével. Alatta az „Amerikai Egyesült Államok Haditengerészete” felirattal és az amerikai zászlóval. Gyönyörű darab volt – Thomasnak elállt a lélegzete is ...

Ő úgy érezte, hogy csak tette a dolgát ... és lám, aki valóban hozzáértő – mint a kapitány –, az viszont megkülönböztetett tisztelettel emlékezik meg az ő „közreműködéséről”.

A kapitány látta Thomas arcán a ki nem mondott meghiúsulást és örömet – vele együtt örült lélekben, hogy valamivel viszonzni tudja egy pap nem hétköznapi magatartását, viszonyulását az ő világához, különösen ahhoz, hogy a tisztelendőnek az ő katonái oly sokat jelentettek!

– Nagyon köszönöm, kapitány úr! – állt fel Thomas, – mert a kapitány kivette a kezéből a medált és a zubbonyára tűzte – ..... de én az életben többé ilyent soha nem teszek, ...nem tehetek.

A kapitány csak mosolygott:

– Amit Ön tett, tisztelendő úr, azt elég az életben egyszer megtenni .... és sokaknak egyszer sem adatik meg. Viselje egészséggel és jogos büszkeséggel, mert higgyen nekem – megilleti! Még valami .... – szeretném meghívni, hogy ma ebédeljünk együtt. Akkor nekem is lesz egy kis időm, hogy pár szót beszélgethessünk ... most sajnos szólít a kötelesség ... – és már beszéd közben megnyomott egy gombot az irányítópultján.

– Köszönöm a meghívást kapitány úr – igazán megtisztelő .... és amit kaptam, mégegyszer őszintén megköszönöm!

A kapitány tisztelgett, Thomas viszonzta és máris sietett elhagyni a helyiséget, hiszen a kapitánynak óriási a felelőssége, nem ér rá most vele tovább diskurálni.

Thomas talán soha életében nem sétált olyan felszabadultan, jó érzésekkel a lelkében, mint akkor a fedélzeten. Nézte a végtelennek tűnő óceánt és Rogerre, a katonákra ..... és két katonára emlékezett.

A komor, tragikus és mégis felemelő közelmúlt valósága mélyen gyökeret eresztett a lelkében, hiszen életének talán legfontosabb szakaszán lépett át, – bármily rövid is volt ez az idő.

Nem a politika kitüntetése feszült a zubbonyán, hanem olyan embereké, akik az életüket kockáztatják nap, mint nap, ki meggyőződésből, ki csak úgy, mert a sereg volt az „otthona” . Oly mindegy, mindegyikük élete éppoly fontos volt neki – a papnak – és felemelő érzés volt, hogy ezek az emberek ilyen megbecsüléssel voltak iránta.

Vajon igaz, jó-e ennek a háborúnak a célja? Megoszlottak a vélemények, talán többen voltak, akik ellenezték. Ki mondhat ítéletet? Thomas lelkében egy pillanatra sem merült fel kétség afelől, hogy csak Isten, akinek „jogában áll” megítélni a történéseket. Tény, hogy minden háború borzalmakkal, helyrehozhatatlan vétkekkel, szörnyűségekkel terhelt, – csak az utókor látja majd egyszer, hogy kinek az oldalán volt az igazság és miért? Ami történik, talán egy

nép számára hosszú idő után hozza csak el a remélt jobb életet, – vagy ..... talán csak a politikusok „profitálnak” az olajból .... és mások halálából.

Ne ítéld, hogy ne ítéltess!

Mindenesetre, ami Thomasszal történt, az mindenképpen különleges volt, elsősorban a saját lelke számára. Egy sziget békéjéből kellett kilépnie és belépni a „Pokol”-ba.

Nem büntetésként, – inkább azért, hogy megismerje az élet valóságát, kilépjen saját kis „elefántcsont-tornyá”-ból, ahonnan békésen szemlélte az életet és nem is látott mást, csak hogy az élet maga az Éden.

A történetek után ez a kép eltűnt mindörökre. Helyébe lépett a kételkedés, a mindent megfontolás időszak, és a felelősség felismerése.

Azé a felelősségé, ami minden élő emberé – mivé formáljuk az ajándékként kapott Földet, rajta az élet milliányi fajtájával, hogyan bánunk az embertársainkkal, hogyan reagálunk a Sátán támadásaira – itt a „kísértés” „csupán” abból áll, hogy miben veszünk részt és hogyan!

Közönnyel, vagy az Élet megbecsülésével, „kilépünk” az eseményekből, vagy megpróbálunk úgy csatlakozni azokhoz, hogy a segítőkészség vezessen a tetteinkben. A pusztán lét is képes „vére menő” döntések kikényszerítésére!

A tisztelendő – ha ő erre nem is gondolt – becsülettel helytállt.

„Ilyen az élet” – szól az egyszerű francia mondás, amelyből kiolvasható az Isten akarata iránti alázat – nem beletörődés – csupán kimondása annak, hogy az életünkben szembe kell nézni mindennel ... és dönteni kell.

Ilyen az élet .....de vajon feltétlenül ilyennek kell lennie? Vagy rádöbbenünk végre, hogy az Élet olyan, amilyenné mi, emberek, tesszük. Látni kellene végre, hogy Isten olyan szabad akaratot adott az Ember-nek, amit akár saját mindenhatóságához hasonlíthatunk. Ki áll a jó tettek elébe?! Hányan akadályozzák meg a rosszat?! Ez az egyszerű képlet fogja eldönteni az emberiség jövőjét. Nem csodák, mert az emberre és a teremtett Természetre van bízva minden.

Tehet az ember csodát, vagy letaszíthatja önmagát a pokol legmélyére. Felismerés és döntés kérdése.

Nem egyszerű matematika. Inkább a bonyolult függvénytan és valószínűségszámítás.

Ilyen az élet! És még sokféle ..... amit a tisztelendő egyelőre nem ismert.

Hamar eltelt az idő az ebédig. A menüt természetesen nagyrészt az óceán szolgáltatta, ingyen és bőkezűen. Akárcsak a Tege megmenekülésének ünneplésére rendezett családi vacsorán, ott díszelgett egy óriási méretű languszt, pazarul elkészítve. A kapitány már ott ült és meglátva Thomast, barátságosan invitálta maga mellé.

„Séfje” már tudta, hogy ma a kapitány nem egyedül ebédel és eleve két személyre terített. Ebéd közben a kapitány – fittyet hányva az etikettre – beszélt és beszélt – a családjáról, hogy hol van az otthona, – közben fényképeket mutatott Thomasnak.

A képeken középen álltak a szülők, mellettük egy-egy fiú – a „gyerekek”. Inkább a felnőttkor küszöbén álltak a fiúk.

Thomasnak – a képeket nézegetve – az járt a fejében, hogy neki soha nem lesz egy ilyen csinos felesége és szép gyermekei. Másra „szerződött” Istennel. Most ez nem volt megnyugtató, kellemes gondolat.

– Kapitány Úr – bocsásson meg, nem állom meg illetlen megjegyzés nélkül, de valóban nagyon csinos felesége van ... és stramm srácok! .... Melyikük akar az édesapjuk nyomdokába lépni?

– Ne vegye el az étvágyamat, tisztelendő úr! – csattant fel nevetve a kapitány. – Hála a Jóistennek, egyikük sem vágyódik hivatasos katonának. A nagyobbik biológusnak készül, egyetemista, ... a kisebbik álma az autótérvezés – ő még csak középiskolás, ... majd meglátjuk.

De önt – ne haragudjon meg kérem a kérdésemért, de már oly régóta furdalja az oldalamat – .....hogyhogy nem befolyásolta a pályaválasztásnál a papi nőtlenség? Hiszen így az életnek olyan sok boldog pillanatát nem élheti át .... – ne haragudjon .... faragatlan tuskó vagyok, hogy ezt így megkérdeztem – és a kapitány bosszúsan tette le a villát a kezéből.

– Dehogy haragszom, kapitány úr! A kérdés olyan kézenfekvő, annyira jogos – és annyian tették már fel nekem! – Thomas megnyugtató mosollyal próbálta elúzni a kapitány „önvád”-ját – láthatóan sikerrel, mert Adams kapitány folytatta az ebédet, de közben feszülten várta a választ. Thomas folytatta:

– Én egy olyan élethelyzetben választottam az egyházi pályát, amikor a világi élet kilátástalannak tűnt .... egy számomra komoly lelki törés után. Csak mikor már felszenteltek, akkor kezdtem érezni hivatást a pályámra. Ez – az elhivatottság érzése – azóta is töretlen. Amiről lemondtam, arról tudatosan mondtam le, nem háríthatom érte a felelősséget senkire.

Tény, hogy a szigeten voltak pillanataim, amikor nagyon hiányzott a család.

Az ott élők egész életét az tölti be, hogy a családjukról gondoskodnak. Nincs is más, amire vágnának. Olyan természetes az életük, nem zavarja meg a civilizáció átka ... – biztosan ért engem, mikre gondolok. – A kapitány megértően, egyetértően bólogatott.

– A coelibatus – folytatta Thomas gondolatmenetét a kapitány – a katolikus vallásnak egy, szerintem, elhibázott, megalapozatlan dogmája, amit a Vatikánban sokan bírálnak is. Azonban vannak tények, amit nem szabad figyelmen kívül hagyni. A papi nőtlenség oki lényege Jézusig nyúlik vissza. A tanítványoknak el kellett hagyniuk családjukat és követniük kellett az Urat.

A teljes élet Mellette valósult meg és halála után tanításainak terjesztése is az ő feladatuk volt. Így jöhetett létre az Egyház. Ez tehát – az ő közreműködésük idejében – egy szükségszerűség volt. Mára ez nem érvényes, túlzott, értelmetlen elvárás. Látjuk, hogy a reformációt követően, akár a protestáns, akár az evangélikus lelkészek családdal együtt is helytállnak a hivatásukban.

Az inkvizíciót én valószínűleg nem éltem volna túl – nevetett, széttárva karjait.

Thomas figyelmesen hallgatta a kapitány okfejtését, ami csaknem teljesen megegyezett a saját gondolataival. Átvéve a szót, ő folytatta:

– Szerintem manapság, amikor a fiatalság megnyerése a kereszténység számára sokkal fontosabb minden egyébnél, felesleges, sőt káros ennek a dogmának a fenntartása. A világ folyamatosan változik és ezekhez a változásokhoz meg kellene találni a mindenki számára elfogadható válaszokat. Szerintem ez a téma – miután a Vatikán sem egységes a megítélésében – feltétlenül megoldásra vár.

A kapitány elgondolkozva folytatta:

– Igaza van, tisztelendő úr, csak hát – én úgy látom – kevés olyan vallás van a kereszténységen kívül, amely ennyire heterogén.

– Igen – ez így van – bólintott Thomas. – Innen ered az összefogás hiánya. Pedig nem kellene mást tenni, mint kizárólag az evangéliumokra támaszkodni. Ami azon kívüli, arról már nem mondhatjuk biztonsággal, hogy az Úrtól származik. Sokan – talán éppen ezek miatt a dolgok miatt – a katolicizmus és a pápaság intézményének válságáról beszélnek ..... no persze elsősorban azok, akik kifejezetten ezt a válságot szeretnék elmélyíteni.

A kapitány két falat között „megállt” – arcára kiült a gond árnyéka, ahogy folytatta:

– ..... A katonáim között több mohamedán is van – és ők tartják is vallásuk előírásait, ... hiszen látom, amikor előírászerűen imádkoznak és betartják prófétájuk parancsait. Több mint furcsa, hogy őket is idevezénylik .... ebbe a ..... nevezük „rendcsinálásba”. Persze annál sokkal többről van szó. Egy adott parancsnál nem lehet tudni, hogy a hazafias vagy a vallási érzelmek fogják igazán vezényelni ezeket a bajtársainkat. De ezzel csak untatom – hiszen ez az én gondom.

– Ó, dehogy untat! – sietett megnyugtanni a kapitányt Thomas – olyan régen beszélgettem ilyen jót és pont az én hivatásom tárgyáról.

Az ebéd a vége felé közeledett, szegény langusztá emléke békéssé tette ezt az estét ..... vagy mégse?

A kapitány zsebében megcsörrent a személyi hívója, de közben két tiszt közeledett feléjük, láthatóan sietősen.

A kapitány felállt az asztaltól. A két tiszt halkán mondott néhány szót és a kapitány válaszára tisztelegtek és futva távoztak. Thomas érezte, hogy baj van. A kapitány feléje fordulva elnézést kért, hogy most azonnal távoznia kell és egyben a tisztelendő úr is „parancsban részesült”.

– Kérem, hogy a tisztelendő úr most tartózkodjon a kabinjában, ellenkező parancsig! Elnézést, mennem kell .... – majd még beszélgetünk! – a kapitány már ott sem volt.

Thomas a kiürült ebédlőből felcammogott az oldalfolyosóra. Vijjogó, ismétlődő szirénahang szólalt meg.

Feljebb egy „emelettel” lázas helyezkedés folyt, – láthatóan harckészültség volt.

A légvédelmi ágyúk kelet felé fordultak, csövük az égbolt egy meghatározott pontjára irányult. De nem ők tüzeltek.

Hallani lehetett az emelőmotorok hangját, ahogy kiemelték a hajó gyomrából a föld-levegő rakétákat, egyre feljebb – aztán, miután azok is beálltak a meghatározott irányba, óriási

robajjal megindultak. Thomas akaratlanul is befogta a füleit, a Liza megdőlt, majd himbálódzott, mint a hajóhinta – a két rakéta már csak két alig észlelhető pont volt a csillogó kék égbolton, amikor a becsapódásuk nyomán szerteröppenő fekete pontokat, füstöt és tüzet lehetett látni. Egy nagyobb darab feketeség az óceán felé zuhant, ahogy egyre lejjebb ért, látszott, hogy egy volt repülőgép törzse, az egyik szárnyal. Aztán mintha kilőtt volna magából valamit – a pilóta katapultált, rövidesen kinyílt az ejtőernyője is. A Lizától körülbelül két kilométerre esett a vízbe, de addigra már a Liza oldaláról három katonával motorcsónak indult felé.

Megrázó volt a látvány Thomas számára, hiszen ilyent legfeljebb filmen látott, ez pedig itt a kegyetlen valóság. A csónak nemsokára fordult és egyre gyorsulva közeledett a Liza felé. A hajón felbőgött a sziréna, de csak egyszer, lefújva a harckészültséget. Az egész nem tartott tovább talán tíz percnél, beleértve a motorcsónak útját is.

A csónak a Liza oldalához simult és csörlőn hordágyat eresztettek le. Az iraki pilóta eszméleténél volt, de az arcán csorgott a vér és már önmaga képtelen volt felállni. Ráemelték a hordágyra, felhúzták a második szintre, ahol két fehérköpenyes – nyilván orvos – és másik két katona leemelték a hordágyat és már vitték is az immár harcképtelen embert a műtőbe.

Aznap éjjel Thomas nem aludt, csak nézte a hömpölygő fekete víztömeget és a Hold ezüsthídját. Imádkozott a pilóta életéért.

Másnap hajnalban a folyosón egy katonát kérdezett meg, mi van a pilótával.

Az nevetve válaszolt:

– Megóvta őt a prófétája! Életben és viszonylag jó bőrben van. Repülni nem fog többé, legfeljebb utasként. Az egyik szeme csúnyán megsérült. De hála a lokátorosainknak – ....ha nem veszik észre időben, hát bizony nagy bajba kerülhetünk volna. A gépén két olyan rakéta volt, amelyikből egy is elintézhette volna a Lizát.

– Szóval vagy ő, vagy mi .... – mondta csendesén Thomas – ilyen „egyszerű” ez az egész.

– Igen – válaszolt a katona, de már jókedv nélkül – .... ilyen „egyszerű”, ... amilyen Jokerék esete is volt. Elnézést hadnagy úr, de mennem kell .... – tisztelgett és folytatta az útját.

Thomasnak nagyon hiányzott Roger, akivel beszélhetett volna a történekről.

A távolban a következő napon szárazföld tűnt fel. Reggel tíz óra tájt hívatta a kapitány.

– Tisztelendő Úr – Ön repülővel folytatja az imbolygást, minket a Liza ringat tovább. Az ön részére befejeződött egy egész „korszak”, amit – remélem – minél hamarabb elfelejt majd.

Mármint, ami rossz volt benne! De .... tudom, hogy nem fog semmit elfelejteni, hiszen nem csak szemlélődő volt, hanem aktív résztvevő is. Azt hiszem, kicsit átértéztük egymás gondjait, bajait .... nem is árt, ha az ember egy másik „világgal” utazik egy ideig. A közvetlen tapasztalást nem pótolja semmi.

Biztos, hogy másként néz majd az utcán haladó katonákra, másként egy szélben lobogó zászlóra ..... és másként egy magamfajta vén tengeri rókára!

Részemről nagyon örülök, hogy megismerhettem, remélem, hogy Ön is emlékezni fog ránk ..... annál is inkább – kapott előbb a jobb, aztán a bal nadrágzsebéhez, végül nagy nehezen kihalszva belőle egy mini notebook-ot, átnyújtotta a tisztelendőnek – mert mi nem szándék-

szunk elfeledkezni Önről, szeretnénk a szárazföldön is találkozni majd, ha Ön is úgy gondolja.... Roger is feljegyezte az adatait és megkért, hogy minden jót kívánjak Önnek!

– Hát persze, természetesen .... – Thomas is átadott egy kártyát a kapitánynak, amin szülei címe és telefonja szerepelt – hiszen ő még nem tudhatta, hogy hová helyezik. – A szüeim tudni fogják a címemet és megadják ... én is nagyon örülnék a viszontlátásnak!

Még pár szót beszélgethettek az iraki támadásról és már jött is egy tiszt, jelentve a kapitánynak, hogy „a tisztelendő úr kihajózása” előkészítve!

A kapitány a kezét nyújtotta – mindvégig kinn állt a fedélzeten, amíg csak – úgy vélte – látható kis pont a Liza kecses, hosszú testén.

A kontinens felé vezető víziúton Thomas eddigi életét „összegezte” magában.

Gyermekkora felhőtlen volt, szülei mindent megtettek annak érdekében, hogy neveltetése hiánytalan legyen.

Érdekes, de arról az időszokról, amikor az emberi agy a legtöbb alapvető információt kezdi felhalmozni a világról, a felnőtt korra kevés emlék marad. Néhány kép a kötődő körülményekről. Iskolai események. Iskolatársak. Kirándulások ...A Szerelem.

De – mintha az agy szándékosan szelektálna és a kevésbé fontos eseményeket szándékosan elnyomná – kevés összefüggő, történeteszerű eseménysor marad meg az emlékezetben. Ahogy haladunk előre az életévekben, egyre több és részletgazdagabb emlék bukkan elő.

Az ifjúkor már határozott, körvonalazott „nyomokat” hagy bennünk. Thomas, visszatekintve, a szép dolgokra emlékezett – kivéve a szakítást. Ez azonban elnyomott minden más emléket. Az ő esetében egy – részéről – örök időre tervezett időszakot jelentett és ennek a vége olyan volt, mintha maga az élet szűnt volna meg. Bizonyos értelemben így is történt. Thomas lélekben „bezárkózott”. Nem fért hozzá igazán semmi, egy olyan fájdalomburkolat vette körül, amely mögül az élet nem látszott, csak tárgyak, összefüggéstelen események, érzelmek nélküli évek – végül az elhivatottság szele, amely aztán magával röpítette és „elhelyezte” Isten szolgájaként – a tisztelendői hivatásban.

Thomas lélekben „meghalt” a világ számára és „feltámadt” a Teremtő szolgálatában.

Aztán – már történetünk idején – megtapasztalta a földi „Éden” valóságát, elszenvedte a kiűzetés lélekörlő történését, – „belépett” a Pokol tornácára és harcolt a visszatérésért. Szembenézett a halállal – és nem félt. Vajon meggyőződésből eredt ez a határtalan bátorság? Vagy talán a hajdani szakítás tette ilyenné a lelkét? Nehéz lenne biztosat mondani. Barátként fogadták be olyan emberek, akik az életet másként élték, mint ő. Egyik napról a másikra éltek, hiszen sohasem lehetett tudni, mikor következik be a vég. Thomas lelkébe rögződött a politikának, a „hamis próféták” álnok képmutatásának az elutasítása.

Életkora ellenére, azt lehet mondani, hogy csaknem egy teljes élet hatása csapódott le az emlékezetében, a lelkében. Ugyanakkor kimaradt egy igen jelentős rész, amelyet egy átlagember „megél”.

A saját család, a mindennapi polgári élet, a saját gyermek. Nem tudhatta, hogy ez sokkal több, mint az élet nagy kalandjai. Ugyanakkor sok olyan harcból maradt eddig ki, amely az átlagember életét betölti – a mindennap gondjai, a munkahelyek problémái, a monoton munkavégzés, a „kenyérkereset” nehézségei, a „Pénzhatalom” packázásai. Mindezekről eddig hermetikusan el volt zárva. Őszintén szólva ez csak jót jelentett számára, bár erről igazi fogalma nem lehetett. Egyetlen úton kezdett járni, amelyen Jézus járt. Csak ember módjára és megkímélve az út szörnyű végétől. Tanítvány volt mindaddig, ő annak is érezte magát és nem is akart más lenni.

Mindez pedig egy melódiából, egy zongorán eljátszott dallamból eredt – az „Esőcseppek”-ből. A hajdani esőcseppeket a kisütő Nap felszárította – mások számára talán nyoma sem maradt.

De Thomas lelkében megmaradt – Vízözönként – amely mint az óceán töltötte be a lelkét, ahonnan „kiúszni” nem lehetett, mert hiszen nem maradt képletesen sem „szárazföld”, amelyre léphetett volna. Noéhoz képest oly egyedül volt!

A tisztelendő úr nem tudhatta, hogy nem volt még igazi „hullámverés”-ben, nem kellett még gyorsodrású folyóból partra úsznia. Nem volt még igazi viharban, ahol az orkán nem a testét veri, hanem valami mást – a lelkét. Nem volt még harcban – önmagával! A Sors a részére állított csapdákat, buktatókat sűrűn gomolygó ködbe burkolta. A jövő képe láthatatlan maradt – mint minden ember számára.

A rochesteri templom nem volt nagy, de a díszítések, a képek, a faragott szószék, a márványoltár, a színes mozaikokból képeket alkotó ablakok, a tömjén évszázados füstjétől átítatott padsorok, és a templom hátsó traktusában az emeleten lévő hatalmas orgona, mikor megszólalt – gyönyörűvé tette. A mélységes csend a belépőt arra készítette, hogy nagyon halkán lépkedjen, mintha csak megzavarna valakit a gondolataiban. Egy érzés uralkodott – az alázat. Ahogyan a belépő lelke megérezte, hogy porszemként lép be a Teremtő szentélyébe.

Thomas otthon volt. Az oltárt tisztogatta, amikor halk lépteket hallott és azt, ahogyan az illető megállt a gyóntatófülke ajtajánál. Abbahagyta a foglalatosságát és a hívőt meg sem nézve, belépett a fülkébe – felkészülve a gyóntatásra. A másik ajtó is kinyílt és valaki belépett.

Thomas meghallotta, ahogyan egy női hang mondani kezdte a gyónás bevezetését: – Gyónom a Mindenható színe előtt neked, lelki atyám .... – és a tisztelendő lelke megremegett. Ez a hang ..... az Ő hangja ..... nem tévesztené össze senkiével!

A gyónás az előírások szerint végetért és Thomas kiszabta a penitenciát, aztán mély csend lett. Lassan kinyitotta maga előtt az ajtót és most a másik ajtó felé fordult. Onnan egy gyönyörű női alak lépett ki és a tisztelendő szemébe nézett.

– .....Thomas! Valóban te vagy?! – szólalt meg az asszony – és tekintetében a hitetlenkedéssel várta a választ.

– Igen .... én vagyok – a tisztelendő csak nézte az asszony tágranyílt szemeit, szép arcát – és érezte azt a mérhetetlen fájdalmat, ami egyszer már elszállt belőle, de most a Szentlélek akaratából újra a lelkéből a felszínre tört.

– .....Régen láttuk egymást – szólt halvány mosollyal az asszony – nem hittem volna, hogy egyszer itt .... és így látlak viszont.

– Pedig amit láatsz, az a valóság – válaszolt Thomas és közben nem tudta az érzelmeit leplezni, biztos, hogy minden rezdülése kiült egész mivoltára. – Látod – így megöregedtem.....

– .....Nekem most ..... el kell mondanom az imáimat, amelyet kiróttál rám – az asszony a márványpadló felé fordította a tekintetét, de hamar visszanézett Thomasra ..... – de szeretnék még beszélgetni Veled.

Pillanatnyi csend után – mintha csak kétséges lehetett volna a válasz – Thomas válaszolt: .... Ahogyan kívánod ....

Az asszony egy névkártyát halászott elő a táskájából és átnyújtotta – ... Ezen rajta áll a címem és a telefonszámom ..... kérlek, hívj majd fel!

Thomas a reverendájába rejtette a kincset, az asszony elköszönt és a tisztelendő lassan vissza-indult az oltár felé. Hiába volt csend, az egymástól távolodó lépések halk nesze betöltötte a templomot.

A tisztelendő az napi utolsó miséjéről kimentek már az emberek, a reverenda az oltár melletti kis szobában a helyére került – és Thomas, mint egyszerű ember, fekete öltönyében, elgondolkozva, kifelé haladt a padsorok között. Akit Isten vezérel, az hisz abban, hogy mindennek oka van. Vajon ennek a találkozásnak mi az oka? Lélekben elfáradt, öreg embernek érezte magát, aki magában hordozza az élet során megszerzett bölcsességet – de ez a „bölcsesség” most semmit sem jelentett. A lélek mélyéből feltörő érzelem „csak” volt és fáj.

Aznap este felemelte a telefonkagylót és tárcsázott. A vonal túlsó végén megszólalt a jól ismert hang, mondván a nevét. Thomas is bemutatkozott, az asszony hangja vidám volt, ahogyan előadta a kérését – egy dologban segítséget kért – és arra kérte Thomast, hogy keresse fel őt. Thomas természetesen belegyezett.

Belépve a asszony házához, lassan ballagott felfelé a lépcsőn, mikor Luisa kinyitotta a bejárati ajtót és mosolyogva megjelent – mint egy hétköznapi csoda a múltból feltámadva, mint egy valószínűtlen tünemény, amely egy pillanatra megmutatja magát, aztán szertefoszlik, mint egy éjszakai álom. De ez az álom most valóság volt.

Thomas átadta a hatalmas rózsacsokrot, amit Neki hozott – az asszony illendően rácsodálkozott, megköszönte és már tette is egy vázába, aztán hellyel kínálta – a tisztelendőt.

Egy pár másodperc eltelt, egymás arcát szemügyre véve. Hol volt Thomas, a húszéves fiatal? Enyhén szólva „megtustesedett”, régi, testi mivoltából oly kevés maradt – de az asszony – olyan volt, mint akkor ..... a szerelem idején. Thomas vitt néhány ajándékot magával és ezeket át akarta adni – de közben belépett a szobába egy magas, csinos fiatal lány és Luisa bemutatta: Alexa, a lányom – Thomas Born, akiről már hallottál ....

Thomas átadta, amiket hozott. Egy – a bútorokhoz illő – keretben Pál apostoltól a „Szeretet himnusá”-t. A lánynak, Alexának – akinek létezéséről sok évvel azelőttől természetesen tudott – egy kis arany medált, – Luisának egy aranyláncot, rajta egy kereszttel. Az asszony

szabadkozott, hogy nem fogadhatja el ..... aztán elfogadta. Alexa néhány percig maradt, majd felöltözve jelent meg, hogy indul ..... – valahol dolga van.

Luisa régen elvált, leányát maga nevelte fel, segítette diplomához.

A lakás a hajdani „leánylakás” bútoraival volt berendezve, minden a múltra emlékeztetett.

Még az a kis lámpa is ott volt, ami Thomast egyszer megrázta. Az emlékek árja előntötte Thomast – leírhatatlan, amit érzett.

Luisa közben végigvezette a lakáson, mindent megmutatva, – aztán újra a régi nagy kényelmes fotelokba ültek vissza.

Néhány szó esett a múltról. Luisa megemlítette, hogy annak idején szülei mennyire ellenezték kettőjük házasságát. Ő úgy fogalmazott, hogy a családja, – nem csupán a szülei.

Thomas pedig, mint aki „hazaérkezett” – őszinte volt. Elmondta az érzelmeit, elmondta, hogy ő tulajdonképpen eddig a pillanatig „ottragadt” a múltban érzelmileg .... annál a percnél, amikor Luisa visszaadta neki a kettesben, nehezen megvásárolt jegygyűrűt – és utána ..... utána Thomas számára megkezdődött a Semmi világa, kiürült lélekkel, az élet marionettfigurájaként végigcsinált mindent, ami reá kiszabott.

Luisa hitetlenkedve fogadta a szavakat, mint „földön járó ember”. Beszélt arról, hogy az élet eseményein „túl kell lépni” – sosem szabad a múlttal törődni, csak a jövővel. Mesélt arról, hogy őt mennyire érdekli a pszichológia és megígérte Thomasnak, hogy hoz neki egy könyvet, amit érdemes elolvasni, ami megtanít az élet reális gondolkodásmódjára, megtanít a „túllépés”-re.

Thomas lelkében egyszerre két folyamat dúlt és feszült egymásnak. Egyrészt a múlt, másrészt egy erős érzelm, ami azt „diktálta”, hogy nem lehet ez az utolsó találkozás, az ő lelkében még annyi a szeretet, hogy azt valahogyan még át kell adnia ... nem maradhat elrejtve, elhazudva, elfelejtve. Kettőjük párbeszéde elsuhant egymás mellett. Luisa úgy képzelte, hogy Thomas újra szeretne kezdeni valamit.

Thomas pedig bizonyítani szeretne volna, hogy amit ő szeretne, az nem egy lezárt történet „felmelegítése”, hanem egy új történet arról, hogy akik hajdanán szerelmesek voltak, azok története is folytatódhat a Szeretet síkján, távol minden földi mellékgondolattól. A tisztelendő annyit kért, hogy néha eljöhessen és beszélgessenek – tiszta lelkiismerettel valóban csak erre gondolt. Luisa másként értékelte ezt a kérést. Bár kimondva beleegyezett – belül már tudta, hogy ő ezt nem akarja, nincs szüksége rá, mások a körei, más az élete..... egyáltalán .....a múlt maradjon a múlté.

Még egyszer látták egymást, amikor Luisa a megígért könyvet megvette Thomasnak és átadta.

Ez volt az utolsó találkozás.

Thomas, aki mindenben Isten akaratát kereste, megérteni és elfogadni akarta, – most nem tudott az Úr-hoz férközni. Mintha csak azt kellene elfogadnia, hogy egy nyers közlés döbbsen rá – az ő szeretetére most már nincs szükség. Álmatlanok voltak az éjszakák, vagy éppen keserűek, mikor valami szépre emlékezett álmában és egyedül ébredt.

Vajon mit közöltek vele ezek az idők. Talán azt mutatták meg Thomasnak, hogy ha „akkor” együtt is maradtak volna, nem éltek volna le együtt az életüket – nem Thomas hűségének hiánya miatt. Ez a gondolat azonban nem hozta meg a tisztelendőnek a várt belső békét, megnyugvást. Hiszen még mindig – és ő tudta, hogy az utolsó pillanatig – a lelkében ott tanyázott az át nem adhatott, igazi Szeretet, ami immár nem kellett senkinek.

Minden ember annyit „ér”, amennyire érték egy másik ember számára. A tisztelendő értékelnek bizonyult.

Múltak a napok, hónapok és zajlott Thomas élete. Hittanórák a fiataloknak, misézés, az imák órái, keresztelők és temetések. A teljes – (teljes?) – Élet. És bár emberek százai vették sokszor körül, – bár küzdő kapocsként feszült keresztre Isten és az emberek között, – a magány volt a társa.

A magány pedig az élet legszörnyűbb érzelme.

Amikor szinte kitaszítottként jársz-kelsz, teszed a dolgod – beszélsz, de sokszor önmagad hangját sem hallod, – amikor este senki nem szól hozzád, – ha falak és bútorok a léted határai, – ha te is szeretnél valakit, de nincs kit, – ha élnek is a szüleid, de olyan távol, hogy nem tudod látogatni őket, – vagy ha már elhunytak és a temető csendje nem oldja a hiányukat. Ott csak a magány az úr. Thomas álmában az út vége mutatta magát – és felriadva örült, hogy látja az ágya feletti keresztet. Mintha valaki verset szavalt volna. De ez a vers a magányról szólt és a magány olyan, mint az elmúlás – amelynél mindenki egyedül harcol – a semmiért. A megálmódott vers a depresszió tombolása volt – valahogy így:

A Kastély

Egy kastélyhoz értem, amelynek kapuja mindig nyitva áll
Süvítő hideg fuvallat, ... az Idő – kötelez és befelé invitál
Mindannyian bemegyünk, nem sejtve mi vár benn reánk
Mit rejtenek a magas, csendes, szélfúttá szobák

A bejáratot nem őrzi egyetlen torzó sem a falakon
Itt nem kell őr – egyetlen „Őr” van, ki a termeken át oson
Megnézve magának és bólint – „Lám, megjöttél, Ember!”
Most megtanulod te is – ..... Isten bottal nem ver!

Mélyhangú, rekedt nevetése végighömpölyög a termeken
Nyomában a zaklatott lélek örökre, a csendben, megpihen
Itt a „Senki” jön néha szembe veled – ... de szóba nem áll
Az ablakok nyitva, előttük a szél áttetsző függönyt cibál

A falakon festmények, mindegyik érzést áraszt magából
Nem is látszik, nem is számít, hogy valóban mit ábrázol
Az Érzelem, mi árad belőlük – érzelem és az Élet-szeretet
Köröttük árnyakként szép emlékek, mint méltó képkeret

Végighaladsz a kongó termeken – és mindenre emlékezel
Mindenre, mi egyszer történt ..... és már hiába igyekezel
Másként már nem lesz a lezajlott Élet – .... már sosem
Tudok, hallok, érzek, látok – és .... mindenre emlékezem

Mígnem az utolsó szobához lassan, ballagva, elérkezem
A kilincshez félve, remegve nyúl megöregedett kezem
De az ajtó nyílik magától – és megnyílik előttem a Szoba
Puha melegség árad és befogad – megérkeztem – Haza

Benn rám vár egy lágy hangú, felhangolatlan zongora
Egy dallam, mintha zápor kezdődne, ... hívogat oda
De amint leülök, felzúgnak a fanfárok és egy Égi Orgona
Megszólal – és megbocsát – és Szeret – az Úr Szava!

A templom most üres és csendes volt, a tisztelendő az oltár előtti imazsámolyon térdelt és imádkozott. Ébredése és egy vers víziója miatt hangulata szomorú volt. Az ima egy sziget lakóiért és egy hadsereg katonáiért szólt. Nem szerepeltek benne nevek, az imát mondó emlékezete és az Úr figyelme pontosan tudta kik azok, akikért a kegyelem kérelme szól.

Közben a templomba belépett egy hölgy és a kivilágított gyóntatófülkébe lépett.

Várnia kellett, a gyóntató pap éppen imát mondott, amelyet lassan befejezett, felállt meghajolt, keresztet vetett és elindult gyóntatni. Az asszony gyónást bevezető szavai után egy mély sóhajlás jelezte, hogy a bűnök következnek, amelyeket elmondani nehéz, – de magában tartani még nehezebb lenne.

– ..... néhány éve mentem feleségül a férjemhez ..... azóta nem gyakorolhattam a vallásom, ... mert férjem akarata erősebb volt. Ő nem hisz Istenben. Mostantól lelkiismeretemet és hitemet akarom követni .... már nem tarthat vissza senki és semmi – az asszony hangja meggyőző és eltökélt volt.

Thomas nem láthatta az arcát, de a hang után ítélve az asszony körülbelül vele egykorú lehetett. A tisztelendő várta a folytatást, azonban az asszony elhallgatott.

Így hát Thomas kérdezett:

– Úgy érzi asszonyom, hogy hajdani utolsó gyónása utáni valamennyi bűnét megvallotta most nekem .....?

– ..... Igen .... tisztelendő úr, én így érzem .... – szólt a válasz, amely nem volt bizonytalan, talán csak eltűnődő, vajon kifelejtett-e valamit.

– Nyugodjon meg a lelke, asszonyom, – az Úr hallja és érti Önt – és megbocsát. Az Ön bűne csupán a kitartás hiánya volt ... nem több. Talán furcsa, amit mondok, de az Ön bűnét nem Ön követte el. De ha az Úr másként is ítéli meg, mi tudjuk, hogy ígérete szerint megbocsát. Kérem, hogy az elkövetkezendő idők első igaz lelki szavaiként mondjon el egy Miatyánkot – az oldalhajóban – a feszület előtt.

Thomas elmondta a feloldozást.

– Köszönöm, Tisztelendő Úr! Dicsértessék a Jézus Krisztus! – az asszony hangja elárulta, hogy a lelke megkönnyebbült, megtisztult – önvádja feloldódott.

A gyónás elérte a célját – a jövő az asszony elé tiszta lapként terült és ez jóleső megnyugvást adott.

Mindketten kiléptek a fülkéből. Egymásra néztek és a pillanatnyi kontaktus valamit megmoccantott mindkettőjük lelkében. Az asszony zavarba jött, önkéntelenül lesütötte a szemét, mint aki valami rosszat tett – pedig nem történt semmi.

Thomas, hogy feloldja ezt a furcsa pillanatot, az asszonyra mosolygott és az oldalhajó felé mutatott:

– Asszonyom, ott róhatja le a penitenciát.

– Köszönöm – most már oldottabban, újra Thomasra nézve válaszolt az asszony, akaratlanul is fejet hajtva a tisztelendő előtt, elindult elmondani az imáját.

Thomas eltűnődve állt egy pillanatig, aztán az ellenkező irányban elindult az oltár felé.

De ekkor történt valami.

Valami – ami két ember találkozásakor, ritkán ugyan, – de néha megtörténik. Mindketten ugyanabban a pillanatban, menet közben, visszafordultak, hogy még egy pillantást vethessenek a távozó után. Tekintetük egy pillanatra találkozott – és ugyanabban a pillanatban, mennydörgő hangján megszólaltak az orgona sípjai.

Az orgonista gyakorolni kezdett a nemrég megjavított hangszeren. A zene hangjában, mintha Isten szólt volna hozzájuk – és „szavai” betöltötték a templomot.

Mindketten összerezzenek, az asszony gyorsan elfordítva a fejét, szaporázta lépteit az imahely felé, Thomas pedig leplezetlenül nézett utána, annyira meglepte a varázslat, ami itt a templomban most történt vele.

Kísértés ..... itt a templomban?? – a tisztelendő megrázta a fejét, mint aki a lehetetlennel találkozik és gyorsan visszatért az oltárhoz.

Valahol, ahol a lelkek hangjai orgonaként zúgnak, – tudták, hogy mi történt. Tudták, hogy mindennek semmi köze a véletlenhez, – ami amúgy sem létezik. Tudták a folytatást is. Az Élet tervéhez tartozott a történet, egy semmiség. Semmiség?

Az Özönvíz is egyetlen esőcseppel kezdődött! A Hit világa megérintette az Anyag világát és egy vonalon örökre birtokába is vette.

Az esti mise a megszokott rendben zajlott. A végén az orgona hangja kísérte ki a résztvevőket. Mint mindig, most is maradtak néhányan a padosorokban, imádkozni. A ministránsok eloltogatták a gyertyákat. Thomas változatlanul ragaszkodott az igazi gyertyák használatához

a villanyégők helyett. „Lakása” itt volt, a templomon belül. Egy egyszerű szoba, puritán, de szép, antik bútorzattal, egy mellékhelyiséggel és egy zuhanyozóval. A tisztelendőnek nem is volt ezektől eltérő igénye. Hiszen lakott ő már kajütben is, vagy emlékezzünk a katonai tábor rovarhálós ágyára! Mindezekhez képest Thomas „palotában” érezte magát, – királyként – kis birodalmában. Még az „alattvalók”-ról sem kellett gondoskodni, mert azok nem voltak. Ez a királyság a béke és egyenlőség birodalma volt. Az esti misék után Thomas átöltözött, felvette fekete öltönyét és egy nagyot sétált a templom melletti, virágokkal teli parkban. Hát kell ennél szebb élet? A magány kísérete is egyfajta társ.

A jövő a kérdésre másként válaszolt, mint ahogy gondolnánk.

Thomas kifelé menet az utolsó padsorban megpillantotta az asszonyt, aki ránézett, láthatóan reá várt. Ahogy a tisztelendő közeledett, lassan felállt és várakozott. Thomas, ahogy mellé ért, megállt:

- Úgy látom, hogy talán rám vár ..... – elnézést, hogy megszólítom – segíthetek valamiben?
- Igen ..... én kérek bocsánatot, hogy feltartom a tisztelendő urat ..... szeretném megkérdezni, hogy mikor van fogadóórája?
- Nálunk ilyen nem létezik – mosolyodott el Thomas –, mi akkor kell, hogy a hívők szolgálatára készen álljunk, amikor arra szükség van. Én az esti mise után a parkban sétálok ..... – ha ez az időpont például most Önnek megfelel, készséggel segítek, bármiről is legyen szó ..... persze, ha segíteni tudok. Ha lehet, ne zavarjuk az imádkozókat ....
- Elnézést ... persze ... olyan figyelmetlen vagyok ...
- Nem – nem, ... akkor talán sétáljunk ki – intett Thomas az ajtó felé.

Kinn már alábbhagyott a nyári hőség, kellemesen langyos volt az este, a levegő megtelt a virágok illatkavalkádjával – ideális hely és időpont volt a beszélgetéshez, amiről Thomas sejtette, hogy a gyónás közben elmondottakon túli lelki gondok jelentik a témát.

Thomas kezdte a beszélgetést, hogy megkönnyítse az asszony dolgát:

- Engedje meg ... Thomas Born vagyok.
- Az én nevem Margaret Luisson – ..... nem tudom, hogy..... nem illetlenség, ha először én nyújtok kezét ...? – az asszony valóban bizonytalan volt, nem tudta magában eldönteni, hogy ha egy pappal beszél, mi az illendő és mi nem.

Thomas is kezét nyújtott. Egy puha, bársonyos bőr érintette meg. Milyen régen fogtam meg egy asszony kezét – gondolta.

- ..... Tudja én a hölgyekkel vagyok olyan bizonytalan, mint Ön egy pappal ..... de higgye el, az „etikett”-nek nálam semmi jelentősége. Lehet, hogy kissé el is túlzom, hogy ennyire nem veszek tudomást róla. De térjünk az Ön kérdésére. Valóban érdekel, miben tudok segíteni?
- A kérdésem az lenne – vágott bele az asszony – hogy ugye a válást tiltják a vallási előírások?

Thomas – valamiért úgy érezte, hogy olyan szívesen mondaná, hogy: – Nem – de nem mondhatta.

– Igen, valóban az Egyház nem fogadja el a válást ..... nyilván Asszonyom is emlékszik a házassági eskü lényegére – „amit Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza .....”

– És ha én újra egyszer talán férjhez szeretnék menni, nem köthetek egyházi házasságot .....?

– Azért nem ilyen kategorikus ma már a dolog – folytatta Thomas –, ha bebizonyítható, hogy az első házasságkötés egyházi szempontból nem volt érvényes, akkor a Pápa engedélyezheti a házasság semmissé nyilvánítását, vagyis gyakorlatilag kimondhatja, hogy az első házasságkötés eleve érvénytelen volt.

Ebben az esetben Ön köthet egyházi esküvőt – templomban. Ha az Ön férje ateista és ezt tanúsítja, akkor például van esély arra, hogy az egyházi esküvőt érvényteleníteni lehessen. Ehhez egy meglehetősen hosszú egyházi procedúrán kell átesni, amelyben lényegében teológus ügyvédek képviselnék az Ön kérelmét – .... ahogy a világi életben: a „kereset”-ét. Ön, ha jól emlékszem, nem használja az asszonynevét.

Ezek szerint az állami – „világi” – válás már megtörtént. Egyházi értelemben a „pozitív” eredményhez azonban a volt férjének a bejegyzése és támogató hozzájárulása is kell. Mivel ő ateista – ha ezt vallja is – van remény.

– .....Köszönöm, hogy ilyen alaposan tájékoztatott tisztelendő úr! De ... attól tartok, hogy az én volt férjem nem olyan jószívű, hogy ezt megtegye. Inkább bosszúálló ..... sajnos a házasságkötés előtt nem ismertem meg az igazi természetét ..... aztán pedig már késő volt mindenhez.

Thomas átérezte a dilemmát, hiszen nem először keresték meg ezzel a problémával. Volt, aki őszintén úgy fogalmazott, hogy igazságtalannak tartja az Egyház álláspontját, hiszen általában a válások zöménél a hűtlenség a válóok és a vétlen fél bűnhődik a másik bűne miatt.

A dogmák azonban erősek és Isten „igazságszolgáltatása”, egyáltalán a katolicizmus házasság szentségének értelmezése másként „szól”, mint ahogyan azt az emberi igazságérzet szeretné.

– Van gyermekük, asszonyom? – fordult Magdaléna felé a tisztelendő. – Bocsásson meg, kérem – nem kíváncsiságból kérdezem!

– Nincs – Hála Istennek – tette hozzá az asszony –, hiszen minden válás igazi kárvallottja a gyermek.

A továbbiakban semleges témákról folyt a beszélgetés – mintegy lezárva a megoldhatatlant. Lassan visszaérkeztek a templom kapujához.

Thomas lelke konstataulta, hogy milyen jó is volt egy Nő-vel beszélgetnie – egyáltalán milyen jó volt beszélgetni egy kicsit valakivel. Már ez a pár perc is oldott a benne feszülő magányon, – amit nem tudott senkivel megtárgyalni.

Az ajtónál egymásra néztek. Egymás tekintetében olyant láttak, amit eddig még sosem. A tiszta tekintetek mögött felmutatta magát a hűséges lélek, a megbízhatóság – ráadásul mennyire szimpatikusak voltak egymásnak az arcok, az egész emberi habitus!

Lehetetlen! – dübörgött Thomas agyában ez a nyomorult szó.

De ahogy az asszony tisztafényű, szép szemébe nézett – a szempár mintha azt súgta volna: – „Semmi nem lehetetlen!”

Hallható csak ennyi volt:

– Köszönöm tisztelendő úr, hogy foglalkozott a gondjaimmal! Fordulhatok Önhöz máskor is, ha olyan problémám adódik ...?

– Természetesen! És igazán örülök, ha sikerült kissé megnyugtatnom, még akkor is, ha a problémájára nem tudunk megfelelő választ, megoldást. De Isten segíteni fogja – higgye el nekem! – Thomas nem tudott másfelé nézni, csak az asszony szemébe, amelyben ott tükröződött az oltártól kivilágító örökmécses fénye.

– Szép estét kívánok a tisztelendő úrnak! – nyújtotta kezét Magdaléna és megfordulva elindult a gyér világitású parkon keresztül, hazafelé.

Thomas lelkében a szikra halvány lánggal pislákolni kezdett.

– Kérem, Asszonyom, várjon .....! Nem engedhetem ilyen este egyedül haza! Engedje meg, hogy elkísérjem!

Magdaléna visszafordulva egy pillanatig hallgatott – aztán – kiérződő örömmel a hangjában válaszolt:

– Ha tényleg volna ennyire kedves ..... köszönöm .....

Hazafelé száz banális dolog esett szóba – és Thomas mesélni kezdett a szigeten eltöltött időről. Magdaléna tágranyílt szemekkel hallgatta – néha belekérdezett – nem hitte volna, hogy a tisztelendőnek ilyen „kalandos” élete volt eddig.

Az ember az életét a lelkében, a lelke által vezérelten éli meg. A Lélek érez és reagál. Hogyan? Egyszerűen – átadja az érzelmet az emberi agynak, az pedig mindenből gondolatot, megállapítást, és ha szükséges, akkor szervi működést, biokémiai változásokat, mozgást, tevékenységet „generál”. A Lélek nem tudja, mi az, hogy szín. De az emberből egy szín érzelmet válthat ki – nyugodtságot, vagy izgalmat (zöld és piros), magányt vagy örömet (fekete, sárga), szimpátiát, vagy agressziót (narancsszín, vörös) – és így tovább. A Lélek állítja döntés elé az embert. Az ember által létrehozott számítástechnika csak két egyszerű elemmel „működik”. Az 1-essel (ami az „igaz”) és a 0-val (ami a „hamis”). A Lélek sokkal bonyolultabb „szerkezet”. Egyetlen reakciója milliányi „információ”-áramlást indít be a testben, elsősorban az agyban. Az agy pedig teszi a dolgát, – irányítja a testi szervezet összehangolását, felkészítését valamire és a végrehajtását valaminek.

A Lélek nem engedelmes. Nem az akaratunk szerint „tesz-vesz”. Nem – „Ő” Meghatároz, Eldönt és Irányít. A Lélek nem „tudja”, hogy „hogyan” – csupán eldönti, hogy „miért”. Miért szép az a szempár, amely Thomasra tekintve új „özönvizet” indít el – a Tudat ellenére, amely ismételteti, hogy „Tilos”, „Nem szabad”.

A Lélek – ha úgy „érzi” – megindítja a szerelmet, „utasít” a szeretetre, nem törődik a tabukkal és dogmákkal – „Őt” egyetlen dolog vezérli – a Szentlélek akarata. A párbeszéd saját lelkünkkel, öntudatra ébredésunktől halálunk pillanatáig tart és nem könnyű feladat.

Isten szabad akaratot adott az Ember-nek, hogy önmaga döntsön saját jövőjéről. Az Ember pedig meghozta az első végzetesen rossz döntését. Nem volt elég számára az Érzelem, az Ember Tudni akart. Ez a nagy „Tudásvágy” indította útjára azt az iraki repülőt, amelynek pilótája aztán egész hátralévő életét nyomorultul éli tovább.

Ez a „Tudás” teszi a Földet romhalmazzá, az életet – néhány kivétellel – gyötrelmes rohanássá a mindent meghatározó Pénz után.

Vajon most egy papi nőtlenségi fogadalmat tett ember hogyan fog dönteni? Szívében egy gyönyörű, tiszta, holtig tartó szerelem csirájával, – elméjében a tiltás börtönében élő ember tudatával.

Thomas visszaért a templomhoz. Az ajtót már zárva találta, ilyen esetekre számítva mindig a legidősebb, már fiatalember ministráns zárt be, és Thomas saját kulcsával jutott be „otthonába”. Félve lépte át a küszöböt, lelke szemrehányásra számított, ehelyett csak mély csend fogadta. Dönts – Ember! Ahogy az oltár elé térdelt, megszólalt benne egy hang, amelytől megremegett, pedig a hang nem volt sem ijesztő, sem feddő – csupán csendes, nyugodt, szeretetteljes.

„Ma léptél el mellőlem, Thomas Born – mégis velem maradsz örökre. Így teljesedik be Atyámnak a te életedet meghatározó akarata!”

Thomas a feszületre nézett és szeméből csorgott a könny. Az önvád könnye – lám – megfeszített akarata ellenére a felszínre tört. De a Hang folytatta:

„Ne félj követni most önmagad – én melletted leszek – mindörökké.”

És a csend újra úrrá lett a templomon, úrrá lett Thomas lelkén. A tisztelendő tudta, hogy ez már valamiféle Bizonyosság csendje. Lassan felállt, meghajolt, keresztet vetett és a szobájába ment. Ezen az éjszakán nem látott álmot, nyitott szemmel feküdt az ágyában.

IV. KÉT ÉLET

Sok nap telt el, sok misét tartott Thomas – de a hívők között hiába kereste azt a szempárt, amely ígéretként élt benne. Lehangolt volt és reményvesztett. Vajon viszontlátja-e valaha? Vagy csak a kísértés játszott vele, mint őszi szél a lehulló falevelekkel?

Aztán megtörtént a csoda – az egyik este valahonnan hátulról nézett rá vissza a remélt, várt tekintet és Thomas lelke izgatott lett, mint egy első áldozóé, aki a lelkét ajánlja ..... no igen – az Istennek, de Thomas ..... esküje ellenére, valaki másnak? Lehetetlen.

A szószékre felérve Thomas hirtelen becsukta a Szentírást – és elkezdett egy szívhez szóló prédikációt. A családról beszélt, az összetartozásról, egymás megbecsüléséről, egymás szeretetéről, – gyermekekről, Isten áldásáról, ...mindenről, amire mélyen a szívében már vágyott. Beszélt a Szentlélek észlelhetetlen munkálkodásáról, mely megteremti minden ember számára a szeretetteljes élet lehetőségét, melyet csak be kell fogadni és követni kell a megsúgottakat. Beszélt arról a hűségről, amelyet már jól ismert, tudta, hogy magában hordozza. Szokatlanul nagy figyelem és csend kísérte a szavait, – mindenki magába tekintett és tudta a következő gyónásának tartalmát, érezte a tennivalóit, megérezte, hogy a tisztelendő úr most nem a túlvilági életről, hanem az addig tartó útról beszél, amely rögzös, nehéz, konfliktusokkal terhelt, – de gyönyörű ajándék – az Élet.

Thomas beszédjének végén szokatlanul hangosan hangzott fel a hívők szájából az – „Isten fizesse meg!”.

A szentmise véget ért – szokás szerint maradtak még néhányan imádkozni. Köztük „Ő”, aki szintén lehajtott fejjel imádkozott és akkor lépett kifelé, amikor Thomas már átöltözve indult esti sétájára.

A „folytatás” – vagy inkább a „kezdet” – joga most a tisztelendő kezében volt.

Ehhez volt mérhető a tanácsstalansága is. Érezte, hogy a mostani döntés végleges – kívánt és egyben félt pillanat. Választania kellett egy önmagát megtagadó hazugság – és egy hűségeskűt megtagadó igazság között. Téved, aki úgy gondolja, hogy a döntés megtörtént már. Nem – Thomas mindaddig olyan harcot vívott önmagával, amely ádáz és könnyörtelen volt, hiszen amikor dönt – egyik fele meghal mindörökre. Eddig teljes odaadással „csak” Isten szolgája, az Úr tanítványa volt. Most pedig egyszerű ember kéne, hogy legyen. Lám, az ember nem biztos, hogy csak egyszer születik! Hiszen mindannyian az életünk során hányszor „halunk” meg és hányszor „feltámadunk” – saját akaratunkból – de Isten segítségével, mert csak Ő tud segíteni a döntésben, viszont ez a „segítség” egyben fátum, elkötelezés, kibúvó lehetősége nélkül!

Thomas – eddigi élete során soha nem hazudott – kivéve a gyermekkor néhány esetét, amikor nem merte nyíltan vállalni az őszinteséget – de az nem volt hazugság, csak az igazság elhallgatása. Most, felnőtt, felelős emberként olyan döntést hozott, amely egyszerre fáj, bizonytalanná tette – ugyanakkor felszabadult és örült a lelke. Hogy mi jelenti az életben az igazi bátorságot? Hát például Thomas döntése. Nem egy másik ember megütése – hanem a saját lelkünk „kivégzése”, ha csak részben is. Thomas még nem tudta, hogy minden ember az élete

során sokszor meg kell, hogy küzdjön önmagával, közben súlyos sebeket szenved el, amelyeket a Lélek bekötöz – de a tévhitel ellentétben sohasem „gyógyít meg”.

Alkalomadtán ezek a kötések megsérülnek és régi sebek fájnak, véreznek újra és újra.

Mindezek ellenére Thomas .... Döntött.

– Régen láttam a szentmisén ... Asszonyom! – szólította meg Magdalénát, aki máris perdült vissza – hiszen úgy várt Thomas egyetlen szavára!

– Tisztelendő Úr! Hát nem feledkezett már el rólam?! Igen, régen voltam .... sok dolgot kellett elintéznem ..... és sok dolgon töprengtem hosszú napokon át. Hogy mihez is van jogom az elmúlt életem folytatásánál ....

– Ó – ez érdekes téma – mosolygott rá Thomas – ..... volna kedve egy kis sétához ..... velem?
– a kérdésben ott vibrált a bizonytalan várakozás.

– Természetesen – nagyon szívesen ..... – most Magdalénán volt a mosoly sora és annak a mosolynak bátorítónak, őszintének, szívből jövőnek kellett lennie! Az volt.

– Talán segíthetek még valamiben ..... – Thomas maga sem érezte, hogy ezt a mondatát most állítja vagy kérdezi.

– Megtisztel minden szavával .... – Magdaléna csillogó szemekkel nézett Thomasra ..... – Ön ..... Ön egy nagyon figyelmes ember. (Hát hogyne, meg aztán csinos fiatalember – olyan lélekkel, amelyben olyan jó lenne, mint egy kis, biztonságos kuckóban, elbújni ....)

– Köszönöm a kedves szavait .... – Thomas ezt komolyan mondta – ... tudja, egy pap ritkán részesül ilyen fajta dicséretben. Az emberek nem igazán ismerik a mi valódi életünket, csak a szentmise varázsát élik át közösen, velünk, – ..... akik közben magányosak vagyunk. Bocsásson meg, kérem .... nem panasznapot szeretnék tartani! – kapott észbe Thomas. – Nem szeretném a saját problémáimmal terhelni. Mégiscsak furcsa lenne az én sajátságos gyónásom .... – nevette el magát.

– Ó, dehogyan – olyan jó volt Önnel elbeszélgetnem a múltkor, hogy azóta is az jár az eszemben ... – Magdaléna „vallomása” Thomast felbátorította.

– Sikerült a múltat megnyugtatóan lezárnia, Asszonyom? – nézett Magdalénára, mint aki a kérdésre várt választól valami nagyon fontosat remél.

– A múltamat már régen és végérvényesen lezártam – Magdaléna hangja meggyőző és nyugodt volt – ... csak a jövőmet nem látom .....

– Akárcsak én ..... – csúszott ki Thomas száján.

– Ön? – az asszony meglepetést akart színlelni, de színésznek gyenge volt.

– Beszéljünk az Ön jövőjéről – váltott „vágányt” Thomas –, hiszen az életét kell úgy folytatnia, hogy örömet találjon, hogy visszataláljon arra az útra, amelyen haladva Isten segíteni fogja – meggyőződésem, hogy az Ön lelke tiszta és megérdemli, hogy a további élete szép legyen!

– Köszönöm, Tisztelendő Úr .... Ön nagyon jó Ember – az asszony a lába elé nézve lépkedett, mintha attól félné, hogy megbotlik, közben az jár a fejében, hogy milyen kár, hogy ez a jó és tisztaszívű ember – pap. Akit köt a nőtlenség fogadalma, a vallás áthághatatlan dogmája.

Kettőjük igazi mondanivalója innentől kezdve háttérbe kellett hogy szoruljon, különben – ezt mindketten érezték – átlépnek egy olyan határt, amely még túl szilárd, – amelynek önmagától kell megnyílnia előttük. Csak egyikük sem tudta, hogyan.

- Én igazán, úgy irigylem a papokat, akik akarnak és tudnak segíteni másokon – Magdaléna ezt igazán így is gondolta.
- Ahhoz igazán nem kell papnak lenni – Thomas végigsimította a saját homlokát, mintegy gondolkozva, elő merje-e adni amire készült. ... – Nekem például nagyon nagy segítségre lenne szükségem ....
- És ..... mondjuk én ... nem segíthetnék? – Magdaléna költői kérdésnek szánta ezt a mondatát .... hiszen bár tudna ő segíteni valamiben egy papnak, de hát .....
- Ami azt illeti, úgy vélem, hogy igen .... – Thomas most már rászánta magát, hogy „galád csapdáját” megnyissa a mit sem sejtő „áldozat” előtt. – Én ugyanis nyáron ... egy hónap múlva ... táborra kell, hogy vezessek – tudja, gyerekek részére, akik nálam járnak hittanra. Én végzek tulajdonképpen mindent, de olyan jó lenne, ha ezek a nebulók nem csak konzervet ennének két héten keresztül.
- Hát ez ragyogó! – villanyozódott fel Magdaléna –, én ugyan nyelvtanár vagyok, középiskolában franciát tanítok .... de állítólag nem főzök rosszul ..... ha én eljöhetnék, igazán szívesen tenném! – nézett Thomasra, várakozóan.
- Nem lenne nálam boldogabb .... – Thomas érezte, hogy kezd túllőni a „célon”, próbálta leplezni mindent elsőprő öröme. – De ..... sajnos ezért nem fizetnek és másnak sem tudok méltó fizetést szerezni ..... a feljebbvalóim pénztárcái is szűkre szabottak ..... kár, hogy így van.
- Ezen egy pillanatig se fájjon a Tisztelendő Úr feje! – Magdaléna magáról megfeledkezve megérintette Thomas karját – .... én nem kérek ezért fizetséget – örülök, ha gyerekekkel lehetek .... és Ön is ott lesz ..
- Valóban megtenné? .... – Thomasszal madarat lehetett volna fogatni.
- Igen – higgye el – nagyon szívesen!
- Ez igazán megtiszteltetés számomra .... no és persze a gyerekek számára is – igazán, nem tudom hogyan viszonyozhatnék egy ekkora szívességet – Thomas boldog volt, de valóban aggasztotta, hogy nem túl sok-e, amit kért. A következő mondat a szívéhez ért és eloszlatta minden félelmét:
- Elegendő viszonzás számomra, hogy Ön mellett leszek .... – Magdaléna szavaiból nem a formáság, hanem annál sokkal több jutott el Thomashoz – és ez volt mindkettőjük számára az igazi Jutalom.

Thomas ezen az estén felszabadultnak, vidámnak, szinte gondtalannak érezte magát. Pedig a gond nem lett kisebb, csak minden egymáshoz közelítő lépéssel arányosan egyre nőtt. A tisztelendő lélekben meghasonlott önmagával, bár ezt még nem merte beismerni. Hatalmába kerítette az az emberi érzés, ami egy „világi” ember számára a gondtalan boldogságot.... de Thomas részére ..... a válságot jelentette. Nem harcolt ellene. Az Úr ellen nem harcolhat – az Ő akarata nélkül pedig mindez nem következett volna be. ....(?)

A következő napok Thomas számára az esti misék utáni sétákkal, beszélgetésekkel és egy gyönyörű, tiszta belső érzéssel teltek. Kötelességeiben nem mulasztott, azonban egész lényét a várakozás hatotta át. A beszélgetések során az „Asszonyom”-ból „Magdaléna asszony”, a „Tisztelendő Úr”-ból pedig „Thomas, tisztelendő úr” lett, ami egy kívülálló számára meg lehetőségen furcsán hangozhatott, azonban számukra ez is az egymáshoz közeledő lassú léptek „része” volt csupán.

Mindez egy láthatatlan kötelék éppen fonódó szálait jelentette, – amely bár pókháló finomságú volt, de minden nap egyre erősebb „háló”-t jelentett, amelynek a létrejöttét az Úr indította el. Ez a „háló” – az emberi összetartozás.

Közeledett a tábor ideje, de előbb még egy hosszú út várt Thomasra – már régen ígéretet tett a szüleinek, hogy meglátogatja őket – most már tényleg eleget kell, hogy tegyen az ígéretének. Talán az út segít másban is, hiszen valami ott ácsorgott a lelkében a sorára várva. Úgy hívják, hogy: döntési kényszer.

Nem gyerekek már, még csak nem is annyira fiatalok, hogy ezt a kapcsolatot úgy aposztrofálják, hogy „járunk egymással”. Ez már nem az ő világuk, ezen az időszakon túlhaladtak. Dönteni kell. De ez a „szelíd szigetlakó”, ez a „vérszomjas katona” jól tudta, hogy már döntött. Akkor pedig mire vár?!

Ne csodálkozzunk és ne ítélkezzünk – nem egyszerű Thomas helyzete. Be kell vallania, hogy papi esküjét lelkében megszegte, be kell látnia, hogy ez a folyamat vissza már nem fordul, el kell mennie a feljebbvalójához és őszintén elő kell adnia – papi hivatását feladja. Hát ettől a találkozástól félt, mint egy gyermek.

A kút mélységét csak az tudja felmérni, aki föléje hajol. Ő ezt megtette. Tudta, hogy le is kell ereszkednie, ha tiszta vízzel akar újra a felszínre kerülni!

Aztán itt volt a „zöldszemű szörnyeteg” – magára kell hagynia „Magdaléna asszonyt” néhány napra. Egyedül! Egyedül? Ugyan dehogy. Az Úr velük van. Kell-e Nála erősebb védelem?!

Elmondta Magdalénának, hogy a szüleihez megy, de sietett hozzátenni, hogy egy hét után a soron következő esti misén már újra ő fog a szószéken állni. Magdaléna sem „repdesett” örömeiben.

De ő vajon miért? Benne nem munkálkodott féltékenység – akkor vajon miért ..... Megtudjuk majd.

Elérkezett az utazás reggele. Thomas már előző este összecsomagolt néhány dolgot – és nehéz szívvel indult a templomból kifelé. Felnézve, tekintete még végigfutott a színes mozaikokon. Betűzött a napsugár, mint aki bátorítja – minden rendben lesz – tisztelendő úr legyen nyugodt!

Kilépett az ajtón ..... és kinn Magdaléna állt a kocsija mellett, éppen az óráját nézve.

A tisztelendőre igencsak hosszú út várt Salt Lake City-ig.

Thomas megállt és csak nézett az asszonyra – így állt volna a következő hét végéig, ha az asszony nevetve fel nem kapja az egyik csomagot:

– Jöjjön, Thomas tisztelendő úr, mert nagy a forgalom ... lekési a repülőt!

– De Magdaléna asszony .... igazán ..... ilyen korán felkelt miattam .....

Az úton mindketten hallgattak. Pedig mennyi mondanivalójuk lett volna! (?) Egy szó csupán, ami felér a világ leghosszabb, legszebb regényének mondanivalójával.

A nyüzsgő forgalomban végre megtalálták a beszálló kaput, amin túl Thomas egymaga haladhat csak tovább. Közben felhangzott az első figyelmeztetés – beszállás Salt Lake City felé!

Végül az asszony törte meg a kettőjük között feszülő csendet.

– Zsebkendő, rágcseálnivaló, egy kis innivaló ... van kéznél ... Thomas?

Most először, csak „Thomas”! „Tisztelendő úr” nélkül.

Persze, hogy nem volt. Egy férfi úgy pakol, hogy fogkefe, fogkrém, alsónemű, váltás ruha ... és kész. Egy asszonyra ez hozza a frászt.

De Magdaléna tudta, hogy ebben speciel az ő Thomasa tökéletesen megegyezik a többi férfival. Elővett egy zsebkendőt, egy kis csomagot és Thomas kezébe nyomta ...

– Van benne egy kis bordó színű tok, ... kérem, hogy azzal törődjön először! ..... Vigyázzon Magára!

Közben felhangzott az utolsó figyelmeztetés a beszállásra. Thomas még mondani akart valamit, de Magdaléna hirtelen megfordult és futott kifelé a csarnokból. A tisztelendő úr nem értett semmit. De mindenre van magyarázat – amit egyszer ő is megtud. Most viszont Magdaléna szemében nem láthatta a könnycseppeket ..... amelyeknek komoly okuk volt, nem csupán annyi, hogy Thomas meglátogatja a szüleit.

Thomas is nehezen gyűrte le, hogy ne használja máris a frissen átvasalt, új zsebkendőt, amelyet Magdaléna nyomott a kezébe, mielőtt eltűnt a tömegben. A gép ajtajához vezető „harmonikafolyosón” már szinte szállt, – mert ....

Döntött. Tudta, hogy ha visszaér, mi lesz az első teendője.

Benn a gépben elhelyezkedett és kibontotta Magdaléna kis csomagját. Édesség, szendvicsek, gyümölcslé ..... és ez mi?

A tok, amiről az Asszony beszélt neki. Kinyitotta és ..... megkapta élete legszebb, ... mondjuk: „karácsonyi” ajándékát. Egy arany lánc volt, rajta egy egyszerű, sima felületű, de nagyon szép arany kereszttel. Thomas meghatódva nézte egy pillanatig, aztán a „helyére”, a nyakába tette. Tudta, hogy élete végéig ott lesz! „The most important” tárgy az életében!

Most a fehér felhők felett, a szikrázó napsütésben élénk kék égbolt „közelében” kimondta magában: „Szeretem és szeretni fogom, míg csak élek!”

A gondolat utolsó részét „hallotta” volna meg a Sátán? – a fehér felhők eltűntek és az ablakon át csak valami egyöntetű szürkéséget lehetett látni. Szinte egyik pillanatról a másikra. A gép, amely eddig, mintha csak egy új országúton haladt volna, most dülöngélni kezdett. Az utasok elcsendesedtek, az utastérben megszólalt egy csengőhang, kétszer hosszasan, egymás után.

A stewardessek a pilótafülke felé szaporították a lépteiket, majd rövidesen kigyulladt a „Kérjük, a biztonsági övet kapcsolja be”! pirosbetűs felirat az első osztályt elválasztó függöny felett. A kapitány szólalt meg – nyugodt, lassú szavakkal – mintha csak mesét mondana: – „Kedves utasaink, elnézésüket kérjük a kis kellemetlenségért, turbulens légrétegbe kerültünk, amelyet már kikerülni nem áll módunkban. A gépen minden rendben – aggodalomra semmi ok. Reméljük, hogy hamar túljutunk ezen a területen, gépünk sebessége jelenleg 800 km/óra.”

Aztán csend lett. A gép egyre jobban hánykolódott, néha mintha oldalról egy óriás rúgott volna a játékszerébe, hatalmasat döngött a gép teste.

Érezni lehetett, hogy a gép felfelé húz, a hajtóművek maximális fordulatszámon működtek. De a kinti szürkesség csak nem változott. Detroitot már rég elhagyták, de a Michigan-tó partjáig még nem értek. Sík vidék felett szállt a gép.

Hirtelen a hajtóművek monoton hangja megváltozott. Mintha csak az egyik működne ..... – és már megszólalt a kapitány hangja – már nem az eddigi halk nyugalommal, hanem keményen ..... utasításszerűen – „Kényszerleszállást hajtunk végre. A legközelebbi repülőtér legalább 200 mérföldre van, elérése nem lehetséges. A földetérés számításunk szerint sík területen fog történni.

Kérem, hogy mindenki hajoljon előre, fejét igyekezzen térdei közé lehajtani. Bal kezüket tegyék az előző ülés és fejük közé! Földetérés után kövessék a felgyulladó, pulzáló fényt adó vörös nyilakat, melyek az ajtókhöz vezetnek! Fejük felett látnak egy vörös, nagy gombot, nyomják meg most, jobb kezükkel helyezték szájuk és orruk elé a legördülő oxigénmaszkot – a kiszállásnál mindenki gondoljon utastársára és ha szükséges, kérem legyen a segítségére!

A stewardessek ott lesznek, önök mellett – hívják őket, ha szükség van rájuk! Kérem azonnal hajsák végre, amiket az előbbieken mondtam!”

Érezni lehetett, ahogy a gép a megszokottnál gyorsabban süllyed .... a működő hajtómű sivítő hangja betöltötte az utasteret.

Thomas valami csodálatos kegyelem folytán nyugodtnak érezte magát. A földetérés előtti utolsó gondolata ez volt:

– Uram, kérlek adj Neki hosszú és boldog életet ...!

A földetérés becsapódásszerű volt. Kiáltások, sikolyok mindenfelől. Az ütközés ereje olyan volt, hogy az ülések egy része kiszakadt a helyéről – látni lehetett, ahogy a hozzászíjazott, tehetetlen testtel együtt előrerepültek, ... másodpercek alatt olyan szürkesség keletkezett, hogy a világító nyilakat is alig lehetett látni. Füst.... mindenfelé.

De robbanást senki sem hallott – a kapitány a zuhanás ideje alatt sikeresen kiengedte az utolsó cseppnyi kerozint is – az utolsó ötven méteres magasságból a gép már csak zuhant, de viszonylag vízszinteshez közeli pozícióban. Ez volt a szerencsájük.

Teljes csend lett, aztán fájdalmas kiáltások .... hívó szavak .....de igazából nem lehetett észlelni, hogy milyen irányból.

Thomas egyedül ült az ablak melletti ülésen, mellette utas nem volt. Érezte, hogy bal karját alig tudja mozdítani ..... iszonyú fájdalom hasított belé. Teljesen öntudatánál volt.

Próbált felegyenesedni, mindene fáj, de sikerült az ülésből kikecmeregni. Mellette az egyik stewardess szaladt előre, ahol még sűrűbb füst gomolygott. Hallani lehetett, ahogy kiabál – „Erre, felém jöjjön, aki hall engem, Erre...Erre...!

Thomas felállva körbenézett. Az egyik ülésen egy fiatal nő, félig fekvő helyzetben ..... eszméletlen volt.

Thomas kiszabadította az övből és megpróbálta felemelni – ami nagy nehezen sikerült is neki, a nő jobb karját az ő jobb vállára tette és bal kezével, miközben szörnyű fájdalmat érzett, átkarolta a testet és elindult előre.

Pár méter után megpillantott egy nyitva álló ajtót, egy férfi ugrott rá a kinyílt, felfúvódott mentőcsúszdára. Thomas követte őt, erősen szorítva magához a lassan eszméletre térő nőt. „.....„Semmi baj...” – kiabált Thomas – „Tartson ki, mindjárt kinn vagyunk .....!”

Lecsúsztak és végre szilárd talajon voltak. A nő Thomast nézte és megkérdezte: „..... Hol .... hol vagyok .....?”

– Nyugodjon meg, már biztonságban van ... repülön ültünk .... emlékszik?

A nő lassan visszanyerte az eszméletét és felzokogott: – Uram Isten .... mi történt?

– Kérem, maradjon itt .... jól van..... – nekem segítenem kell –

Thomas most nézett először hátra .... a gépre. A repülő teste horpadásokkal, törésekkel ugyan, de egy darabban volt, – a bal szárnyat látta, amelyik kettétört, alatta a hajtómű füstölgött. A csúszdákon még mindig jöttek ki utasok a gép belsejéből.

Thomas lassan kezdte furcsán érezni magát – mintha a feje teteje hideg lenne ..... aztán felfordult minden látvány – elvesztette az eszméletét.

Csend, nyugalom, a feje felett egy nagy doboz – egy ágyban fekszik – ez volt a következő pillanat látványa. Magához tért. Egy mosolygó nővér nézett rá – már tisztán, érthetően hallotta a hangját:

– Oké, tisztelendő úr, Ön ugye .... mondja csak, hogy hívják? – kontrollálta az ébrenlétet a nővér.

– ..... Thomas ... Born ..vagyok – Thomas még kissé nehezen formálta a szavakat, de tökéletesen emlékezett hirtelen mindenre, egészen az eszméletvesztés előtti érzésig.

– Így ni ..... önnél már nem kellene gépek – kapcsolta ki az őrző monitorjait a nővér és leszedegette Thomastól a kis „papucsok”-at. – Volt egy kis agyrázkódása és a bal karja elég csúnyán zúzódott, de hála Istennek, törése, belső sérülése nincs! Mindjárt jön a doktor úr – megvizsgálja magát!

A nővérke búcsút intett és kiviharzott a szobából. Egy perc múlva jött is az orvos, barátságosan köszöntve Thomast és persze – miközben pulzust számolt, – feltette az első sztereotíp kérdést – „Hogy van, tisztelendő úr?” – ..... közben megkérte Thomast, hogy üljön fel, a reflexeit vizsgálta, majd fonendoszkópjával hallgatózott itt-ott.

– Köszönöm, doktor úr, úgy érzem, hogy semmi bajom ... a bal karom egy kicsit fáj ...

– .... Egy kicsit? – az orvos elnevette magát – nekem ne füllentsen, tisztelendő úr ..... ez most még nagyon fáj – de megnyugtatom, hamarosan enyhülni fog .... a bal alkarján csúnya zúzódása van, ami körülbelül három hét múlva lesz olyan, mint azelőtt volt. ....

Amúgy egyébként – futotta át Thomas laborleleteit – egészséges, mint a makk. Van egy üzenetem az Ön számára, Elisa Gordon-tól: annyi, hogy: „Nagyon – nagyon köszönöm!” Fogalma sincs ki az az Elisa ... igaz?

– Talán ... az a hölgy, akit kihoztam a gépből? – Thomas világosan emlékezett mindenre.

– Oké – tisztelendő úr, valóban mindenre emlékszik ... minden rendben.

Ma hazaengedem. Valaki jön önért, – megkért, hogy ne mondjam a nevét. .... Szerintem úgymint sejt, ki lehet! – tette hozzá, cinkosan kacintva.

Thomas, mint tisztelendő, rondán érezte magát – hiszen honnan ismerhetné a történetét az orvos – a szándékait meg még kevésbé. De, mint Thomas Born, boldog volt belül, – Magdaléna fog érte jönni! Ezzel a gondolattal egészséges, mély álomba merült – mivel egyébként éjszaka egy óra körül járt az idő. Már „ma” volt.

Nem tudott róla, de Magdaléna 3 óra tájt már ott ült az ágya mellett – végre megnyugodva – ahogy békésen, kissé horkolva, Thomas az igazak álmát aludta mellette ..... nyakában a tőle kapott aranylánccal és kereszttel. Ő is elbóbiskolt és az átélt trauma után, reggel hét órakor Magdaléna felébredt. Első dolga volt persze, hogy Thomast „vizsgálta” – ő azonban még ugyanolyan békésen aludt, mint éjszaka.

Aztán, még csukott szemmel nyújtózva egyet, mint egy nagymacska – kinyitotta végre a szemét.

Először csak – ahogy mondani szokták – „nézett ki magából” – egy pillanatra nem érzékelte, hogy tényleg Magdaléna mosolyog rá – de aztán igencsak fürgén felébredt!

Nehéz lett volna nem érzékelni, hogy 66 kilogrammnyi csupa szeretet öleli és potyognak rá az öröm könnyei. Átkarolta Magdalénát és csókolta az arcát, ahol érte – ahogyan „illik.” A csók után pedig Thomas szólalt meg:

– Szeretlek! Teljes szívemből ..... és nem érdekel semmi más!

Magdaléna boldog válasza sem késett:

– Én is ..... Thomas ..... szeretlek!

Thomas nem így képzelte el a vallomását – egy kórházi ágyon fekvve. De a sors már csak ilyen. A legképtelenebb helyzeteket „állítja elő”, hogy végre mód legyen az érzelmek kártyalapjainak kiterítésére.

A balesetet mindenki túlélte, ki kisebb, ki nagyobb sérülésekkel, ki komolyabb orvosi beavatkozás nélkül, ki műtéttel, – de mindannyian éltek.

Magdaléna már segített Thomasnak öltözni – csak el innen, minél hamarabb! De ilyen gyorsan azért nem menekülhettek.

Két – repülőtishti egyenruhás – férfi lépett a szobába, az orvossal. Magdalénát megkérték, hogy pár percre kinn foglaljon helyt, – mindjárt „visszaadják” az urat. Mármint Thomast. Az orvos is elhagyta a kórtermet. A férfiak a repülésbiztonsági intézmény munkatársai, a légi-balesetek nyomozói voltak. Thomasnak szóról szóra el kellett mondania mindent, a gépbe történő beszállástól kezdve az eszméletvesztéséig.

Különösen, nyomatékosan megkérték arra, hogy a gép kapitányának szavait, ha tudja, szó szerint idézze. Hol voltak ekkor és ekkor a stewardessek? Mit hallott, mit látott – végig az út során. Szegény Magdaléna bizony körülbelül egy órát kellett, hogy várakozzon, mígnem odabenn a két tiszt becsukta a jegyzetfüzetét és jó egészséget kívánva távoztak.

De még mindig nem volt vége. Ahogy kiléptek, betódult a szobába három újságíró, egyikük fotózott, a másik kettő felváltva kérdezgette, mi hogyan történt és hogyan hozta ki a gépből Elisa Gordont. Végül Thomas megelégtelt a dolgot és udvariasan közölte, hogy már mindent elmondott, köszöni, hogy foglalkoztak vele, de őt várják, mennie kell.

Lényegében valóban mindent elmondott, így aztán az újságírók „begyűjtve a zsákmányt” elégedetten távoztak. Végre visszajöhetett Magdaléna és elindulhattak haza. Detroittól Rochesterig bizony hosszú út várt rájuk.

A kórház után a friss levegőn lett Thomas igazán a régi. Meglátta Magdaléna kocsiját és megkérdezte, hogy tényleg azzal mennek haza?

Magdaléna pedig kedves szigorral közölte, hogy egyrészt ő vezet, másrészt nem ülnek repülőre, a hazafelé út 8-10 órát fog tartani. A verdict elhangzott – és Thomasnak nem volt fellebbezési joga.

Volt miről beszélgetniük az út alatt, míg megérkeztek Magdaléna háza elé. Magdaléna kiszállt, kinyitni a garázsajtót és Thomas is kilépett, szemügyre véve egyszer végre nappal a házat – hiszen eddig mindig csak este, sötétben, az esti séta után láthatta, a kapuból. Közben Magdaléna visszaért és felkapva Thomas csomagját, hozzáfordult:

– Gyere, ... itthon vagyunk!

„Itthon vagyunk” – Thomas átkarolta az ép kezével az asszonyt.

– Magdaléna .... ha én ide úgy léphetek be, hogy „itthon vagyok” – akkor ... én sehol máshol nem kívánok az életben .... otthon lenni.

Magdaléna kivételesen nem nézett a szemébe.

– Thomas .... ebben egyedül kell döntened. De most menjünk be ... – indult volna .... de Thomas maga felé fordította és kérte, hogy ugyan, tisztelje meg a tekintetével!

Magdaléna a szemébe nézett és Thomas csak szomorúságot, lemondást látott.

– Magdaléna! Kérlek, hogy ..... légy a feleségem! – Thomas szeme nem hazudott soha, ezt Magdaléna már tudta.

– Thomas, tudod, hogy mennyire szeretlek, de nem tehetem, hogy .....

Thomas finoman Magdaléna szájára tette a mutatóujját.

– Neked semmit sem kell tenned, csak válaszolnod .... de azt tudnod kell, hogy ha most azt mondod, hogy ...igen ... akkor én a férjed leszek, de hűséges férjed, aki Téged soha el nem hagy és veled lesz jóban-rosszban ..... mindvégig! Ha akarsz ... én máris ... „itthon” vagyok!

– Akarom – igen – Itthon vagy .....! – Magdaléna nem bírta ki sírás nélkül.

Csak odaborult Thomas mellkasára és sírt keservesen, mint aki elveszített valakit és nem mint aki nyert egy boldog jövőt egy olyan férfi mellett, akiben megbízhat, akit szeret teljes szívéből. A szomszéd kertből a bozótot nyíró férfi átkiáltott : – .....Valami baj van Asszonyom?! ..... Segíthetek?? .....

– Nem-nem dehogy ... köszönöm Simon úr .... – bemutatam a ... vőlegényemet!

Benn a házban gyönyörű rend volt. Régi, de felújított antik bútorok fogadták a tisztelendőt. A falon halk kattanásokkal egy mívés falióra tette a dolgát. Thomasnak olyan érzése támadt, mintha az eljövendő Élet Templomába lépett volna.

Az egyik falat mennyezetig érő könyvespolc takarta, egy másik falon egy középkorú férfi és egy nő olajfestménye függött – a két szempár mintha barátságosan vizsgálva nézte volna Thomast. A kinti „modern” világból valahova ..... egy csendes, nyugodt, bizalommal teli múltba cseppent.

Magdaléna Thomas tekintetét nézte: – Tudom, Thomas.... ez nem egy modern .....

De Thomas tiszteletlenül közbeszólt:

– Várj, Szívem ..... itt minden csodálatos, ... gyönyörű ... ilyen helyen én még sosem jártam! Valóban Itthon vagyok! Ugye .... – nézett szinte kételkedően Magdalénára.

– Hát persze .... – Magdaléna megkönnyebbülten sóhajtott egy nagyot. – Ők ..... a Szüleim .... voltak.

– Hogyhogy .... voltak? – Thomas megrökönyödve nézett Magdalénára.

– Ülünk le, gyere! – szemben a képpel volt elhelyezve két óriási fotel, szinte hívogatták azt, aki a jelenlétükben állni merészelt.

– Ők három éve haltak meg ... repülőszerencsétlenségben. Ezért hagytalak úgy faképnél a repülőtéren, mikor búcsúztam ..... és azt ne tudd meg soha, mit éreztem, amikor meghallottam, hogy a géped lezuhant. Majdnem beleőrültem, míg végre megtaláltam, hogy hol vagy és a telefonban az orvos közölte, hogy kisebb sérüléstől eltekintve jól vagy és hozhatlak ..... haza. – Ha akkor láttál volna – biztos, hogy rám sem nézel többet – Magdaléna megint csak nem állta meg könnyek nélkül.

Ez az időszak úgy látszik közös életükben a „könnyek ideje” volt, amit később felváltott a vidámság és boldogság. Most még azonban ott tartunk, hogy Thomas odatérdelt Magdaléna elé, mindkét kezével az asszony arcát simogatta meg:

– Már nem vagy egyedül és nem leszel soha többet .... Isten jósága megengedte, hogy megismerjelek, az Ő akarata nélkül nem lennék itt, az én feladatommá tette, hogy Te boldog legyél – és esküszöm .... nem ... Megígérem, hogy az leszel! Van egy mondat, ami mindig itt motoszkál a fejemben. Egy kis európai ország írójának egyetlen sora: „Ideje van a vetésnek és ideje az aratásnak”. Az élet – egy mondatban. Isten talán megengedi nekünk, hogy az aratás következzen az életünkben.

És most ..... most hagyjuk őket magukra, mert megérdemlik, hogy végre zavartalanul boldogok legyenek!

Másnap a hajnali napsugár az ágyra tűzött. Magdaléna aludt, Thomas már ébren volt és az életén gondolkozott. Volt benne rossz és volt jó, ahogyan minden ember életében, – de mind-
eddig a magány volt az osztályrésze, mert elhivatott volt, hivatása kitöltötte az életét. Csak most ismerte meg, mi az, hogy Társa van – akivel immár egy életre szóló érzelem köti össze. Gyönyörű érzelem, amely számára valamiféle belső megnyugvást, biztonságot jelentett – és felkeltette a lelkében az élet megismerésének igényét.

Magdaléna feléje fordult és kinyitotta a szemét. Először olyan volt, mint aki víziót lát maga előtt, a sivatag fata morgánáját – és egy pillanatra arra gondolt, hogy biztosan mindjárt eltűnik ez a kép és újra csak az ürességet fogja maga körül látni. Aztán rádöbbsent, hogy mindez valóság, nem álom, nem érzékszervi csalódás! Kezével Thomas kezét kereste és amikor rátalált, úgy szorította magához, mintha valaki el akarná venni tőle. Ezt már senki, sehol nem akarta!

– Hogyan szólítottak a szüleid? – kérdezte Thomas, mintha már egy órája beszélgetnének.

– Lénának – válaszolt a mellette fekvő tünemény.

– Akkor szabad nekem is használni ezt a megszólítást? – Thomas kérdően nézett a párjára.

– Hát persze – neked mindent szabad! – Magdaléna felpattant mellőle és egy köntöst magára kapva még visszaszólt a konyha felé vezető útról: – Maradj, szívem – mindjárt hozom a reggelit!

Milyen régen is volt, hogy valaha, gyermekkorában édesanyja hozta neki a reggelit! Aztán visszazökkentek a gondolatai a jelenbe és arra gondolt, milyen jó, hogy a szüleit nem értesítette, hogy utazik hozzájuk! De az útról nem mondott le. Nem mindennapos balesetet élt túl, de már újra azon gondolkozott, hogy holnap el kellene indulnia a szüleihez – ahogyan elhatározta a látogatást.

Közben Magdaléna megjelent a legkényesebb igényt is kielégítő reggelivel – Thomas igazán nem volt ehhez szokva!

– Köszönöm szépen Léna ..... de hol a többi öt ember, akinek ezt készítetted?

– Hát ... az egyiknek itt vagyok én – de a többi Rád vár! – Magdaléna szavaival nehéz lett volna harcba szállni, így aztán Thomas úgy bereggelizett, hogy utána közölte „Léná”-val, hogy három nap múlva fog ebédelni!

Közben mesélnie kellett, hiszen Léna mindent tudni akart róla – a születésétől fogva. Az „önéletrajz” szóbeli előadása közben hirtelen rádöbbsent valamire ...

– Ne haragudj Szívem, folytatjuk majd, de nekem be kell mennem a püspöki hivatalba, mert ..... a közlendőmet elő kell adnom ... nem lesz könnyű – Thomas felpattant és mint akit kergetnek, gyorsan öltözni kezdett.

Magdaléna csak nézte – aztán még egyszer „próbálkozott”:

– Drága Thomas, ezt nem szabad megtenned, mert .... – de megintcsak egy „Psz” – jutott neki, hogy meg se próbálja folytatni!

A hivatal kongó folyosóján Thomas léptei „vésztörőn” határozottak voltak, csak akkor csöndesedtek el, ahogy feljebbvalója szobájához egyre közelebb ért. Nem azért, mintha bizonytalan lett volna. Egyszerűen félt, mint egy diák, egy sokat jelentő vizsga előtt.

A püspök szélesre tárt karokkal fogadta – Hallottam, hogy mi történt ... Thomas! Hála a Jóistennek, hogy itt látlak! Gyere, ülj le! Biztosan nem azért jöttél, hogy ezt a rémtörténetet elmeséld.... Istenem, de jó, hogy látlak!

Akaratlanul is még nehezebbé tette Thomasnak élete legnehezebb „gyónását”. De összeszedte magát és mindent elmondott – azzal a befejezéssel, hogy nem lehet tovább pap. Szeretne teológiát tanítani.

A püspök először némán hallgatta, aztán egyre inkább elkomorodott.

– Thomas – ugye emlékszel az esküdre?!

Thomas lehajtott fejjel hallgatott. A püspök felállt és az ablakhoz ment. Sokáig csak hallgatott – és ez Thomas számára a Pokol tüzének lángjait jelentette – aztán visszafordulva, harag nélkül, de keserű szájjal fordult újra Thomashoz.

– Hogyan tudod a lelkiismerettedben feldolgozni, amit akarsz??

Thomas „készült” a kérdésekre és előadta saját meggyőződését, amely szerint ha Isten nem akarná mindezt, akkor ő nem került volna ebbe a helyzetbe.

De ez csak olaj volt a tűzre! A püspök haragosan dörgött rá:

– Mi vagy Te, ... mohamedán??! Allah így akarta, hát így lett, Allah úgy akarja, hát úgy lesz??!

Mi vagy te, ... azt hiszed valóban, hogy azért, mert Isten szabad akaratot adott az Embernek, azt mindig úgy csűrheti-csavarhatja, hogy a saját érdeke érvényesüljön??! –

Aztán lassan megnyugodott, visszaült az íróasztalához, két kezével a fejét fogta, ... nem nézett Thomasra, úgy folytatta ..... mintha csak önmagát akarná meggyőzni.

– Melletted szól, hogy őszinte vagy ... amilyenek megismertelek. A coelibatus a Vatikánban is vita tárgya, hiszen a fiatalok nem szívesen mondanak le az élet örömeiről, bármennyire is elhivatottnak érzik magukat. .... Hát .... Téged is az Élettel vesz el tőlünk a Sátán –

Nem, ... ne is szabadkozz .... ha olyan papok hagyják el a szolgálatot, mint te, akkor tényleg nincsenek helyén a dolgok. Ne hidd, hogy te vagy az első, aki ilyen problémával keres fel. .... önmagamnak is voltak lelkiismereti válságaim .... csak én másként döntöttem. Kérdés, hogy ezzel a döntéssel jót tettem ... vagy nem. Tudom – hiszen jól ismerlek, hogy alaposan végig-gondoltad, mielőtt hozzám jöttél volna.

Azt is tudom, hogy döntöttél és azt már nem másítod meg.

Őszintén szólva abban is lehet valami, hogy ez az asszony megérdemel téged .... de Uram! – nézett fel és kezét összetette:

– Miért a saját Egyházból küldesz el embert ..... egy papot ..... hogy boldoggá tegyen egy másik életet ....?

Nagyot sóhajtott és Thomast nézte – ..... Ne haragudj, de lásd be, egy kicsit jogosan háborgok! Nem minden pap távozása rendítene meg ennyire ....

Thomas csendesen mondta:

– Önmagamnak soha nem fogok megbocsátani ....

Erre viszont a püspök ingatta a fejét:

– Ez butaság Thomas! Mindannyiunk sorsa az Úr kezében van és ha Ő – Szenteltessék meg a neve! – ha Ő úgy döntött, hogy más helyen és más módon kell szolgálnod a hitünket ..... és a te szeretetedet nem hívői közösségnek, hanem egy embernek kell, hogy add – akkor hiába is harcolnál ..... Vele nem harcolhatsz!

Előterjesztem a kérésed, hogy teológiát taníthass – úgy, ahogyan szeretnéd. A tábort majd Stephan megoldja. A papírmunkát én a jövő héten elintézem. Nagyon sajnálom ..... de látom, ...ennek így kell történnie. Ami a tanítás iránti kérésedet illeti – támogatni fogom, és ahogy megérkezett a válasz a Vatikánból – értesíteni foglak. De hol is? Kérlek, mondd a címet.

És még valamit – ..... ne ostorozd magad! Nyugodjon meg a lelked! Döntés született ..... és ezt a döntést nem te hoztad. Te csak végrehajtod! Most menj, kérlek, mert dolgom van .... de még úgyszólván találkozunk. .... Isten áldjon!

A püspök a kereszt jelével megáldotta Thomast, aki megköszönte az iránta való jószágát és távozott. Túl volt hát a számára legnehezebb pillanatokon.

„Otthon” Magdaléna várta – idegesen sétálva fel és alá a nagy szobában. Mikor Thomas megérkezett, nem is mert kérdezni, csak várta, hogy majd Thomas úgyszólván mindent elmesél.

Thomas mosolyogva nézett rá – megölelte és csak annyit mondott: – Mostantól csak a Tiéd vagyok! De templomba együtt fogunk járni!

Isten ítélete kevésbé érdekli az embereket, mint a sajátjuk. Mikor elterjedt a híre, hogy „Thomas atya” „kiugrott pap” – az utcán elfordultak, nem fogadták Thomas köszönését és nem viszonzták a mosolyát. Mennyi farizeus veti magára a keresztet, igazi hit nélkül! Hányan ítélnék, bár jól tudják, hogy csak az Úr ítélhet! Thomasnak mindez nagyon fájt.

Magdaléna lélekben fel volt dűlva – hogyan ítélezhetnek egy olyan ember felett, akinek a nyomába se léphetnének!

De nem hagyták az életüket megkeseríteni. Thomas túltette magát a válságon és már ő sem tekintett rá az emberekre, megtanulta, keserves lecke árán, hogy sok emberben nem a szeretet működik. Voltak, akik megszólították és néhány szóval érdeklődtek – és sok boldogságot kívántak nekik. Ilyenkor megerősítést érzett, vannak még jó emberek!

Közben készülődtek Thomas szüleihez. Olyan nagy a távolság, hogy csak repülővel mehettek – de nem volt bennük félelem. Most már, hogy együtt mennek, végképp nem.

Az utazás csodálatos volt, bár igencsak hosszú.

A múlt repüléssel kapcsolatos, tragikus emlékeit elnyomta a gyönyörű idő, a szép kilátás – és természetesen a Társ jelenléte. Ötezer méter magasságból a Nagy Tavak közül kettőt érintett az útvonaluk – mindkét csillogó víztükör Thomast az óceán látványára emlékeztette, bár azt nem ilyen magasságból láthatta. Útjuk zavartalan volt, a gép lassan megérkezett, látni lehetett a szárnyakon a fékezőlapok kinyílását és ezzel együtt mintha csak megtorpantak volna – hát persze, hiszen leszálláshoz készülődtek a pilóták és a gép 800 km/órás sebességét le kellett lassítani a leszálló sebességre, amely alig haladta meg a 250 km/órát. Mintha csak „megálltak” volna a levegőben. A gép fokozatosan ereszkedett, „kifogták” – jó pilótáik voltak, még csak légzsákba sem kerültek az egész út során. Már látni lehetett a házakat, olyan alacsonyan közelítették meg a leszállópályát, aztán meg is jelent alattuk a pálya, egy kis ütközés a talajjal és már a gép mellső futóműve is simán földet ért. Az utasok megtapsolták a pilótákat.

A fékek és a hajtóművek dübörögve lassították a rohanást, végül egész lassan bekanyarodtak a repülőtér kijelölt helyére és a hajtóműveket leállították. A gép kapitánya búcsúzott az utasoktól és további jó utat kívánt végső úticéljuk felé.

Kiszálltak és még körülbelül fél óras út várt rájuk egy vonattal. Végül megérkeztek. Thomas beleszippantott az „otthoni” levegőbe. Taxival hamar elértek a szülők házához, amely a tó partján állt, mintegy a „természetbe ágyazva”. Körös-körül magas, öreg fák, a házzal szemben a tó – mesébe illő környezet a nagyváros után. Magdaléna Thomasba karolt, mert belül izgatott volt, vajon hogyan fogadják őt Thomas szülei, mikor nem is tudnak a létezéséről. De egy szempillantás alatt elszállt a félelem, amikor nyílt az ajtó és „repült” „kisfiához” Thomas édesanyja és követte őt az „Apa”. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, ugyanúgy ölelték meg, csókolták arcon Magdalénát, mint saját „gyermeküket” – és már invitálták őket a házba.

Thomas a szülői ház illatát érezte, hirtelen ezernyi emlék rohanta meg, diákkorából, – miközben édesanyja Magdalénát helytel kínálta, őszinte kíváncsisággal „mustrálgatta” és amire aztán Magdaléna végképp nem számított, megsimogatta az asszony haját, mintha saját lánya lenne.

Magdalénát úgy érte ez a gesztus, hogy megintcsak eltört a mécses, felállt és Thomas édesanyjának vállán folytatta a zokogást.

„Anyá” rémulten nézett Thomasra – talán megbántotta ezt a tüneményes hölgyet valamivel?

De Thomas intése, mely nyugalomra intette – valóban megnyugtatta. Sejtette, hogy az érzelmi kitörésnek komoly oka van – majd ha Magdaléna megnyugszik, úgylis biztosan beszél róla.

Így is volt – Léna hamar összeszedte magát, elnézést kért és Thomas édesanyjának kérdésére, hogy mi a baj – elmesélte röviden a saját szüleinek történetét.

Most már „Apa” is csak Léna mellett sündörgött és kettesben próbálták megnyugtanni, hogy olyan helyen van, ahol a dolgokat a szeretet vezérli és aki a fiúkkal érkezik, annak ugyanolyan szeretetben lesz náluk része. Magdalénában a felgyülemlett feszültség oldódni kezdett és az „Édesanyát” kérdezgette – miután látta, hogy ebéd készül. Persze most hirtelen minden változott a „konyha szentélyében” – ünnepi ebéd kell és hát persze négyüknek. Léna azonnal felajánlotta a segítségét, amit Anya köszönettel elfogadott, a két „konyhai persona non grata” – mármint Apa és Thomas „elüldöztettek”, menjenek addig a tópartra beszélgetni.

Ez a beszélgetés Thomas számára nagyon fontos volt.

Kiültek a kerti lugasba, édesapjával és egy kis ideig Thomas csak a madarak ismerős csivitelését hallgatta, behunyt szemmel. Apa közben rágyújtott a pipájára és amikor az már vígan pöfékelt, csak akkor szólalt meg:

– Mesélj Thom! De mindent – ... és szokás szerint teljesen őszintén!

– Igen Apa – de úgy örülök, hogy itthon vagyok és hogy Ti jól vagytok!

– Mi jól ..... és Te ..... Ti? Hogyan mondhatom? – Apa a pipatömködés közben lopva fiára sandított – vajon Thomas arca „összhangban” van-e azzal, amit a szavai majd elmondanak. De megnyugodva látta „Thom” arcán a felhőtlen boldogságot, nyugodtságot – így aztán nyíltan nézett a fiára – várva ..... a Történetet.

Thomas története hosszú volt, míg elérkezett a „keresztúthoz” – a papságról való lemondáshoz .... és Magdalénával közös történetükhöz.

– Apa – tudom, hogy a hajdani döntésemmel, az életutam megválasztásával ..... nos hát ... nem igazán értettél egyet és ezt akkor őszintén meg is mondtad. Azt mondtad – „Istent lehet tisztelni, lehet szeretni, Hozzá lehet tartozni – de nem muszáj az életeredől lemondani, Thom!” Apa, én csak most tudtam meg, hogy mennyire igazad volt!

– Elég későn, fiam ..... de talán nem túl későn ..... még fiatal vagy – Apa elmélyülten foglalatzkodott a nem szelelő pipájával, míg végre újra előtört a Thomas által annyira kedvelt pipafüst, kellemes, aromás illatával.

– Apa – én feladtam a hivatásomat és kértem, hogy teológiát taníthassak, és ami a lényeg ..... feleségül akarom venni Lénát.

– Drága fiam – Apa most már szembe nézett Thomasszal –, ez életed legjobb döntése ... ha bízhatok a megérzéseimben. Én is boldogságban éltem le az életem Édesanyád mellett – nagyon remélem, hogy a Te döntésed is ugyanilyen jövőt hoz majd Számodra! Még nem késő családot alapítani. Istent is tovább szolgálhatod, ha a teológia tanítását engedélyezik. Emellett mással is foglalkozhatsz, ... például itt van az én kis barkácsboltom ..... ahogy múlik az idő, számomra egyre nehezebb mindennek eleget tenni. És a ház felső emelete – mióta nem élsz velünk .....visszavár! Igazából szerettelek volna megóvni egy pap magányától .... de miután tudtam, hogy miért volt ez a választás – hagynom kellett, hogy önmagad dönts – és attól a pillanattól kezdve én nem szólhattam a papi hivatás ellen sem. Az igazság az, hogy Te diákéletedben is tartós érzelmekkel rendelkezél, ...valahogy kilógtál a társaid közül. Ezzel együtt szívesen mentél társaságba .... szerettek a lányok is ..... és arra is pontosan emlékszem, aki nem volt méltó arra, amit Te akartál nyújtani ... a mai világ mintha elfelejtette volna a hűség fogalmát. Megrendült a világi élethez való tartozásod. Ezért született a magányhoz való csatlakozásod ..... vagy inkább menekülésed.

Nem kétlem, hogy gyermekkorod óta éreztél bizonyos elhivatottságot, de a végső döntésedet nem az alapozta meg. Nagypád ugyanígy volt velem ... engem mindig a csillagászat vonzott, – szerinte tovább kellett volna tanulnom. Nem ezt tettem és mire rádöbbsztem apám igazára – már késő volt.

Gyerekekkel már a családfenntartás vált az „életcélommá” – szó sem lehetett további tanulásról. .... Máig is bánom ....

Ne érts félre, nem a család melletti döntésemet nem tartom helyesnek – csupán a tanulás elmaradását. Felnőtt, felelőséggel élő ember lettél ..... én igazából nem adhatok „tanácsot” ilyen lelki döntéshez ... de ha tőlem függne, én bizony nem mondanék le egy ilyen menyő!! –

Apa félrehúzta a fejét, így a szelíd „koki” nem találta el.

Thomas pedig boldogan nevetett – Megállj csak Apa, megmondom Anyának ...!!

– Csak azt ne, édes fiam, nyársra húz engem is meg Magdalénát is!

Apa tulajdonképpen elmondta, amit akart és a beszélgetés más irányba terelődött, Thomas mindent elmesélt eddigi „kalandos” életéről, megmutatta a Liza-medált. Édesapja nem győzött csodálkozni, erről az oldaláról nem ismerte a fiát, nem igazán tudta, hogy mennyi bátorság szorult belé. A cápakaland meghallgatása nyomán azért bátortalanul tett egy kísérletet, hogy ..... – azért magadra vigyázz, Fiam! Tudta, hogy hasonló helyzetben ő is így cselekedett volna.

– .....Léhűtők, kész az ebéd! Gyertek! – hallatszott Anya hangja.

Úgy ültek asztalhoz, mintha máris egy család lenne a négy ember. Igazából, Isten akaratából már az is volt.

A következő napok a pihenés, séták, kirándulások napjai voltak. Nagyon otthon érezték magukat.

A két asszony különösen egymásra talált – Magdaléna Thomas édesanyjában mintha sajátját kapta volna vissza – az „Apák” karaktere eltérő volt.

Magdaléna apja ügyvéd volt, örök nyugtalanságban, rohanásban élt – Thomas Apja pedig maga volt a csendes nyugalom, a békés megelégedettség, mintegy „bázis” a nyughatatlan és rossz irányba rohanó világban. „Apa” – miután kissé jobban megismerte „Léná”-t, egyre inkább az vált meggyőződésévé, hogy Thomas hűséges Társra talált. Lassan elérkezett a visszafelé út napja. Nem örült senki. Thomas megígérte, hogy mindent elrendez és az esküvő napjáról értesíti a szüleit. Hogy azután hogy lesz ..... még maga sem tudta. A búcsúzkodás mindig nehéz, így volt ez most is, de valahogy csak túlestek rajta. A szülők nem engedték, hogy vonatra szálljanak, kocsival vitték őket a repülőtérre.

Thomas búcsúszava a szüleihez ennyi volt: – „Hamarosan jövünk .... és Apa..... ha lehet .... igényt tartok az emeletre.” Magdaléna ugyan nem értette, hogy mit akar Thomas az emelettel, de ha Ő mondta, akkor Ő biztos tudja!

A visszafelé út valahogy mindig rövidebbnek tűnik, mint az „odafelé” – így aztán hamarosan valóban újra Magdaléna házában pihenték ki az utazás fáradalmait.

Thomasban egyre érlelődött egy terv. Az egyik napon felhívta Peter Adams kapitányt, de ő úton volt. Roger számán senki nem vette fel a kagylót. Nyilván együtt voltak az óceánon. A következő héten azonban a próbahívás Peter Adams-nél sikeres volt! Magdaléna csak annyit hallott, hogy Thomas nagyon megörülve valakivel beszél, megemlíti .... bizonytalanul rákérdez valamire, de rögtön utána, mint egy gyermek, vidáman felkiált: – ... Jaj ..... nagyon jó lenne ..... köszönöm, ...Köszönöm!

Mikor Léna érdeklődni próbált a kitörés okáról, Thomas átölelte és csak annyit mondott – Titok...!

Még ugyanazon a napon volt Thomasnak egy furcsa kérdése.

– Léna, drágám – nagyon ragaszkodsz ehhez a házhoz?

Magdaléna elgondolkozott:

– .... talán néhány dologhoz, de magához a házhoz nem igazán. Nekem kicsit zajos ez a környék .... – Valójában Magdaléna nem tudott megbocsátani azoknak az embereknek, akik Thomasszal kiközösítő módon elbántak. Nem kívánta látni sem ezeket a kétszínű, vallásost játszó, de valójában csak Istentől féltő alakokat.

– Ha így van ..... eladhatnánk? – kérdezte Thomas.

– Ha Te úgy szeretnéd, én is – mert Melletted leszek – válaszolt Magdaléna gondolkozás nélkül – de megkérdezte: – És hol fogunk lakni, Thom?

– Bízz bennem, drágám – boldog leszel, ... két hely között is választhatsz majd! – Thomas olyan megnyugtató biztonsággal mondta ezt, hogy Magdaléna tovább erről nem is faggatta.

– Akkor én kiírom, hogy „For Sale” – Eladó! – és már ment is a táblát készíteni Thomas.

Egy szép nyári reggelen beállított a házra jelentkező vevő és egy fél vagyonnyi készpénzt hozott meg egy szerződést. Az iratot Thomas átolvasta, aztán átadta Magdalénának: ..... – nyugodtan aláírhatod!

Magdaléna nem sokat teketóriázott, átfutotta az iratot és aláírta – a vevő örömmel átadta a halom pénzt és távozott: ..... akkor szerdán jövök!

– Rendben uram, ahogyan megbeszéltük! – válaszolt Thomas és kikísérte a ház új tulajdonosát.

Benn a szobában Magdaléna ámulva számolgatta a pénzt – életében nem látott ennyit ..... de Thomas sem, aki visszatérve széles mosollyal nézte a „bankrablási” dollárt.

– No jó ... ezen túl vagyunk .... és melyik híd alá megyünk? – tréfálkozott Magdaléna.

– Ne félj, ... ugye megbízol bennem?! – nézett a szemébe Thomas.

– Persze – tudod jól, hogy így van, csak kíváncsiskodom! – Magdaléna teljes őszinteséggel és nyugodtan fogadta, hogy fogalma sincs, szerdától hol fognak aludni.

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik! – Thomas válaszának csengése maga volt a biztonság és öröm, így aztán Magdaléna a jövőt talonba téve csimpszkodott Thomas nyakába.

Szerdán hajnalban már minden össze volt csomagolva, amire Magdaléna rámutatott, hogy – az kell. – Kilenc óra táján a ház előtt megállt egy katonai furgon és kopogtak az ajtón.

Thomas kinyitotta és ott állt vele szemben, széles vigyorral az arcán ... Roger Forst őrnagy, katonai felszerelésben, fegyverrel a vállán. A ház körül a bémészködők gyülekeztek. Thomas bemutatta Magdalénának, Forst pedig, mikor Magdaléna elfordult, Thomas vállára csapott: .....Te szerencsés flótás!

Három katona is benyomult a házba, Roger odaszólt: – Mindent elhelyezni, amire Magdaléna Asszony rámutat. – A három katona percek alatt elrendezett mindent a furgonban. Roger előrement.

– Nos, Szívem – mi is megyünk! – Thomas kézenfogta Magdalénát.

Az egyik katona a kezét kínálva segítette Magdalénát elhelyezkedni a kocsiban, aztán miután mindenki beszállt, Roger kiadta a parancsot: – Irány a légibázis!

„És letörölték a lábukról is a port, otthagya azt a várost, amely nem látta őket szívesen”.

Utánuk csak az utca felvert pora maradt és néhány báméskodó tekintet. Thomas elővett valamit a zsebéből és kitűzte a zakójára. A fekete zakó különösen kiemelte az arany kitűzőt – hát persze, a Liza medáljáról van szó. Roger ránézett a tükörből és elmosolyodott:

– Hát megőrizted .....!

– Természetesen – válaszolt Thomas – aztán Léna vállát átkarolva elmesélte a medál történetét. Magdaléna csak bámuldozott – ki is ez a férfi, aki az ő számára egy szelíd – volt – papot jelentett, közben kiderül, hogy haditengerész és még ki tudja, kicsoda!

Hosszú utat tettek meg, már régen elhagyták a várost, erdőn vezetett keresztül az út, mígnem sík területre értek. A távolban néhány épület és sorban álló repülő, helikopterek – egy katonai védelmi bázishoz közeledtek. Hamar odaértek a kapuhoz, amelynél fegyveres őrök álltak.

– Őrnagy úr – már ismerem a parancsot – csak az Ön papírját kérem!

Roger átnyújtotta az írásbeli parancsot, – az őr még benézett és Rogerhez fordulva, Thomasra és Lénára nézve – rákérdezett:

– Ők azok?

Roger csak bólintott, az őr pedig hátraszólt:

– Kaput kinyitni!

Ne egy „kertikapu”-t képzeljünk el. Ez a kapu masszív acélból készült, elektromosan kezelhető monstrum volt. Az őr szavai után lassan kettéhúzódott és behajthattak.

Közről egy egész harci arzenált láttak, vadászgépeket és harci helikoptereket. Nem messze tőlük, forgó rotorral egy többszemélyes Sikorszky helikopter várt rájuk. Magdaléna számára mindez inkább félelmetes volt, mint vonzó, de Thomas nyugodtan szemlélte a gépeket, így aztán ő is megnyugodott. Megérkeztek útjuk első állomására. Hosszú helikopterút előtt álltak. Roger és katonái tették a dolgukat, intézték a papírmunkát, átvitték a csomagokat a helikopterre – aztán Roger nagyot fújtatva megjelent, odasúgta Thomasnak – „Utálom a formaságokat” – majd a Sikorszkyhoz vezette a tisztelendőt és párját. Szélvihar vette körül a gépet, egymás szavát alig hallhatták a rotor és a lapátok hangjától, míg beszálltak a gépbe. A gép ugyan a haditengerészeté volt, de a berendezésen látszott, hogy nem közkatonák utaztatására készült. Rajtuk kívül még három százados szállt a gépre. Roger rendezkedett – mindenkinek

megmutatta a saját helyét, ő pedig Thomas mögött foglalt helyet. Közben már zárták az ajtót – a hangszóróból megszólalt a gép kapitányának hangja:

– Üdvözlöm a bajtársakat és vendégeinket. Az első tankolás után csak vendégeink és Roger Forst őrnagy úr jön velünk tovább. Két tankolásunk lesz, igyekszünk hamar végezni – a meteorológiai jelentés szerint nyugodt út várható – persze az Appalache tartogathat egy kis „hintázás”-t. (Ez az, amiből Thomas nem kért volna, ha lehet .....). A hegység feletti légáramlat azonban még nyugodt időben is megdobálta kicsit a gépeket, de a helikoptereket kevésbé.

A rotor egyre gyorsabban kezdett forogni és a gép lassan emelkedett a földtől, egyre gyorsabban, míg a vízszintes emelkedésből átment a valódi repülésbe. Thomasnak mindez csak a gép méreteit és szokatlan kényelmét tekintve volt újdonság, de Léna igencsak kapaszkodott a párába. Neki még ilyen „élmény”-ben nem volt része.

Nem repültek magasan, ehhez képest gyorsan suhant alattuk a táj. Útközben Rogerral beszélgettek, hamar eltelt az idő az első leszállásig. Léna kezdett rájönni, hogy Thomast mennyire megkedvelték. Nem ok nélkül.

A tankolás valóban nem tartott sokáig és immár csak hármukkal repültek tovább – egyre feljebb – hiszen az Appalache-hegység felett kellett átrepülniük. Szerencsájük volt. Annyira nyugodt volt az USA keleti része felett az időjárás, hogy nem következett be a kilátásba helyezett „hintázás” – A gép kapitánya még be is szólt hozzájuk: – „Ugye, mintha csak csónakáznának? Régen volt ilyen nyugodt a légkör, pedig lassan elérjük a hegy gerincét. Remélem, hogy a vendégeink jól érzik magukat!”

Roger még hozzátette – Na ja, meg az is sokat jelent, hogy Simonnal repülünk. Ő nagyon jó pilóta!

Még egy leszállás következett – és aztán nemsokára meglátták a keleti part nagyvárosait. Csodálatos látvány volt innen a gépből.

Túljutva a szárazföld felett, a gép ereszkedni kezdett és csökkent a sebessége – leszálláshoz készülődött – a Liza fedélzetére. Egy ilyen nagyobb gépet is minden probléma nélkül tudott fogadni a hajó. Pár perc múlva, mint egy „hímestojás”-t, a fedélzetre tette a gépet a pilóta. Kinn megpillantották Peter Adams-et.

A kapitány tisztelgett, mintha katonai feljebbvalója lépett volna a fedélzetre és udvariasan kísérelte Magdalénát a gépből – „átadva” Rogernek, hogy kalauzolja a szálláshelyükhöz.

Thomas láthatóan már „ismerte a járást”. A kapitány a kezét nyújtotta, miközben csendben megjegyezte:

– Hát hadnagy úr, ami a csinos feleségjelöltet illeti, abban nincs hiány, úgy látom!

– Már csak két fiú kell és máris ott fogsz tartani, mint én ... a családommal – amit annyira szerettél volna .....emlékszel a közös ebédünkre! Remélem nem baj, ha tegeződünk!

A kapitány, miután Thomas már nem mint beosztottja állt a fedélzeten, természetesnek érezte a tegeződést, hiszen valóban baráti kapcsolat alakult ki közöttük.

– Igazán részemről a megtiszteltetés – Thomas nagyon örült, hogy a kapitány a hivatalos „szólítás”-ról áttért a baráti „megszólítás”-ra.

Hiszen ez volt már a természetes. A tisztelendő már nem feladatot teljesítő „beosztott” volt, hanem egy külön engedéllyel a hajón tartózkodó „vendég” – és természetesen a vele utazó hozzátartozója ugyanazt a megbecsültséget élvezte.

Adams Magdalénához fordult:

– Bocsásson meg nekem kérem, de engem szólít a kötelesség. Még nagyon sokat fogunk beszélgetni. Találkozunk a vacsoránál!

Az ebédidőn már jócskán túl voltak, a helikopteren „ebédelték” hideget, de Roger gondoskodott róla, hogy az a „hideg” is fenséges legyen.

Roger is elbúcsúzott egy időre, tette a dolgát. Most kevesebben voltak a hajón – valamiféle őrzőjáraton lehettek – amelynek az egyik állomása amolyan „félhivatalos” lehorgonyzásként került a hajónaplóba. Peter Adams elismert ember volt az admiralitáson, ezért kicsivel több engedményt tudott kicsikarni a „foteltengerészek”-ből.

Thomas és Magdaléna elfoglalták a részükre előkészített „vendégkajütőt”. Léna egész idő alatt alig szólalt meg eddig.

Egyik ámulatból a másikba esett. Ki is az ő vőlegénye, – pap? Már nem. Teológia tanár? Még nem. Hábórus „hős”? Szó szerinti értelmezésben nem. Néma szemlélő? Szó szerint Nem!

Az ágyukra lepihelve Léna Thomashoz fordult és színlelt (vagy valódi?) szigorúsággal szegezte a kérdést párjának:

– Thomas Born! Ki vagy Te?!!

– Azt hiszed, hogy én tudom? – próbálta a megtámadott szegény, védtelen férfi valahogyan összeszedni a gondolatait a védekezéshez.

Aztán magához ölelve Lénát belekezdett a „Történet”-be. – mindent töviről-hegyire elmesélt magáról, az iraki időkről, a „kiképzés”-ről, a bevetéséről – és a bevetésen történekről.

Léna csak hallgatta – aztán kitört belőle – persze nem komolyan:

– És te ezekről nekem eddig nem is meséltél! Te álnok, gonosz ember! – és egy párna repült rakétához illő sebességgel a továbbra is ártatlan szemekkel pislogó „tisztelendő úr”-hoz, jól képen találva.

A folytatás egy alapos párnacsata lett, ami aztán „átment” valami egészen másba.

Újra itt az ideje, hogy ezt a csodálatos emberpárt magukra hagyjuk!

Este kiültek a fedélzetre, nézték a naplementét, ahogyan az alábukó Nap percről-percre festette át az ég kárpitját, a hatalmas óceán vizét, a felhőket, és gondolataik egy irányban „horgonyoztak”.

Milyen békés, gyönyörű a világ, mennyire másként kellene „bánni” vele, hiszen magában az Édenkertben lehetne minden ember – ha ..... hát igen, legyünk őszinték, – méltatlanná vált az Ember arra, hogy ezt a gyönyörű Természetet úgy birtokolja, ahogyan Isten akarata megteremtette.

Másnap hajnalban kopogtak az ajtón és Thomas „Szabad”-jára Roger kukkantott be – csak annyi mondanivalóval, hogy:

– Reggelizni gyertek! Thomas ..... nemsokára megérkezünk ....!

A reggeli után néhány csomaggal jelent meg Roger – Thomással már egyeztették, hogy mikre lesz szükség – és invitálta őket a fedélzetre. Egy sziget partjától nem messze horgonyzott a Liza – oldalánál a motorcsónak rájuk várt.

– Éreztétek jól magatokat! Ahogy megbeszéltük, visszafelé „behajóztok” majd .....

Aztán Magdalénához fordult:

– Vigyázzon erre a csalfa emberre Asszonyom, mert nincs még egy ilyen ember ..... kivéve engem – Roger könnyűszerrel háritotta Thomas langyos jobbegyenesét.

Thomas Lénára nézett:

– Menjünk, Szívem ... a mi nászutunk kicsit megelőzi most az esküvőt .....

Magdaléna már szinte hozzászokott, hogy Thom a „meglepetések nagymestere”, ezért aztán majdhogynem meg sem lepődve adta át a kezét az őt csónakba segítő katonának. Pár percnyi csónakút végén megérkeztek ahhoz a homokos partrészlethez, ahol a bennszülött falu közelében Thomas annak idején elvégezte az épp aktuális „teknősmentés”-t.

A part nem volt üres. „Csupán” egy bennszülött falu népessége üdvörlgött Thomas „atya” láttán. A tisztelendő partra segítette Lénát, de már körbefogták őt és ölelgették, ahogy hozzáférkőzhetek. Thomasnak mindenkire volt pár kedves szava ... de különösen két ember fogadta őt úgy, mintha valóban az Úr jött volna újra el erre a méltatlan világra. Tegéből nyurga fiatalember lett, úgy ölelte át Thomast, mintha az édesapja lenne .....következett a sorban Dolba .... és Ania.

Ahogy Ania ölelte a tisztelendőt, Magdalénában dörömbölt a zöldszemű szörnyeteg – „Nono, Ő az enyém ... így csak én ölelhetem!”

De Léna már tudta, hogy kik ezek az emberek, akik aztán az ölelgetést rajta folytatták – őszinte szívvel és olyan természetességgel, mintha csak a sziget szülöttje lenne ő is!

A törzsfőnök a tőle megszokott ünnepélyességgel fogadta őket, rövid beszédet mondva, amiből Magdaléna ugyan semmit sem értett, de úgyszólván mindent ... érzett. A főnök a házukhoz vezette őket és Thomas meghatódva látta, hogy a hajdani „otthona” milyen rendben tartott, abban biztos, hogy mindeddig csak azok jártak, akik tisztogatták, rendezgették .... és visszavárták a „gazdájá”-t.

A tisztelendő csendesen mondott valamit a törzsfőnöknek, aki csak bólintott és a többiekhez szólva mindenkit „visszaparancsolt” a dolgára. Thomas és Léna egyedül maradtak és a tisztelendő kézen fogta Lénát, elindult vele a templom felé.

A templom kívülről-belülről lenyűgözte Lénát. Ilyent még életében nem látott. Ahogy a rések között beszökő napsugarak valamiféle varázslatos hangulatot teremtettek, ahogyan a tengeri szél besurranva „átszisszent” az épületen, ahogyan egy napsugár megvilágította a

feszületet és az Úr arcát – ..... és ahogyan a kis harmóniumon az ő párja ..... nászindulót játszott. Aztán abbahagyta és Magdalénát a feszület előtti imazsámolyhoz vezette.

Léna akaratlanul is követte Thomas minden mozdulatát. Együtt térdeltek le a feszület elé, vetettek keresztet – ..... és a tisztelendő beszélni kezdett, közben az Úr mozdulatlan arcát nézve.

– Uram! Hozzád jöttünk, kérve, hogy áldd meg az összetartozásunkat! Tudom, hogy tanítással ellentétes kegyelmet kérek ..... mégis megteszem. Uram! Egyházad parancsai nem engedik, hogy Tanításod szerinti házastársak legyünk .... Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Én esküt szegtem .... Párom büntelen a régi házassága felbomlásában! Mint bűnösök kérünk Téged .... Bocsáss meg nekünk! És ha megbocsátasz nekünk ..... nézd el, hogy Előtted teszünk házassági fogadalmat! – és megfogta Magdaléna kezét. Érezte, hogy az remeg ... csendben várta meg, míg a remegés megszűnt és a kéz szorosan fogta az ő kezét. Az Úr szimbólumára nézve folytatta:

– Uram, ... Előtted fogadom, én Thomas Born, hogy hűséges társa leszek Magdaléna Luisson-nak ..... Őt soha el nem hagyom ...sem jóban ...sem rosszban ..... segítem minden erőmmel .....arra törekszem, ... azért élek, hogy miután reám bíztad Őt ...ővjam minden bajtól és boldoggá tegyem! Akarom Őt feleségemül ..... és minket a halál sem választ el, ha úgy szól a Te akaratod! Büntess minket, amikor megérdemeljük .... de most az Áldásodért könyörgünk ..... Uram!

Thomas a fejét lehajtotta, mint aki magában várja a választ ... a kegyelem támogató válaszát.

Magdaléna a könnyeivel küszködve úgy szeretett volna valami olyan szép pár szót mondani, mint Thomas, de csak egy mondat jutott eszébe: ..... Uram! Köszönöm Neked, ... Őt ....Akit szeretek teljes szívemből és azért imádkozom Hozzád, hogy Mellette maradhassak ..... mindörökre!

Isten csendje nem a válaszadás hiánya, hanem a megértés jele.

Ebben a megértésben kapták meg a házasság szentségét – talán ilyen esküvő először volt, mióta a kereszténység otthonra talált a Földön! Mindketten úgy érezték, hogy igenis ebben részesültek – és ebben a hitben csókolták meg egymást, nem eresztve egymás kezét. Csend – az Úr csendje volt velük. Felálltak és lassan kimentek a templomból. De arra nem számítottak, hogy az Úr válaszolni fog ... pedig azt tette .... mert kinn ott állt az egész falu népe, kezükben virággal ..... Tege Magdaléna nyakába ..... Ania pedig Thomas nyakába akasztott egy-egy gyönyörű virágkoszorút – ahogyan ez náluk volt szokás!

Végre – ezzel az adománnyal úgy érezték, hogy „valódi” esküvőn estek át, valódi áldásban van részük, valóság az Úr akaratá kettejük összetartozásának megpecsételésében. Az eskető pap szerepkörét pedig egy egész falunyi ember helyettesítette.

A faluban késő estig ünnepelték őket. Vajon ennél ... kell-e szebb esküvő?!

A következő két hét volt életük talán legboldogabb időszak.

Bebarangolták a szigetet, élvezték a napsütést, a tengerpartot, az óceán látványát, újra és újra megcsodálták a sziget élővilágát, résztvettek a bennszülöttek mindennapi életében, és szüntelen szeretetben volt részük.

Mikor megérkezett visszaútján a Liza és elindult feléjük, értük a motorcsónak, csak úgy búcsúztak, mintha egy pár napra mennének el. Tudták, hogy bármit hoz is az élet, ide vissza-visszatérnek majd. Így is volt. Gyermekeikkel többször is jártak újra a szigeten és boldog napokat töltöttek ott.

Hazafelé vezetett az útjuk. Ez az otthon pedig Thomas szülői háza volt és maradt – mindvégig. Még várt rájuk a világi „polgári” esküvő, ahol Peter Adams és Roger Forst voltak a tanúk. Hófehér, ünnepi tiszti egyenruhájukban olyanok voltak Thomas és Magdaléna mellett, mint egy-egy Arkangyal. Bizonyos értelemben a házaspár életében azok is voltak, barátságuk soha nem szakadt meg a továbbiakban sem. Thomas édesanyja az épület egereit egy hónapra előre megitta, de Apa is többször „orrot fűjt”.

Magdaléna egy középiskolában folytatta eredeti, nyelvtanári hivatását, Thomas egy egyházi iskolában teológiát tanított és vezette édesapja kis boltját.

Gyermekeik, John és Susan ugyanolyan tisztességes, becsületes emberekké váltak, amilyenek a szüleik voltak.

„Tisztelendő” volt-e Thomas Born és Magdaléna Luisson életútja?

Feltétlenül – igen.

Büntelen ember – a hit szerint nem létezik.

Mégis – azt mondom, hogy Ők – érzésem szerint büntelenül éltek le az életüket. A „hullámvérés” véget ért.

EPILÓGUS

Az emberiség sokféleképpen „hisz”. Sok vallás létezik, de – beleértve az ateizmust is – csupán egyetlen lehet az igaz. Az Ember öntudatra ébredése óta éli le úgy az életet, hogy beleszületik, vagy választ magának hitet, kreál önmagában egy Isten-képet (vagy egy másmilyen, de természetfeletti lény képét) és lényegében az önmaga által „teremtett” kollektív, de mégis sajátosan önhatalmúan értelmezett belső hitét vizsgálja szüntelen, – vajon a hétköznapi élet által feladott hitbeli kérdésekre hogyan találja meg az önmaga számára elfogadható válaszokat. Többnyire nehezen. Jézus tanításai óta az élet keletkezésétől elmúlt évmilliók is felteszik a maguk kérdéseit. Az emberiség – ahogyan múlik az Idő – egyre hitetlenebb. A Tudás megszerzése és szüntelen gyarapítása abba a (számomra) torz „hitbe” kergeti önmagát, hogy egyszer elérje Istent, vagy éppen megsemmisíti véglegesen, önmagában. Szinte minden vallás tartalmazza a „jó” és a „rossz”, alakot öltött, „képviselői”-t. A civilizálódott nyugat folyamatosan veszíti el a pozitív értékeket – olyanokra gondolok, mint pl.: hűség, szeretet, emberiség, őszinteség, segítőkészség, barátság, és még lehetne sorolni – helyettük egyre jobban előtérbe kerül a Pénz uralma, a hazugság, az önzés, a gyűlölet, a közömbösség, – és még ugye ezeket is sorolhatnánk tovább, egyre hosszabban. Keresztény családba születtem és felnőtként is ezt „választottam”, önként és senki által nem befolyásoltan. És ekkor kezdődtek a belső kérdések, amelyekre mindmáig – önmagamnak – (néha nem könnyen, de) meg tudtam adni a választ. Egy biztos kősziklán állva, amely nem más, mint az Újszövetség, abból is a Szeretet fogalma, amely nélkül nem tudnék élni. Mikor az életben problémám van, ott keresem a választ – és csodálatos módon – megtalálom. Mert Akarom megtalálni. A válaszok nem jönnek könnyen, a kétségek annál inkább. A Hit megtartásáért ádzabb a közdelem, mint a megszerzéséért volt valamikor régen.

Jézust akarom követni, ahogyan Ő tanítja: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszíti az életét énértem, megtalálja.”

Egy hűségeskűjét megtagadó pap és egy asszony történetéből emberi történetet próbáltam faragni, eltelve hittel és ugyanakkor szándékosan félreértelmezve az egyházi dogmákat. Nem vagyok jó keresztény? Könnyen lehet! De az vesse az első követ reám, aki nem örült a lelke mélyén a történet végének. Egyszerűen azért, mert emberi, mert őszinte és mentes minden „rossz”-tól. Nem Jézus Egyházát, nem a katolicizmust akartam kritika alá vonni, csupán egyetlen dogma emberi következményein keresztül szerettem volna bizonyítani annyit, hogy az Egyháznak is lehetnek tévedései. Mégpedig olyanok is, amelyekkel csak Önmagát gyengíti és a fiatalokat elriasztja.

Bennem él Jézus, aki megért és megbocsát.

A történet számomra egy szimbolikus álom. Van benne sok részlet, amely való igaz – és vannak részek, melyek a fantázia szüleményei, de ezekben is ott van valahol a saját érzelmvilágom. Aki elolvasta biztosan megérzi: a szándék ezzel az írással őszinte önvallomás, kalandokba burkolva, a valóságtól elfordulva – egy elképzelt élet vágya.

Tiszta szívvel ajánlom írásomat azoknak, akik megértettek – és nem ítélték el!

2008. május 14-én.

Az író